

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว)

ปริญญา

จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของ
นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

The Effects of Guidance Activities Based on the Path of Accomplishment to Increase
Responsibilities in Studying of Humanities Freshment, Faculty of Humanities,
Kasetsart University Bangkhen Campus

นามผู้วิจัย นางสาวศิริพร เกตุสระน้อย

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์จิตตินันท์ บุญสถิรกุล, Ed.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์จิตตินันท์ บุญสถิรกุล, Ed.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของ
นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

The Effects of Guidance Activities Based on the Path of Accomplishment to Increase
Responsibilities in Studying of Humanities Freshment, Faculty of Humanities,
Kasetsart University Bangkhen Campus

โดย

นางสาวศิริพร เกตุสระน้อย

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว)

พ.ศ. 2558

ศิริพร เกตุสรระน้อย 2558: ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ
รับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว)
สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์จิตตินันท์ บุญศิริกุล, Ed.D.
169 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4
เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขนงานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองซึ่งใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง กลุ่มทดลอง
ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
บางเขน ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 01387111: ปรินญาเบื้องต้น ภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 จำนวน 20 คน
กลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรม 15 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) กิจกรรมแนะแนว
ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน 2) แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน
3) แบบบันทึกการเรียนรู้ของนิสิต เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมแต่ละครั้ง 4) แบบสอบถามความคิดเห็น
ของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน การทดสอบค่าสถิติใช้ Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matches Pairs Signed
Rank Test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการทดลอง นิสิตกลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบ
ในการเรียนภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2) นิสิตกลุ่มทดลองมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตาม
หลักอิทธิบาท 4 ฯ เรียนทำให้นิสิตได้เรียนรู้ เข้าใจความหมาย ตระหนักถึงความสำคัญของความ
รับผิดชอบในการ

Siriporn Ketsanoi 2015: The Effects of Guidance Activities Based on the Path of Accomplishment to Increase Responsibilities in Studying of Freshment, Faculty of Humanities, Kasetsart University Bangkhen Campus. Master of Arts (Educational Psychology and Guidance), Major Field: Educational Psychology and Guidance, Department of Educational Psychology and Guidance. Thesis Advisor: Associate Professor Jittinun Boonsathirakul, Ed.D. 169 pages.

The purposes of this research were: 1) to study the Effects of Guidance Activities Based on the Path of Accomplishment to Increase Responsibilities in Studying of Freshment, Faculty of Humanities, Kasetsart University Bangkhen Campus. This research was the quasi experimental research which selected by purposive sampling method. The experimental group consisted of 20 humanity freshment students, Faculty of Humanities, Kasetsart University Bangkhen Campus, who enrolled in 01387111: Introduction to Philosophy, the second semester, academic year 2014. The Students participated in the group activities for 15 sessions, 50 minutes per each session. The instruments used in this research were: 1) the Guidance Activities Based on The Path of Accomplishment To Increase Responsibilities in Studying, 2) the Studying Responsibility Test. 3) the Student' Self-Report in each session, 4) the Student's Opinion Questionnaire towards the Guidance Activities Based on The Path of Accomplishment and the researcher. The data was analyzed by utilizing Mean, standard deviation, Non Parametric Statistics (The Wilcoxon, Matches Pairs Signed Rank Test) were utilized for analyzing data.

The research results indicated that: 1) the posttest scores from Studying Responsibility Test of the experimental group were higher than pretest scores at .05 level of significance. 2) the experimental group reported that participating in the Guidance Activities Based The Path of Accomplishment helped them to learning, understanding and recognizing the importance of having Responsibilities in Studying.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ซึ่งท่านได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษาและคำแนะนำเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยในครั้งนี้ ตลอดจนคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตาเสมอมา ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์สิริวรรณ สาระนาค,รองศาสตราจารย์ ดร.ประเวศ อินทองปาน รองศาสตราจารย์ ดร.ผจญ คำชูสังข์,ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัสนันท์ หัตถศักดิ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลลิตตา นิพิฐประสาทน์ สุนทรวิภาค และอาจารย์วางคณา โสมะนันท์ ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่อนุญาตและอำนวยความสะดวกด้านสถานที่ในการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณคณาจารย์ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ที่สำคัญผู้วิจัยขอขอบคุณนิสิตกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จไปด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำความรู้มาใช้ในการวิจัยได้เป็นอย่างดีและขอขอบคุณชมรมวอลเลย์บอลแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นางสาวกนิษฐา หอมกลิ่น นางสาวมินตรา ศักดิ์ดี รวมถึงพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ นิสิตปริญญาโทและเจ้าหน้าที่สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวทุกท่านที่ให้กำลังใจและความช่วยเหลือ

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อเจริญ คุณแม่วันเพ็ญ เกตุสระน้อย คุณป้าพิสมัย คุณป้าผล ทองสระน้อย ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือในการศึกษาอย่างเต็มกำลัง และคอยอยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมา คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแด่บิดา มารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ศิริพร เกตุสระน้อย

เมษายน 2558

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(4)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตการวิจัย	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
กิจกรรมแนะแนว	7
แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิบาท 4	18
แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน	23
ลักษณะพัฒนาการของนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย	29
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
สมมติฐานการวิจัย	46
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	47
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	47
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การดำเนินการทดลอง	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	63
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	64
ผลการวิจัย	64
ข้อวิจารณ์	82

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	86
สรุปผลการวิจัย	86
ข้อเสนอแนะ	93
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	95
ภาคผนวก	102
ภาคผนวก ก ตัวอย่างหนังสือที่ใช้ในการวิจัย	103
ภาคผนวก ข ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย	113
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	117
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	169

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	โครงสร้างของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ รับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน	49
2	แสดงคะแนนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบวัด ความรับผิดชอบในการเรียน ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิต กลุ่มทดลอง	65
3	แสดงคะแนนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรับผิดชอบ ในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลัก อิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตกลุ่มทดลอง	65
4	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความ รับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยสถิติ Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matches Pairs Signed Rank Test)	67
5	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของนิสิต กลุ่มทดลองที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่ม ความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย	80

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

5

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนา และผลักดันให้เกิดความเจริญก้าวหน้าของประเทศ เพราะประเทศที่มีระบบการศึกษาที่เข้มแข็งจะสามารถปลูกฝังและอบรมเยาวชนของชาติ ให้เป็นคนที่มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย มีคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ดังนี้

...การจัดการศึกษานั้นต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เต็มตามศักยภาพ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้คู่คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข ดังนั้นสถานศึกษาจึงมีหน้าที่เป็นศูนย์กลางที่สำคัญ ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข...

การพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน คือการพัฒนาบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา โดยปลูกฝังลักษณะที่พึงประสงค์ให้กับ นิสิต นักศึกษา เพื่อให้เติบโตเป็นบุคคลที่ นอกจากจะมีความรู้ความชำนาญในด้านวิชาชีพแล้วยังมีความรับผิดชอบในการเรียน การทำงาน และเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไป ความรับผิดชอบในการเรียน เป็นคุณลักษณะสำคัญและ จำเป็นต้องปลูกฝังให้แก่ นิสิต นักศึกษา โดยเริ่มปลูกฝังตั้งแต่วัยระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546) ระบุว่า นิสิต นักศึกษา อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เป็นช่วงชีวิตระหว่างวัยเด็กกับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญ นิสิต นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลง ในหลายด้าน เช่น เปลี่ยนบทบาทในการเรียน จากการเรียนรู้ที่มีครูและพ่อแม่คอยควบคุมการเรียน รับส่งที่โรงเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มาเป็นการเรียนที่ต้องดูแลรับผิดชอบตัวเอง ในการเข้าเรียน การทำรายงานต่างๆในระดับมหาวิทยาลัย การเปลี่ยนแปลงจากห้องเรียนเล็กๆ ภายใน โรงเรียน มาเป็นมหาวิทยาลัยที่มีอาณาเขตกว้างขวาง ประกอบด้วยห้องสมุดและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ มีอยู่มากมายในมหาวิทยาลัยและในสังคม นิสิต นักศึกษาบางคนสามารถปรับตัวกับการเรียนได้ แต่ นิสิต นักศึกษาบางคนไม่สามารถปรับตัวกับการเรียนได้เร็ว ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการขาดเรียน

หรือเข้าห้องเรียนไม่ตรงเวลา ทำงานไม่เสร็จตามเวลา ส่งผลให้ไม่มีความสุขในการเรียน ได้คะแนนเรียนไม่ดี จนบางคนต้องลาออกกลางคัน ซึ่งสอดคล้องกับผลสำรวจความคิดเห็น ของอาจารย์และผู้บริหารมหาวิทยาลัยที่มีต่อเรื่องความรับผิดชอบของนิสิต นักศึกษาคือนิสิต นักศึกษาส่วนหนึ่งขาดความพร้อมในการเรียน ไม่ชอบทำงานที่ได้รับมอบหมาย ขาดความรับผิดชอบ ขาดคุณธรรม จริยธรรม ขาดความเสียสละและไม่ตรงต่อเวลา เป็นต้น (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2547)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความมุ่งมั่นที่จะผลิตบัณฑิตที่มีปัญญา รู้เหตุผล อยู่ในคุณธรรม และมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม ตลอดจนสร้างผลงานที่มีมาตรฐานและรับผิดชอบต่อสังคม ในการที่จะผลิตบัณฑิตที่มีลักษณะดังกล่าวได้ มหาวิทยาลัยได้กำหนดอัตลักษณ์ คือ สำนึกดี มุ่งมั่นสร้างสรรค์ สามัคคี โดยความรับผิดชอบในการเรียนนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของอัตลักษณ์ ด้านความมุ่งมั่น หากนิสิต ได้รับการฝึกอบรม ได้รับการปลูกฝังความรับผิดชอบในการเรียน ความขยันหมั่นเพียร ความมีวินัย ความตรงต่อเวลา และความซื่อสัตย์ในการเรียนที่เหมาะสมตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นปี 1 จะเป็นการปูพื้นฐานที่ดีให้กับนิสิต เพื่อเริ่มต้นความเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพ และสามารถเตรียมพร้อมที่จะออกไปประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจฺโต) (2551) กล่าวว่า บริษัทและองค์กรต่างๆ มีความประสงค์จะรับบัณฑิตที่จบจากสถาบันที่ปลูกฝังคุณลักษณะที่มีความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความมีวินัย และความตรงต่อเวลา มาทำงานในบริษัทหรือหน่วยงานของตน ซึ่งสอดคล้องกับเป้าประสงค์ในการจัดการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพบัณฑิตแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (2555-2559)(สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2556) ดังนี้...

... โดยเปลี่ยนกระบวนการทัศน์การเรียนรู้ของบัณฑิต ให้มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษา อย่างน้อย 5 ด้าน คือ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีกระบวนการทัศน์ใหม่ในการเรียนรู้ และสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต มีจิตอาสา และความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม เป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของโลก ดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นไทย บัณฑิตมีคุณภาพระหว่าง เก่งงานและเก่งความดี โดยเน้นความรับผิดชอบ มีสุขภาวะ ทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อตนเองและสังคม สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพงานได้...

นิสิตปีที่ 1 มีช่วงอายุประมาณ 18 – 20 ปี ธรรมชาติของการพัฒนาตามช่วงวัยนี้ เป็นช่วงที่ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น ดังนั้นถ้าต้องการพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนให้กับนิสิตปีที่ 1 การนำ

กิจกรรมแนะแนวมาใช้กับกลุ่มวัยนี้ จึงมีความเหมาะสม เพื่อให้บัณฑิตได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากตัวอย่างผ่านกิจกรรมแนะแนว โดยการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความตรงต่อเวลา มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน มีความซื่อสัตย์ และมีระเบียบวินัยในการเรียน การที่บัณฑิตจะมีความรับผิดชอบในการเรียน นิสิตควรมีความพอใจ โดยเชื่อว่าการเรียนเป็นสิ่งที่ดีและการอดทน พากเพียรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในการเรียน รวมทั้งควรมีการประเมินตนเองว่าได้มีวิธีการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการจัดการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มีการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาศึกษาทั่วไป ทางด้านภาษา วัฒนธรรม ปรัชญาและศาสนา เพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณภาพในการเรียน มีความรับผิดชอบในการเรียนและตอบสนองความต้องการของสังคม มุ่งสร้างบุคคลที่มีความเจริญทางด้านสติปัญญา มีวิจรรณญาณ ความรับผิดชอบในการเรียน ควบคุมคุณธรรม จริยธรรม เมื่อเปรียบเทียบกับองค์กร พบว่าองค์กรที่จะช่วยให้นิสิตประสบความสำเร็จได้คือ หลักธรรมคำสอนในเรื่องของ อิทธิบาท 4 พระธรรมโกศาจารย์ (2551) กล่าวว่า อิทธิบาท แปลว่า ฐานแห่งความสำเร็จ หมายถึง บุคคลปฏิบัติตามหลักอิทธิบาท 4 จะประสบความสำเร็จตามที่ตนได้ประสงค์ไว้ซึ่งจำแนกไว้เป็น 4 ประการ คือ ฉันทะ (ความพอใจรักใคร่ในสิ่งนั้น) วิริยะ (ความพากเพียรในสิ่งนั้น) จิตตะ (ความเอาใจใส่ฝึกฝนในสิ่งนั้น) วิมังสา (ความหมั่นสอดส่องในเหตุผลของสิ่งนั้น)

จากความสำคัญดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความรับผิดชอบในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะใช้ในการดำเนินชีวิต ผู้วิจัยในฐานะนักการศึกษาได้สัมภาษณ์ อาจารย์ผู้สอนท่านหนึ่งของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่านิสิตบางคนมีปัญหา ด้านความรับผิดชอบในการเรียน เช่นเข้าเรียนไม่บ่อยตรงต่อเวลา บางคนท้อถอยได้ง่าย บางคนส่งงานช้า และบางคนไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียน เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อช่วยให้นิสิตมีความพอใจในการเรียน มีความพากเพียร มีใจมุ่งมั่นในการเรียน และคิดทบทวนประเมินตนเอง อันจะส่งผลให้นิสิต มีความรับผิดชอบในการเรียน และสามารถพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนเพื่อเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของประเทศชาติสืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ๑ ที่พัฒนาขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตระดับอุดมศึกษา
2. นิสิต ที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามแนวอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน มีความพึงพอใจในการเรียน ความขยันหมั่นเพียร มีจิตใจจดจ่อ และทบทวนวิเคราะห์นำไปสู่การมีความรับผิดชอบในการเรียนที่ดี

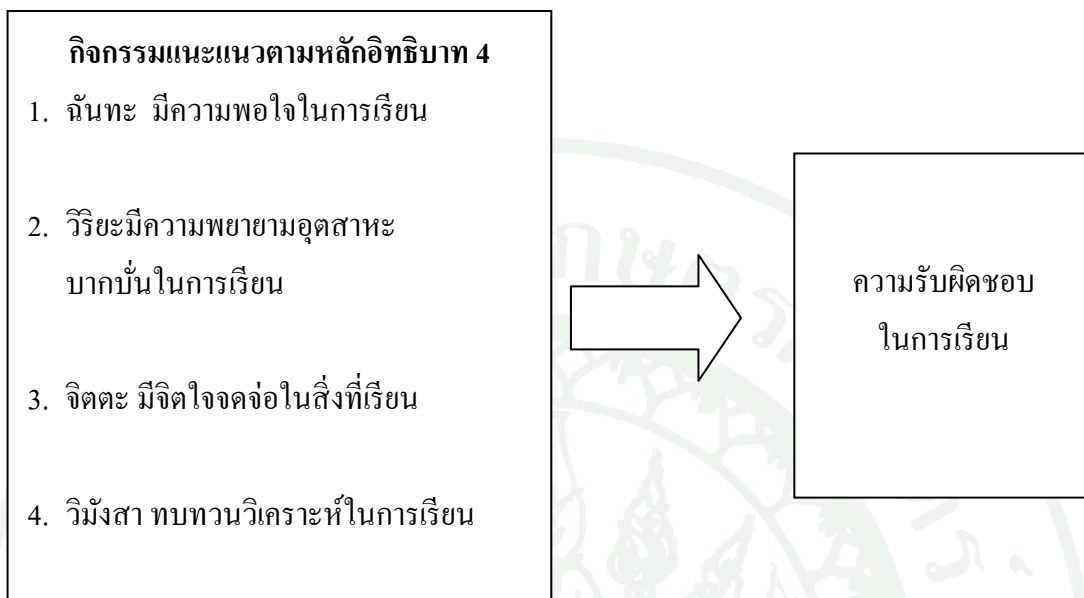
ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลายปีการศึกษา 2557 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

ตัวแปรตาม คือ ความรับผิดชอบในการเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์

กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 หมายถึง กิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียน ตามแนวความคิดของอิทธิบาท 4 อันประกอบด้วย ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และ วิมังสา มีจำนวน 12 ครั้ง ประกอบด้วย

ความตรงต่อเวลา (ฉันทะ) หมายถึง มีความพอใจในการเรียนและมีการเตรียมตัวอยู่เสมอในการทำงานนั้นๆ ให้สำเร็จตรงต่อเวลาที่วางไว้

ความขยันหมั่นเพียร (วิริยะ) หมายถึง มีความพยายามอดุสาหะบากบั่นในการเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างทุ่มเท เอาใจใส่ จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ จนประสบความสำเร็จ

ความมีวินัย (จิตตะ) หมายถึง มีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียนปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียนไม่ทอดทิ้งในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เอาใจใส่ในงานที่ทำอย่างดีที่สุด

ความซื่อสัตย์ (วิมังสา) หมายถึง ทบทวนวิเคราะห์ในบทบาทหน้าที่ในการเรียน มีความประพฤติตรงต่อหน้าที่ ไม่ใช่เล่นให้กลลศโกงทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยใช้เหตุผลได้ตรงตรงในสิ่งนั้นก่อน

ความรับผิดชอบในการเรียน หมายถึง การแสดงออกต่อการเรียน เพื่อให้การเรียนบรรลุเป้าหมายที่วางเอาไว้ เช่น ความตรงต่อเวลา ความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์ ความมีวินัย

ความตรงต่อเวลา หมายถึง มีความพอใจในการเข้าเรียน ส่งงานและทำกิจกรรมในการเรียนให้เสร็จตรงตามเวลาที่กำหนดไว้

ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง ที่แสดงออกถึงความพยายาม อุตสาหะของนิสิต ที่มีความตั้งใจในการเรียน บากบั่นในการเรียน แม้บทเรียนจะยากหรือมีอุปสรรคต่างๆ มีมานะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยความตั้งใจจริง ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน หากความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ

ความซื่อสัตย์ หมายถึง การทบทวนวิเคราะห์ในการเรียนว่ามีการแสดงหรือการกระทำอย่างถูกต้อง ตรงไปตรงมา บนพื้นฐานของความเป็นจริงในการเรียน การส่งงานการเข้าเรียน

ความมีวินัย หมายถึง การมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงในชั้นเรียน

นิสิตชั้นปีที่ 1 หมายถึง นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนในภาคในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลาย ปีการศึกษา 2557

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิต ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมแนะแนว
2. แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิบาท 4
3. แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน
4. ลักษณะพัฒนาการของนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย
5. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรมแนะแนว

ความหมายของกิจกรรมแนะแนว

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวไว้ ดังนี้

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมาย กิจกรรมแนะแนว คือ กิจกรรมการเรียนการสอนแนะแนวที่ใช้กิจกรรมเป็นตัวกระตุ้นและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจตนเอง เช่น การค้นคว้าทดลอง การแสดงบทบาทสมมุติ การใช้กรณีตัวอย่าง การสร้างสถานการณ์จำลอง การทำโครงการ

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2555) กล่าวว่ากิจกรรมแนะแนว หมายถึง เป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือนิสิต นักศึกษาให้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เขาสามารถสร้างคุณค่าแห่งชีวิตได้ เป็นต้นว่าจะศึกษาสาขาใด ประกอบอาชีพใดจึงจะเหมาะสม สามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุข ความก้าวหน้าในชีวิตได้พัฒนาตนเองให้ถึงขีดสุดในทุกทาง

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้ให้ความหมายว่า กิจกรรมแนะแนว คือ กิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียนและอาชีพ สามารถปรับตนเองได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูรู้จักและเข้าใจผู้เรียน ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาตัวผู้เรียน โดยมุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพในการเรียน การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพในอนาคตได้อย่างมีความสุข ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์และสมรรถนะที่สำคัญ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์

จิตตินันท์ บุญสถิรกุล (2549) กล่าวว่ากิจกรรมแนะแนว เป็นกระบวนการที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนได้เข้าใจตนเองและโลกของตนเองอย่างถูกต้องตามความเป็นจริง เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา จัดให้มีขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายในการพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้มีความเจริญงอกงามถึงที่สุด โดยการจัดให้นิสิต นักศึกษาทุกคนอย่างทั่วถึง ให้เขาเหล่านั้นรู้จักเลือก รู้จักตัดสินใจ และรู้จักปรับตัวอย่างฉลาดเพื่อให้เขาสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ประดินันท์ อุปรมัย (2545) ได้ให้คำอธิบายถึงความหมายของกิจกรรมแนะแนวไว้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็นกระบวนการในการจัดบริการด้านต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถป้องกันปัญหา แก้ไขปัญหา และพัฒนาตนให้บรรลุศักยภาพสูงสุด โดยกิจกรรมแนะแนวจะส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน ให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถคิด ตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียน และอาชีพ สามารถปรับตนเองได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครู รู้จักและเข้าใจผู้เรียน ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียน

นุชลี อุปภัย (2543) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวไว้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็นบริการช่วยป้องกันปัญหา แก้ไขปัญหาและส่งเสริมพัฒนาการ ให้กับผู้ที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาทุกคน โดยมีการดำเนินงาน ที่เป็นระบบระเบียบและมีขั้นตอนรวมทั้งมีหลักการในการช่วยเหลือว่าจะต้องทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสำรวจตนเองเพื่อให้รู้จักตนเองอย่างถ่องแท้และรู้จักโลกที่เขาจะต้องดำเนินชีวิตอยู่

สรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือและพัฒนาศักยภาพของนิสิต นักศึกษา ให้สามารถรู้จักเข้าใจตนเองและ สังคมสิ่งแวดล้อมที่ตนเองอาศัยอยู่อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงของชีวิต รู้จักพัฒนาตนเองอย่างมีเหตุผล รู้จักการตัดสินใจและสามารถใช้ปัญญาในการคิดแก้ไขปัญหาอย่างถูกต้อง เพื่อให้ นิสิต นักศึกษา สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข พร้อมทั้งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวเพื่อแก้ไขปัญหา ป้องกันปัญหา และส่งเสริม มีสาระสำคัญ ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2555) และ มาลินี จุโทปะมา (2552) ได้อธิบายถึงการจัดกิจกรรมแนะแนวว่ามีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่สำคัญ เพื่อให้ นิสิต นักศึกษาสามารถช่วยตนเอง ได้รู้จักตนเอง รับผิดชอบตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อม สามารถคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ ตัดสินใจแก้ปัญหา รู้จักเลือกและวางแผนชีวิตการเรียน อาชีพ และสามารถปรับตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถพัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ อันจะนำไปสู่ การมีชีวิตที่ดีมีความสุข ประสบความสำเร็จ และเป็นประโยชน์ต่อตนเอง สังคมและประเทศชาติต่อไป การจัดกิจกรรมแนะแนวโดยมีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อแก้ไขปัญหา ทุกคนย่อมประสบปัญหาด้วยกันทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้จุดมุ่งหมายของการแนะแนวจึงมุ่งจะให้ นิสิต นักศึกษา สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตนเอง แต่ในชีวิตของคนเรานั้นมิใช่จะพบปัญหาที่เหมือนกันหรือแก้ไขได้เลย การแนะแนวเป็นเพียงวิธีการหนึ่งที่จะช่วยเหลือนิสิต นักศึกษาในการแก้ปัญหาเป็นการแก้ปัญหาในระยะก่อตัวหรือปัญหาที่ไม่รุนแรง การที่ปัญหาจะประสบความสำเร็จได้ต้องอาศัยปัจจัยหลายส่วน

2. เพื่อป้องกันปัญหาให้ผู้เรียนรู้เท่าทันปัญหา เลือกวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมยับยั้งชั่งใจ โดยเน้นการป้องกันก่อนที่จะเกิดปัญหาขึ้น การป้องกันปัญหาจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมมากในปัจจุบัน เพราะถ้าบางครั้งถ้าปล่อยให้ปัญหาแล้ว บางครั้งก็ยากเกินแก้ไขได้ กระบวนการจัดกิจกรรมแนะแนวจึงพยายามใช้วิธีการเพื่อให้ นิสิต นักศึกษา รู้จักเลือกอย่างฉลาด เช่นเลือกอาชีพเลือกคู่ครองเลือกโรงเรียน เลือกดูแลสุขภาพและบุคลิกภาพ เป็นต้น เพื่อให้เหมาะสมกับเขามากที่สุด

3. เพื่อพัฒนาส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเข้าใจและเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถวางแผนด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มีความเจริญสูงสุดตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) และ นิรันดร์ จุลทรัพย์ (2551) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ที่สำคัญของกิจกรรมแนะแนว ว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือเพื่อให้บุคคลได้รับการพัฒนา 3 ด้านด้วยกัน ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เข้าใจ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่นมากขึ้น
2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถวางแผนการเรียนของตนเอง วางแผนในการประกอบอาชีพ สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง รวมทั้งการดำเนินชีวิตและสังคมได้อย่างมีความสุข
3. เพื่อให้ผู้เรียน สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

รวีวรรณ ชินะตระกูล (2538) ได้อธิบายวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวไว้ดังต่อไปนี้ กิจกรรมแนะแนวเป็นการหาทางช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสิ่งแวดล้อม เพื่อสามารถปรับตนเองและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวนั้นมุ่งที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนในด้านต่างๆ ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง และยอมรับตนเอง
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงวิธีการเข้ากับผู้อื่น และเข้าใจถึงสภาพสังคมที่ตนอาศัยอยู่มากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนรักในการศึกษาเล่าเรียน รักการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ให้ตนเองอยู่เสมอ
3. ช่วยให้ผู้เรียนค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับตนเองในแง่มุมต่างๆ เช่น ความถนัด ความสนใจ ความสามารถของตนเอง ตลอดจนเรียนรู้เกี่ยวกับโลกของงาน และหาแนวทางที่จะใช้ความสามารถที่ตนมีอยู่ เพื่อสร้างสรรค์ประโยชน์ให้กับตนเองและสังคม
4. ช่วยวางแผนเกี่ยวกับการศึกษาและช่วยหาประสบการณ์ในงานต่างๆ ให้กับผู้เรียน

สรุปได้ว่าวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมแนะแนว เพื่อต้องการพัฒนาส่งเสริมผู้เรียนในทุกด้าน ทั้งด้านการเรียน การเลือกอาชีพและเรื่องส่วนตัว ตามความแตกต่างของผู้เรียน เพื่อที่จะหาแนวทางแก้ปัญหา และป้องกันปัญหา เพื่อพัฒนาส่งเสริมผู้เรียน อันเป็นแนวทางให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง มีทักษะในการดำเนินชีวิตรู้จักสภาพแวดล้อม ศีลธรรม จริยธรรม สามารถคิดตัดสินใจแก้ไขปัญหารู้จักเลือกและวางแผนชีวิตในการเรียน ในการเลือกอาชีพและพัฒนาตนเองให้เต็มตามศักยภาพ อันนำไปสู่การดำเนินชีวิตตามวิถีคนไทยที่มีความสุขและความเจริญ

หลักการของการแนะแนว

มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักการแนะแนวไว้ ดังนี้

จิตตินันท์ บุญสุธิกรกุล (2555) ได้กล่าวถึงหลักการเบื้องต้นของการแนะแนวเอาไว้ว่า การแนะแนวในฐานะการช่วยเหลือและการปรับตัว เป็นการค้นหาเพื่อทำการช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถเลือกอาชีพ กิจกรรมเสริมหลักสูตร วิทยาลัย โรงเรียนสอนอาชีพและงานอาชีพต่างๆ ที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัด และความมุ่งหวังของนักเรียนแต่ละคน โดยหลักการของการแนะแนวที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. การแนะแนวเป็นกระบวนการต่อเนื่องกัน การจัดบริการแนะแนวไม่ใช่การกระทำที่เสร็จสิ้นในระยะเวลาเพียงสั้นๆ แต่ควรทำติดต่อกัน มีการวางแผนระยะยาวแล้วจัดดำเนินการตามลำดับขั้นตอน เพื่อดำเนินไปสู่เป้าหมาย ควรเรียงลำดับก่อนหลังให้เหมาะสม และมีการติดตามผลงานที่ได้กระทำลงไป

2. การแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา จะแยกออกจากกันไม่ได้ เพื่อช่วยให้นักศึกษาเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ การแนะแนวจำเป็นต้องสอดแทรกอยู่ในการเรียนการสอนตลอดเวลา โดยไม่มีการแยกกันว่าส่วนใดเป็นการศึกษาหรือส่วนใดเป็นการแนะแนว

3. การแนะแนวเน้นถึงการป้องกันปัญหามากกว่าการแก้ไขปัญหา การแนะแนวจัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะป้องกันปัญหาต่างๆ ไม่ให้เกิดขึ้น โดยมีการวางแผนในการป้องกันปัญหาไว้ล่วงหน้า

4. การแนะแนวเป็นเรื่องของการเข้าใจตนเอง การตัดสินใจด้วยตนเอง การปรับตัวด้วยตนเอง การแนะแนวมุ่งให้บุคคลรู้แจ้งเห็นจริงเกี่ยวกับตนเอง เข้าใจตนเอง ได้ดี สามารถใช้วิจารณญาณ ตัดสินใจด้วยตนเองได้ และมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ด้านได้

5. การแนะแนวเน้นที่การส่งเสริมการพัฒนาการอย่างถูกวิธี การแนะแนวจะเน้นให้ผู้เรียน ได้มีการพัฒนาทุกๆด้านไปพร้อมๆกัน อย่างถูกต้องตามหลักวิธีการ

6. การแนะแนวจัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือบุคคลอย่างมีระเบียบแบบแผน เป็นการช่วยเหลือให้บุคคลรู้จักเสาะแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอย่างมีอิสระ ปราศจากการบังคับ

7. การแนะแนวเน้นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มนุษย์ทุกรูปทุกคนย่อมมีความแตกต่างกัน การแนะแนวต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ

8. การแนะแนวต้องอาศัยการประสานงานของทุกๆ ฝ่าย การแนะแนวที่ดีต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่าย

9. การแนะแนวเป็นกระบวนการแบบองค์รวม การพิจารณาสิ่งใดต้องมีการพิจารณาทุกๆอย่างไปพร้อมกัน

10. การแนะแนวเป็นกระบวนการที่ถือเอาตัวเด็กเป็นศูนย์กลาง

นิรันดร์ จุลทรัพย์ (2551) ได้อธิบายหลักการแนะแนวไว้ว่า เป็นหลักในการดำเนินงานแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การแนะแนวไม่เป็นการบังคับต้องทำด้วยความสมัครใจ และช่วยชี้ช่องทางให้นิสิตนักศึกษาได้รู้จักตนเอง สามารถตัดสินใจหาทางเลือกอย่างเหมาะสม

2. การแนะแนวมุ่งช่วยเหลือนิสิต นักศึกษาทุกคน

3. การแนะแนวเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันตามลำดับ

4. การแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาจะผสมผสานอยู่ในกระบวนการเรียนการสอนและกิจกรรมอื่นๆ

5. การแนะแนวเป็นภารกิจของบุคคลหลายๆ ฝ่ายซึ่งจะต้องปฏิบัติงานให้สัมพันธ์สอดคล้องซึ่งกันและกัน

6. การแนะแนวมุ่งให้นิสิต นักศึกษาได้คงความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองไว้

ราตรี พัฒนรังสรรค์ (2527) ได้อธิบายถึงหลักการแนะแนวเบื้องต้นเอาไว้ว่า เพื่อให้การให้บริการแนะแนวมีประสิทธิภาพ ผู้ที่ทำงานด้านนี้ควรตระหนักถึงหลักสำคัญต่างๆ ว่าเป็นสิ่งที่ต้องนำมาใช้อย่างจริงจัง ซึ่งมีอยู่หลายประการดังนี้

1. การแนะแนวเป็นการให้บริการให้กับบุคคลทุกคน เพราะการแนะแนวมุ่งให้ทุกคนได้มีโอกาสดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และการแนะแนวจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความจริงที่ว่าบุคคลต้องการความช่วยเหลือทุกคน

2. การแนะแนวจะต้องยึดถือและยอมรับในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ เพราะคนเรานั้นมีความเป็นเอกลักษณ์บุคคล ควรช่วยให้บุคคลรู้จักตนเองอย่างแท้จริงเพื่อให้สามารถเข้าใจตัวเอง และแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยดี

3. การแนะแนวจะต้องทำเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง เพราะการแนะแนวมีความสำคัญต่อชีวิตไปทุกระยะ นับตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็ยังต้องปรับตัวเข้ากับงานอาชีพ ปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงาน แม้กระทั่งกับคู่ครองตลอดจนความเป็นอยู่ในสังคมทั่วไป

4. การแนะแนวยึดหลักที่ว่า มนุษย์มีคุณค่าและความสามารถทุกคน ดังนั้น ทุกคนจึงต้องพยายามที่จะดำเนินชีวิต และความรับผิดชอบตนเอง เขาจะสามารถแก้ปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ ได้ ถ้าเขาได้รับการแนะแนวที่ดีพอ ดังนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่แนะแนวจึงไม่มีหน้าที่ที่จะตัดสินใจให้ใครเลย

5. การแนะแนวจะต้องช่วยให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตได้อย่างสงบสุข โดยการช่วยสร้างให้เขามีลักษณะประจำตัว 3 ประการคือ

5.1 ความเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง จะช่วยให้แสดงต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

5.2 ความสามารถในการตัดสินใจด้วยตนเอง จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลไปสู่ความเป็นอิสระและพึ่งตนเองได้

5.3 ความสามารถในการปรับตัว จะทำให้บุคคลอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและลดภาวะความคับข้องใจทั้งหมด

6. การแนะนำควรจัดการช่วยเหลือบุคคลให้ครอบคลุมทั้ง 3 ด้านดังต่อไปนี้

6.1 การป้องกันปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับบุคคล

6.2 การแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้ว

6.3 การส่งเสริมให้บุคคลได้พัฒนาในด้านต่างๆ

7. การแนะนำนั้นควรจะเน้นการแนะนำชีวิต เพื่อช่วยให้บุคคลเกิดบูรณาการในชีวิต เพราะปัญหาบางอย่างนั้นอาจมีสาเหตุหลายๆ อย่างซับซ้อนกัน ดังนั้นการที่ผู้แนะนำจะช่วยบุคคลให้สามารถแก้ปัญหาได้นั้นจะต้องเข้าใจบุคคลโดยรอบด้าน จึงจะสามารถทำให้บุคคลได้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขได้โดยแท้จริง

8. บุคลากรที่ทำหน้าที่แนะนำ จะต้องตระหนักถึงขอบเขตความสามารถของตนเองที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลในด้านต่างๆ ทั้งนี้ เพราะว่าปัญหาย่อมมีมากมายหลายด้านซึ่งแต่ละปัญหาต้องการคนที่มีความสามารถแตกต่างกันไป ไม่มีใครที่จะมีความสามารถแก้ไขได้ทุกประเภท ปัญหาใดที่ผู้แนะนำไม่มีความสามารถที่จะช่วยเหลือได้ก็ควรส่งต่อ ปัญหาอื่น ๆ ไปยังผู้ที่มีความสามารถที่เหมาะสมต่อไป

สรุปได้ว่า หลักการแนะนำเป็นกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบ มีการติดต่อเชื่อมโยงกับบุคคลต่างๆ ทั้งภายนอกและภายในของหน่วยงาน โดยมีจุดมุ่งหมายในการทำงานตามลำดับขั้นตอน ให้บริการกับบุคคลทั่วไปอย่างเท่าเทียมกันเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนและบุคคลทั่วไปในการ

แก้ไข ป้องกัน และส่งเสริมผู้เรียนให้นำไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดี ดังนั้น หลักการแนะแนวมีส่วนสำคัญที่สามารถสร้างคน สร้างอาชีพและสร้างชาติ

ขอบข่ายของงานแนะแนว

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายขอบข่ายของงานแนะแนวสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ การแนะแนวด้านการเรียนการศึกษา การแนะแนวด้านอาชีพ การแนะแนวส่วนตัวและสังคม ซึ่งอธิบายไว้ดังต่อไปนี้ (วัชร ทรัพย์มี 2555; จิตตินันท์ บุญสถิรกุล 2555 และ นิรันดร์ จุลทรัพย์, 2551)

1. การแนะแนวการศึกษา หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่ให้ความช่วยเหลือบุคคลให้ได้รับความสำเร็จ ทางด้านการศึกษาตามความสามารถของเขา ในบางครั้งการที่บุคคลใดก็ตามไม่สามารถจะประสบความสำเร็จได้นั้น อาจเป็นเพราะว่ามีอุปสรรคหรือปัญหาต่างๆ เช่น การเลือกวิชาเรียนหรือแผนการเรียนที่ไม่เหมาะสม ขาดวิธีการเรียนที่ดี ขาดการวางจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่จำเป็นทำให้ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีอุปกรณ์การเรียนอย่างเพียงพอ ด้วยเหตุนี้จึงควรมีการจัดบริการแนะแนวขึ้นใน สถานศึกษาเพื่อช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาต่างๆ เหล่านั้นให้น้อยลงหรือหมดสิ้นไป

2. การแนะแนวอาชีพเป็นกระบวนการที่จะช่วยเหลือบุคคลให้รู้จักโลกกว้างทางอาชีพ ตัดสินใจเลือกอาชีพที่เหมาะสม กับความสนใจ และความสามารถของนิสิตการเตรียมตัวในการเรียน วิชาที่จะเป็นพื้นฐานในอาชีพนั้นๆ

3. การแนะแนวส่วนตัวและสังคม ซึ่งมีขอบข่ายงานตั้งแต่การรู้จัก เข้าใจตนเองและผู้อื่น เห็นคุณค่าของตน ผู้อื่น ครอบครัว สังคม รู้จักชีวิตและสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การรู้จักปรับตัวและแก้ไขปัญหา การพัฒนาตนเองการฝึกทักษะชีวิตและทักษะทางสังคมเพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่สมบูรณ์

มาลินี จุโฑปะมา (2552) การแนะแนวในมหาวิทยาลัย เป็นบริการที่มุ่งให้ความช่วยเหลือแก่นิสิต นักศึกษา โดยนำเอาความสามารถที่ตนเองมีอยู่มาใช้ในการคิดพิจารณาอย่างมีเหตุมีผลสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง ตลอดจนรู้จักวิธีการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมี

ความสุขในชีวิต ถ้าจะจำแนกขอบข่ายของการแนะแนวที่สามารถจำแนกตามปัญหาได้ 3 ประเภท ได้แก่

1. การแนะแนวการศึกษา หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลมีพัฒนาการทางการศึกษารู้จักนิสัยในการเรียนรู้ รู้จักปรับตัวและแก้ไขปัญหา รู้จักเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องถึงการเลือกอาชีพในอนาคตต่อไป หรือหมายถึงกิจกรรมใดๆ ที่อยู่ในการเรียนดีขึ้น เช่น วิธีการศึกษาค้นคว้า วิธีการใช้ห้องสมุด วิธีการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การเตรียมตัวสอบ การแบ่งเวลา การปรับตัวให้ เข้ากับชีวิตในสถาบันการศึกษา เป็นต้น

2. การแนะแนวอาชีพ หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่ช่วยบุคคลในการเลือกอาชีพ เช่น การเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพ การหางาน การสมัครงาน การเข้าทำงาน รู้จักพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า และมั่นคงในอาชีพ การเลื่อนวิทยฐานะเพื่อเข้าทำงาน เป็นต้น

3. การแนะแนวส่วนตัวและสังคม หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลปรับตนให้มีชีวิต หรือความเป็นสุขสมบูรณ์ มีความเจริญทั้งกายและใจ มีอารมณ์มั่นคง มีความสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสังคมมีความสามารถในการเป็นผู้นำและผู้ร่วมงานที่ดี มีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์ รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รู้จักแก้ปัญหาคับข้องใจ รู้จักบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์เพื่อส่วนรวม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544) กล่าวว่า ขอบข่ายของการแนะแนว เป็นการกำหนดภารกิจการแนะแนว ตามความต้องการของผู้เรียนที่สนองจุดหมายของหลักสูตร ซึ่งการกำหนดขอบข่ายภารกิจการแนะแนวนั้น จะต้องอาศัยหลักการแนะแนวพื้นฐาน ดังต่อไปนี้การแนะแนวมีขอบข่ายสาระสำคัญ 3 ด้าน

1. การแนะแนวการศึกษา มุ่งหวังให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียน ได้เต็มศักยภาพ รู้จักแสวงหาความรู้ และวางแผนการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับตัวด้านการเรียน และมีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน

2. การแนะแนวอาชีพ ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตนเองและโลกของงานอย่างหลากหลาย มีเจตคติและนิสัยที่ดีในการทำงาน มีโอกาสได้รับประสบการณ์และฝึกงานตามความถนัด ความสนใจ

3. การแนะแนวเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง รักษาและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่นมีอารมณ์มั่นคง มีมนุษยสัมพันธ์ เข้าใจสภาพแวดล้อมและสามารถปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

ดังนั้นสรุปได้ว่า ขอบข่ายของการแนะแนวมี 3 ประเภท ดังนี้ การแนะแนวการศึกษาเป็นกระบวนการที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนหรือข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนตามความรู้ความสามารถ การแนะแนวอาชีพ เป็นกระบวนการช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จในการทำงาน มีความสุขกับการทำงาน นำไปสู่ความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ และการแนะแนวส่วนตัวและสังคมเป็นกระบวนการช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถปรับตัวและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างเข้าใจตนเองและผู้อื่น

การจัดกิจกรรมแนะแนวที่มีประสิทธิภาพ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้ให้หลักการของการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพดังนี้

1. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาความต้องการความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียนตามความเป็นจริง
2. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาที่ต้องสนองตอบจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนทุกคน โดยครอบคลุมในด้านของการศึกษา การงานอาชีพ ชีวิตและสังคม
4. จัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยผู้เรียนมีอิสระในการคิดตัดสินใจ และยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
5. จัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุดด้วยการปฏิบัติจนเกิดทักษะหรือการเรียนรู้

6. ให้ครู ทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมโดยครู แนะนำทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงประสานงานระหว่างนักเรียนและครู และคอยประทับประคอง

เสาวลักษณ์ ดันตีสุวิพงษ์ (2550) ได้อธิบายถึงหลักของการจัดกิจกรรมแนะนำที่มีประสิทธิภาพสูงว่า กิจกรรมแนะนำที่ดีต้องจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาความต้องการ ความสนใจวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาสนองตอบจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองและครูทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมแนะนำ

ดังนั้นสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมแนะนำ จะต้องครอบคลุมกับสาขาวิชาที่ผู้เรียนได้ศึกษา มีความสอดคล้องกับความต้องการ ของผู้เรียนและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาสนอง จุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียน เรียนรู้ด้วยตนเอง มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มกำลังความสามารถของผู้เรียน โดยมีผู้แนะนำเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียน

แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิบาท 4

ความหมายของอิทธิบาท 4

ความหมายของอิทธิบาท 4 ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

พระคันธสาราภิงส์ (2555) กล่าวว่า อิทธิบาท คือ ทางแห่งความสำเร็จ ในทางโลกมีทางแห่งความสำเร็จ 4 อย่าง คือ ฉันทะ ความพอใจในการทำงาน วิริยะ ความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน จิตตะ ความตั้งใจฝักใฝ่ในการทำงาน วิมังสา ความใคร่ครวญในการทำงาน

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต) (2553) อธิบายว่า อิทธิบาท 4 คือหลักความสำเร็จ ปฏิบัติตามหลักธรรม ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จแห่งกิจการนั้นๆ ที่เรียกว่า อิทธิบาท (ธรรมให้ถึงความสำเร็จ)

อัมพร เสงี่ยมวิบูล (2552) ได้กล่าวถึงหลักอิทธิบาท 4 หมายถึงทางแห่งความสำเร็จอันประกอบด้วย ฉันทะ คือ ความชอบ ใฝ่รู้ ใฝ่ศึกษา วิริยะ คือ ความเพียร ความพยายาม จิตตะคือ การ

เอาใจใส่ในกิจนั้น วิมังสา คือ การคิดใคร่ครวญพิจารณา ในการศึกษาเล่าเรียนหรือการประกอบกิจการงานใดให้สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์สมเจตนาได้นั้น นอกจากต้องอาศัยหลักอิทธิบาท 4 แล้ว ผู้ศึกษาเล่าเรียนหรือผู้ฝึกตนยังจำเป็นต้องอาศัย สมาธิ เป็นเครื่องนำทางให้อิทธิบาท 4 สามารถทำงานได้ดีขึ้น

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) (2551) ได้กล่าวถึง อิทธิบาท แปลว่า บาทฐานแห่งความสำเร็จ หมายถึง สิ่งซึ่งมีคุณธรรม เครื่องให้ลุถึงความสำเร็จตามที่ตนประสงค์ ผู้หวังความสำเร็จในสิ่งใด ต้องทำตนให้สมบูรณ์ด้วยสิ่งที่เรียกว่า อิทธิบาท

ว. วชิรเมธี (2551) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับอิทธิบาท 4 หรือ อิทธิบาท ไว้ว่าเป็นหลักพื้นฐานแห่งความสำเร็จ หรือทางสู่ความสำเร็จ

พุทธทาสภิกขุ (2537) กล่าวว่า อิทธิบาท แยกเป็นอิทธิ แปลว่าความสำเร็จ บาท แปลว่า ฐานเชิงรอง ดังนั้นคำว่าอิทธิบาทจึงมีความหมายว่า รากฐานแห่งความสำเร็จ ซึ่งประกอบด้วย 4 อย่าง คือ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา

สรุปได้ว่า อิทธิบาท 4 หมายถึง หลักธรรมพื้นฐานที่นำทางบุคคลไปสู่ความสำเร็จตามที่ตนประสงค์

องค์ประกอบของอิทธิบาท 4

องค์ประกอบของอิทธิบาท 4 ประกอบไปด้วย ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสาซึ่งมีผู้ให้ความหมายดังต่อไปนี้

ฉันทะ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2557) กล่าวว่า ฉันทะ ความพอใจ คือความต้องการที่จะทำใฝ่ใจรักจะทำสิ่งนั้นอยู่เสมอ และปรารถนา จะทำให้ได้ผลดียิ่งๆ ขึ้นไป

พระคันธสาราภิวังศ์ (2555) กล่าวถึง ฉันทะ คือ ความพอใจในการงาน จัดเป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้า เราควรสังเกตว่าความพอใจหรือความปรารถนาในแต่ละขณะมีความแตกต่างกัน

บางครั้งมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ความปรารถนานั้นอาจจะคงอยู่ไม่นานนัก เมื่อก่อนมีความปรารถนาอย่างหนึ่ง แต่ตอนนี้อาจเปลี่ยนไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง ในแต่ละวันอาจมีความปรารถนาต่างกัน

สุชาดา นันทะไชย (2554) ได้ให้ความหมาย ฉันทะ มีใจรัก คือ พอใจจะทำสิ่งนั้นด้วยใจรัก ต้องการให้เป็นผลสำเร็จอย่างดี

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) (2551) ได้ให้ความหมาย ฉันทะ คือ ความพอใจ ในฐานะเป็นสิ่งที่ ตนถือว่า ดีที่สุด ที่มนุษย์เราควรจะได้ ชื่อนี้ เป็นกำลังใจ อันแรก ที่ทำให้เกิด คุณธรรม ข้อต่อไป ทุกข้อ

ผกา สัตยธรรม (2550) กล่าวว่า ฉันทะ คือความพอใจรักใคร่ในงานที่ทำ ในสิ่งที่เรียน มีความสนใจ ชอบที่จะทำงานนั้น เช่น ได้รับมอบหมายให้ค้นหาเรื่องราวบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ ก็มีความชอบสนใจอยากรู้ จึงมีความพอใจที่จะไปค้นคว้าเรื่องที่ต้องการไม่ทอดทิ้ง ทำด้วยความสนใจอยากได้ความรู้ ชอบวิชานี้ มีความอยากรู้ อยากเห็น ช่างสังเกต และพอใจที่จะไปอ่านหนังสือหลายๆ เล่ม เพื่อให้ได้ความรู้ที่ถูกต้องและกว้างขวางขึ้น

พุทธทาสภิกขุ (2537) ได้ให้ความหมาย ฉันทะ คือความพอใจ ในฐานะเป็นสิ่งที่ ตนถือว่า ดีที่สุดที่มนุษย์เราควรจะได้ ชื่อนี้ เป็นกำลังใจ อันแรก ที่ทำให้เกิด คุณธรรม

สรุปได้ว่า ฉันทะ หมายถึง ความพอใจทำงานในสิ่งที่รัก มีความชอบในสิ่งที่ทำ และมีการเตรียมตัวอยู่เสมอในการทำงานนั้นๆ ให้ถึงเป้าหมายที่วางไว้

วิริยะ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2557) ได้ให้ความหมาย วิริยะ คือ ความเพียร ขยันหมั่นเพียรประกอบสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อดทน เอาธุระไม่ทอดทิ้ง

สุชาดา นันทะไชย (2554) กล่าวว่า วิริยะ พากเพียรทำ คือ ขยันหมั่นเพียรกระทำสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อดทน ไม่ทอดทิ้ง

อัมพร เสี่ยมวิบูล และ ปราณิ จิตรรัตน์พงษ์ (2552) กล่าวว่า วิริยะ คือ ความเพียรพยายามที่จะทำอย่างเต็มที่ อย่างดีที่สุด อย่างเต็มกำลังความสามารถทั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังสติปัญญา

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) (2551) กล่าวถึง วิริยะคือความพากเพียร หมายถึง การกระทำที่ติดต่อกัน ไม่ขาดตอน เป็นระยะยาว จนประสบ ความสำเร็จ คำนี้ มีความหมายของ ความกล้าหาญ เจืออยู่ด้วย ส่วนหนึ่ง

ว. วชิรเมธี (2551) ได้ให้ความหมาย วิริยะ คือพากเพียรทำ รักแล้วต้องขยัน ความขยันคือ ภาคปฏิบัติกรของความรักความรักในงานจะทำให้เรารู้ว่าควรทำงานอะไร ส่วนความขยันจะทำให้ งานนั้นก้าว ไปสู่ความสำเร็จ การทำงานถ้าขาดความขยัน ความชำนาญก็จะไม่เกิด

ผกา สัตยธรรม (2550) กล่าวว่า วิริยะ คือ ความเพียรพยายามในการเรียนรู้ ทำในสิ่งที่ตนชอบ ด้วยความเอาใจใส่ มีความพากเพียรที่จะค้นหาเรื่องราวต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเช่น เพียรไปห้องสมุด ค้นหาหนังสือที่ต้องการ พากเพียรที่จะอ่านหนังสือได้เป็นเวลานานๆ หรือเพียรที่จะทบทวน วิชาต่างๆ ก่อนสอบ เพียรที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ

สรุปได้ว่า วิริยะ หมายถึง ความพากเพียร ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างทุ่มเท เอาใจใส่ เป็นการกระทำอย่างต่อเนื่องที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ แสดงถึงความอดทน เข้มแข็ง มีจิตใจที่ มั่นคง ต่อความยากลำบาก จนงานประสบความสำเร็จ

จิตตะ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2557) ได้ให้ความหมาย จิตตะ ความคิด คือ จิตรับรู้อัน สิ่งที่ทำ และสิ่งนั้นด้วยความคิด เอาจิตฝึกใฝ่ไม่ปล่อยใจฟุ้งซ่าน เลื่อนลอยไป

พระคันธสารากวีวงศ์ (2555) กล่าวว่า จิตตะ คือ ความตั้งใจฝึกใฝ่ จะเห็นได้ว่าบางครั้งเราอาจ ทำงานด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ แต่จิตตะที่เป็นหนึ่งในอิทธิบาทนั้น เป็นความตั้งใจอย่างแรงกล้าในการปฏิบัติอย่างแท้จริง โดยเพ่งจิตจดจ่อสภาวะธรรมปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เบื้องต้น จนถึงที่สุด ตั้งแต่ต้นจนจบจนกระทั่งกลับ

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) (2551) กล่าวว่า จิตตะหมายถึงความไม่ทอดทิ้ง
 สิ่งนั้นไปจากความรู้สึกของตัว ทำสิ่งซึ่งเป็น วัตถุประสงค์ นั้นให้เด่นชัด อยู่ในใจเสมอ คำนี้ รวม
 ความหมาย ของคำว่า สมาธิ อยู่ด้วยอย่างเต็มที่

ผกา สัตยธรรม(2550) กล่าวว่า จิตตะ คือ การเอาใจใส่ ไม่ลี้มงานที่เรียน ที่ต้องการค้นคว้า
 คิดถึงอยู่เสมอที่จะลงมือทำงานนั้น ด้วยความสามารถและสติปัญญา ด้วยความฝึกฝนงานนั้น จนกว่า
 งานจะเสร็จตามที่ตั้งจุดประสงค์ไว้

สุชาติ นันทะไชย (2554) กล่าวว่าจิตตะ เอาจิตฝึกฝน คือ ตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำ อุตศตัวอุทศใจ
 ทำกิจการงานนั้น ไม่ปล่อยจิตให้ฟุ้งซ่าน

อัมพร เสี่ยมวิบูล และ ปราณิ จิตรรัตน์พงษ์ (2552) ได้ให้ความหมาย จิตตะ คือ ความเอาใจใส่
 จิตจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตนกระทำอย่างเต็มที่

ว. วชิรเมธี (2551) ได้ให้ความหมาย จิตตะ คือจดจ่อจิต หมายความว่า ทำอะไรก็ตามให้
 เจาะลงไป ปักใจลงไปในเรื่องนั้นอย่างลึกซึ้ง อย่างมุ่งมั่น อย่างจริงจัง และอย่างทุ่มเท ใครก็ตามที่
 ทำงานด้วยการเอาใจจดจ่ออยู่กับงานนั้น คนนั้นจะ ประสบความสำเร็จ

ดังนั้นสรุปได้ว่า จิตตะ หมายถึง การทำงานด้วยความตั้งใจจริง ไม่ทอดทิ้งในหน้าที่ที่ได้รับ
 มอบหมาย มีจิตใจเอาใจใส่ในงานที่ทำอย่างดีที่สุด

วิมังสา

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2557) ได้ให้ความหมาย วิมังสา ความไตร่ตรอง หรือ
 ทดลอง คือ หมั่นใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญตรวจตราหาเหตุผล และตรวจสอบข้อที่ยังหย่อนในสิ่ง
 ที่ทำนั้น มีการวางแผน วัตถุประสงค์ คิดค้นวิธีแก้ไข ปรับปรุง เป็นต้น

พระคันธสาราภิงส์ (2555) ได้ให้ความหมาย วิมังสา คือ ความใคร่ครวญ การประกอบ
 กิจการงานในทางโลกต้องมีการใคร่ครวญเหตุผลและความเหมาะสมของกิจการนั้นๆ

สุชาติ นันทะไชย (2554) ได้ให้ความหมาย วิมังสา ใช้ปัญญาสอบสวน คือ หมั่นใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญหาเหตุผล คิดค้นวิธีแก้ไขปรับปรุงเพื่อจัดการและดำเนินงานนั้นให้ได้ผลดีขึ้น

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) (2551) ได้ให้ความหมาย วิมังสาหมายถึงความสอดส่องใน เหตุและผล แห่งความสำเร็จ เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปตลอดเวลา คำนี้รวมความหมาย ของคำว่า ปัญญา ไว้อย่างเต็มที่

ว. วชิรเมธี (2551) ได้ให้ความหมาย วิมังสา คือวินิจจวิชัย ได้แก่ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ สร้างสรรค์ พัฒนา นั่นเอง เมื่อเราทำงานอะไรก็ตาม ให้พินิจพิเคราะห์ สร้างสรรค์

ผกา สัตยธรรม (2550) ได้ให้ความหมาย วิมังสา คือ การไตร่ตรอง พิจารณาอย่างรอบคอบ ตรวจพิจารณาสิ่งที่ทำเสร็จหรืองานจะเสร็จว่าทำงานนั้นมีข้อบกพร่องอย่างไร ปรับปรุงแก้ไขให้ดีที่สุด เช่น ทำเลขเสร็จแล้วก็ตรวจคำตอบว่าทำได้ออกต้องไหมก่อนจะนำมาส่ง

อัมพร เสถียมวิบูลและ ปราณิ จิตรรัตน์พงษ์ (2552) ได้อธิบายวิมังสา คือ การใช้ปัญญาหาเหตุผลใคร่ครวญหาเหตุผลตามหลักความจริง ตามกฎธรรมชาติ ตามหลักศีลธรรม เพื่อแก้ปัญหาหรือเพื่อการพัฒนาตนเองให้เจริญงอกงามมากยิ่งขึ้นไป

ดังนั้นสรุปได้ว่า วิมังสา หมายถึง มีปัญญารอบรู้ ในสิ่งที่จะทำ จะทำการสิ่งใดต้องกระทำด้วยกาย วาจา และใจ โดยการใช้เหตุผลไตร่ตรองในสิ่งนั้นก่อน งานที่ออกมา ก็จะละเอียดรอบคอบ

แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน

ความหมายของความรับผิดชอบ

ความหมายของความรับผิดชอบได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังต่อไปนี้

พระบรมราชาบาท (2535 อ้างใน ปรีดา ปัญญาจันทร์, 2556) ได้พระราชทานความหมายดังกล่าวตอนหนึ่งว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง คนทุกคนมีหน้าที่ที่ต้องทำ แม้เป็นเด็กก็ต้องมีหน้าที่อย่างเด็ก คือศึกษาเล่าเรียน หมายความว่า จะต้องเรียนให้รู้วิชา ฝึกหัดทำงานต่างๆ ให้เป็น อบรมซัดเกล้าความประพฤติและความคิดจิตใจให้ประณีต ให้สุจริต แจ่มใส และเฉลียวฉลาดมีเหตุผล เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและมีประโยชน์ต่อชาติ บ้านเมือง

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ระบุว่า รับผิดชอบ คือ ยอมรับผลทั้งที่ดี และไม่ดี ในกิจการที่ตน ได้ทำลงไป หรือที่อยู่ในความดูแลของตน

สุชาติ นันทะไชย (2554) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ คือ การพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมาย ให้สำเร็จเสมอไม่ว่างานนั้นจะยากง่ายเพียงใด เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในทุกสถานการณ์

อัมพร เสี่ยมวิบูล และ ปราณี จิตรรัตน์พงษ์ (2552) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง การทำหน้าที่ของตนอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ เต็มที่เต็มกำลังความสามารถและสติปัญญา หน้าที่ของนิสิต นักศึกษา คือ การศึกษาเล่าเรียน ดังนั้น นิสิต นักศึกษาต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียน ทำงานทุกอย่างตามที่ได้รับมอบหมาย ปฏิบัติงานให้สำเร็จเรียบร้อยโดยไม่คั่งค้าง นิสิต นักศึกษาจำเป็นต้องฝึกฝนตนเองให้รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน ต่อผู้อื่น และต่อส่วนรวมให้ถูกต้องและสมบูรณ์ เพราะหากนิสิต นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อเรียนแล้วย่อมจะมีความรับผิดชอบต่อการงาน ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

จิราวรรณ ภัคตินุตร และ ประกอบ สุทธิกาโมทย์ (2550) ได้ให้ความหมายความรับผิดชอบ หมายถึง การตระหนักในสิทธิและหน้าที่ ความสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคมการร่วมรับผิดชอบ และรับชอบ

ผกา ตัฒยธรรม (2550) ความรับผิดชอบ กล่าวว่า การทำงานของตนให้เสร็จ คือ ไปทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำมาประชุมกันตามที่ตกลงกันไว้ เพื่อเขียนเรื่องหรือทำงานตามที่วางโครงการไว้ให้เสร็จ ถ้าทุกคนรับผิดชอบงานก็ดำเนินไปได้ด้วยดี และประสบผลสำเร็จบรรลุตามจุดหมาย

อนูรี แก้วแว่น้อย และคณะ (2548) ได้กล่าวถึงไว้ว่าความรับผิดชอบของบุคคลย่อมมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับภาระหน้าที่เสมอเมื่อบุคคลมีสถานภาพและบทบาทที่แตกต่างกัน บุคคลก็ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติรับผิดชอบในสถานภาพและบทบาทนั้นๆ แตกต่างกันไปหากบุคคลได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบในสถานภาพและบทบาทของตน ได้ดี ย่อมเป็นที่ยอมรับของสังคม

สรุปได้ว่าความรับผิดชอบในการเรียน หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงถึงความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ต่อตนเอง การศึกษาเล่าเรียน และต่องานที่ได้รับมอบหมายด้วยความมีวินัย ซื่อสัตย์ ขยันหมั่นเพียรและอดทนจนกระทั่งงานที่ได้รับมอบหมายนั้นเสร็จตรงตามเวลาที่กำหนดไว้และสามารถยอมรับผลการกระทำของตนเองที่ได้ลงมือทำไปแล้ว ทั้งผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นรวมทั้งปรับปรุงการปฏิบัติให้ดีขึ้นด้วย

องค์ประกอบของความรับผิดชอบ

ลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบ คือ 1. ความซื่อสัตย์ 2. ความมีวินัย 3. ความขยันหมั่นเพียร และ 4. ความตรงต่อเวลา มีนักวิจัยและนักการศึกษาได้อธิบายดังต่อไปนี้

ความซื่อสัตย์

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมาย ซื่อสัตย์ คือ ประพฤติตรงและจริงใจ ไม่คิดคดทรยศ ไม่คดโกง และไม่หลอกลวง

พระบรมราชาบาท (2496 อ้างใน ปรีดา ปัญญาจันทร์, 2556) ได้ให้ความหมายดังความตอนหนึ่งว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึงความสุจริตซื่อตรงต่อหน้าที่การงาน ต่อตนเองและผู้อื่นที่เกี่ยวข้องมีเจตนาบริสุทธิ์ไม่เอารัดเอาเปรียบ

ชลลดา ทวีคุณ (2556) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง ผู้ที่มีความประพฤติตรงทั้งต่อเวลา ต่อหน้าที่ และต่อวิชาชีพมีความจริงใจปลอดจากความคิดลำเอียงหรืออคติ ไม่ใช่เล่น่กคโกงทั้งทางตรงและทางอ้อม รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง ปฏิบัติอย่างเต็มที่และถูกต้อง

สุชาดา นันทะไชย (2554) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุด และเต็มความสามารถโดยมิได้หวังสิ่งตอบแทน ทำเพื่องานและเพื่อสำเร็จของส่วนรวม รักษาความลับของหน่วยงานที่เราทำงาน ของเพื่อนร่วมงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ไม่พูดโกหกทั้งต่อหน้า และลับหลังบุคคลอื่น และพร้อมที่จะตอบแทนผู้มีพระคุณเสมอ

ประทีป มากมิตร (2554) ได้ให้ความหมายความซื่อสัตย์ หมายถึง ประพฤติตรงไม่เอนเอียง ไม่มีเล่น่เหลี่ยม มีความจริงใจ ปลอดจากความรู้สึกลำเอียงหรืออคติ ผู้ที่มีความซื่อสัตย์ คือผู้ที่มีความประพฤติตรงทั้งต่อหน้าที่ ต่อวิชาชีพ ตรงต่อเวลา ไม่ใช่เล่น่กค คโกงทั้งทางตรงและทางอ้อม รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองและปฏิบัติอย่างเต็มที่ถูกต้อง

ผกา สัตยธรรม (2550) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การที่นักเรียนไปค้นคว้าหาความรู้ก็เป็นความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เพราะมีความตั้งใจหรือฉันทะที่จะไปค้นหาความรู้อยู่แล้ว เมื่อตั้งใจจะไปหาความรู้ก็ไปจริง ๆ ทำให้เกิดความซื่อสัตย์ต่อตนเองต่อผู้อื่นและต่อหน้าที่ที่ต้องทำด้วย

อัมพร เสงี่ยมวิบูล และ ปราณี จิตรรัตน์พงษ์ (2552) ได้ให้ความหมายความซื่อสัตย์ หมายถึง ไม่หลอกลวง ไม่คดโกง ไม่ทำในสิ่งผิด หากบุคคลใดมีความซื่อสัตย์ ความไม่โลภก็ไม่อาจครอบงำบุคคลนั้นได้ บุคคลผู้ซื่อสัตย์ย่อมไม่มีวันตกอับ ดังคำกล่าวที่ว่า ซื่อกินไม่หมด คดกินไม่ได้นาน นักเรียนนักศึกษาเป็นอนาคตของชาติ หากอนาคตของชาติถูกรอบงำด้วยความโลภ ปัญหาคอร์ปชั่นซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทย ย่อมจะเลวร้ายลงจนนำความพินาศมาสู่ชาติได้ในที่สุด การปลูกฝังความซื่อสัตย์ให้เกิดขึ้นกับนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นอนาคตของชาติ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศในปัจจุบัน

สรุปได้ว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึงเป็นคุณธรรมที่จำเป็นต่อสังคม จะต้องมีการปลูกฝังให้กับนิสิต นักศึกษา ให้ประพฤติปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุดทั้งต่อหน้าและลับหลัง เต็มกำลังความสามารถ ไม่คดโกง ไม่ทำในสิ่งที่ผิด ต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งนี้เพราะ หากบุคคลคนในสังคมขาดความซื่อสัตย์เมื่อใด สังคมก็จะมีแต่ความวุ่นวาย ไม่สงบ คนในสังคมจะเอาใจเอาเปรียบกัน และเห็นแก่ตัวมากขึ้น จนก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมามากมาย

ความมีวินัย

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมายวินัย คือ ระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ, เช่น วินัยทหาร ทหารต้องยึดมั่นในวินัย

ชลลดา ทวีคุณ (2556) กล่าวว่า ความมีวินัย หมายถึงผู้ปฏิบัติตนในขอบเขต กฎ ระเบียบของสถานศึกษา สถาบัน องค์กรและประเทศ โดยที่ตนยินดีปฏิบัติตามอย่างเต็มใจและตั้งใจยึดมั่นในระเบียบแบบแผนข้อบังคับและข้อปฏิบัติ รวมถึงการมีวินัยต่อตนเองและสังคม

สุชาดา นันทะไชย (2554) กล่าวว่า วินัย หรือ ความสามารถควบคุมตัวเอง เป็นการแสดงถึงการบรรลุนิติภาวะทางจิตของบุคคลและมีผู้เชื่อว่าเป็นหัวใจของการแสดงออกซึ่งคุณธรรมทุกประการ

อัมพร เสงี่ยมวิบูล และ ปราณี จิตรรัตน์พงษ์ (2552) ได้ให้ความหมายวินัย คือ การเคารพกฎระเบียบ การปลูกฝังพัฒนาเรื่องระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย เนื่องจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยมองข้ามความสำคัญของวินัย เมื่อตอนเป็นนักเรียนครูประจำชั้นจะกล่าวตักเตือน อบรมบ่มนิสัย และฝึกฝนให้อยู่ในระเบียบวินัยและเคารพระเบียบ กฎเกณฑ์ และกติกา นักเรียนจึงมีวินัย แต่เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย อาจารย์ส่วนมากจะไม่ว่ากล่าว ตักเตือน อบรมบ่มนิสัยลูกศิษย์ ให้อยู่ในระเบียบวินัย บ้างก็คิดว่าได้รับการอบรมมาแล้วในระดับมัธยม หรือบ้างก็คิดว่าลูกศิษย์เป็นผู้ใหญ่แล้ว ความมีวินัยในระดับมหาวิทยาลัย จึงมีความหย่อนยานมาก จึงจำเป็นต้องแก้ไขอย่างรวดเร็วเร่งด่วน เพราะหากนิสิตนักศึกษา ไม่เคารพต่อวินัยก็เป็นเรื่องยากที่จะเคารพกฎหมาย เมื่อไม่เคารพกฎหมาย บ้านเมืองก็วุ่นวาย การพัฒนาความมีวินัยของนิสิตนักศึกษา จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อความสงบสุขของสังคม

ประทีป มากมิตร (2554) ได้ให้ความหมายมีวินัย คือ การยึดมั่นในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับ และข้อปฏิบัติ ซึ่งมีทั้งวินัยในตนเองและวินัยต่อสังคม ผู้มีวินัย คือ ผู้ที่ปฏิบัติตนในขอบเขต กฎระเบียบของสถานศึกษา สถาบัน/องค์กร/สังคมและประเทศชาติ โดยที่ตนเองยินดีและปฏิบัติตามอย่างเต็มใจ และตั้งใจ

กรมวิชาการ (2542) กล่าวว่า วินัย หมายถึง ระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติ ในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่นมีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกอบรมให้รู้จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

พระธรรมปิฎก ป.อ.ปยุตโต (2540) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การจัดระเบียบชีวิตและสัมพันธ์ในสังคมให้เรียบร้อย เพื่อเอื้อโอกาสต่อการสร้างสรรค์พัฒนาต่างๆ ขึ้นไป

สรุปได้ว่า ความมีวินัย หมายถึง การมีความเข้าใจในข้อกำหนด หรือระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อตกลงต่างๆ ที่ใช้ในการควบคุมพฤติกรรม ของบุคคลในสังคมด้วยความเต็มใจและสมัครใจ เพื่อที่จะให้บุคคลสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และปฏิบัติตามกฎระเบียบเพื่อประโยชน์สุขส่วนตัวและส่วนรวม

ความขยันหมั่นเพียร

พระพรหมคุณาภร (ป.อ. ปยุตโต) (2557) ได้อธิบายความหมายของความขยันหมั่นเพียรไว้ในหลักอภิปาฐ 4 ไว้ว่า วิริยะ (ความเพียร) คือ ขยันหมั่นประกอบสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็งอดทน เจริญ ไม่ทอดทิ้ง

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมาย ความขยันหมั่นเพียร คือ การทำงานอย่างแข็งขันไม่ปล่อยปละละเลย ทำ หรือประพฤติเป็นปกติสม่ำเสมอ, ไม่เกียจคร้าน, แข็งแรง

ชลลดา ทวีคุณ (2556) กล่าวว่าความขยันหมั่นเพียร หมายถึง ผู้ที่มีความตั้งใจเพียรพยายามทำหน้าที่การทำงานอย่างจริงจังและมีความต่อเนื่องในเรื่องที่ถูกต้อง ที่ควร มีความรักสู่งาน มีความพยายามไม่ท้อถอย กล้าเผชิญอุปสรรค รักรงานที่ทำ ตั้งใจทำหน้าที่อย่างเต็มที่

ประทีป มากมิตร (2554) ได้ให้ความหมาย ความขยันหมั่นเพียร คือ ความตั้งใจเพียรพยายามทำหน้าที่การทำงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ อดทน ความขยันต้องปฏิบัติควบคู่กับการใช้สติปัญญาแก้ปัญหาจนเกิดผลสำเร็จ ผู้มีความขยันหมั่น คือ ผู้ตั้งใจทำงานอย่างจริงจังต่อเนื่องในเรื่องที่ถูกต้องที่เป็นคนสู่งาน มีความพยายาม ไม่ท้อถอย กล้าเผชิญอุปสรรค รักรงานที่ทำ ตั้งใจทำหน้าที่อย่างจริงจัง

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) ได้ให้ความหมาย ความขยันหมั่นเพียร คือ ความพยายามอย่างสม่ำเสมอ รอบคอบ ระมัดระวัง เอาใจใส่ และความอดสาหะเพื่อให้ได้รับผลสำเร็จในการทำงานที่ทำ.

ผกา สัตยธรรม (2550) กล่าวว่าความขยันหมั่นเพียร กล่าวว่า เมื่อนักเรียนนำผลงานมาส่งครูก่อนกลุ่มอื่น ก่อนกำหนด เพราะทุกคนในกลุ่มมีความขยันหมั่นเพียร ไม่เกียจคร้านทำงานแข่งกับเวลา เพียรที่จะทำงานให้เสร็จ จึงทำให้งานสำเร็จเป็นอย่างดี

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) กล่าวว่า ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง ผู้ที่มีความตั้งใจเพียรพยายามทำหน้าที่การทำงานอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ในเรื่องที่ถูกที่ควร สู่งานมีความพยายาม ไม่ท้อถอย กล้าเผชิญอุปสรรค รักรงานที่ทำ ตั้งใจทำหน้าที่อย่างจริงจัง

สรุปได้ว่า ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในชีวิต ในการประกอบอาชีพ การศึกษาเล่าเรียน และการดำเนินชีวิตที่สุจริต รู้จักฝึกฝนตนเอง ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก กล้าเผชิญอุปสรรคต่างๆ คนที่ขยันหมั่นเพียรย่อมนำตนเองไปสู่ความสำเร็จได้อย่างง่ายดาย

ความตรงต่อเวลา

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) เวลา หมายถึง ช่วงระยะเวลาที่ยาวนานที่มีอยู่ หรือ เป็นอยู่ โดยนิยามกำหนดขึ้นเป็น ครุ่ คราว วัน เดือน ปี

ชลลดา ทวีคุณ (2556) กล่าวว่า ความตรงต่อเวลา หมายถึง การรู้จักเวลาที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมต่างๆ รู้จักปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกาลเทศะคนที่รู้จักเวลาจะทำให้มีบุคลิกภาพและวินัยตนเองที่ได้รับการยอมรับ เช่นการเป็นคนตรงต่อเวลา รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย สามารถวางแผนการทำงานและปฏิบัติงานนั้นให้สำเร็จภายในเวลา เป็นผู้สามารถบริหารเวลาของตนได้อย่างเหมาะสมทั้งด้านการเรียน การงาน และเรื่องส่วนตัว

สุคนธา ไชยราช (2549) กล่าวว่า ความตรงต่อเวลา เป็นการทำ กิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด เมื่อ เวลาผ่านไปไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ ดังนั้น เราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่าที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ถ้าหากปล่อยเวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ก็จะเสีย โอกาสในภายหลัง การที่จะมีความสุขที่สุดในชีวิต คือ การรู้จักวางแผนการใช้เวลาในการทำ กิจกรรมใด ๆ ให้ถูกต้อง และพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลา และเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ จะทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับคนอื่นและสังคมได้

สรุปได้ว่า ความตรงต่อเวลา หมายถึงการรักษาวินัยต่อตัวเองและสังคมให้เกิดความเชื่อถือและมั่นใจว่าเรามีความรับผิดชอบและมีระเบียบวินัยในตนเอง และการมีความรู้ความเข้าใจในพฤติกรรมในความอดทนพยายามทำกิจกรรมต่างๆ ของตนเองและสังคมให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

ลักษณะพัฒนาการของนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย

ความหมายของวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังต่อไปนี้

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมายวัยรุ่น หมายถึง วัยที่มีอายุประมาณ 13-19 ปี วัยกำลัง

ณัฐกร อินทุยศ (2556) กล่าวว่า วัยรุ่น หมายถึง ช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้ เป็นระยะที่มีการพัฒนาทางจิตใจมาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง

กฤษยา ตันติพิลาชีวะ (2553) กล่าวว่า วัยรุ่น หมายถึง ช่วงชีวิตของการเปลี่ยนแปลงผ่านจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เริ่มจากการพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์ทางเพศ จิตใจ และสังคม

ประณต คำฉิม (2549) ได้อธิบายถึงวัยรุ่น มาจากภาษาละตินว่า Adolescere “ซึ่งหมายถึงเติบโตเข้าสู่ภาวะ” (To grow to maturity) “หรือเติบโตเป็นผู้ใหญ่”, เมื่อพิจารณาตามความหมายนี้ วัยรุ่นจึงเป็นเสมือนสะพานเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ (Period of transition) ที่บุคคลมีการเจริญเติบโตหรือเปลี่ยนแปลงในเกือบทุกด้าน ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เป็นระยะเวลาที่บุคคลต้องเผชิญกับประสบการณ์ใหม่ๆ ความรับผิดชอบใหม่ๆ และสัมพันธ์ภาพใหม่ๆ ทั้งกับผู้ใหญ่และกลุ่มเพื่อน

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546) กล่าวว่าวัยรุ่น หมายถึง ช่วงชีวิตระหว่างวัยเด็กกับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญยิ่งเพราะมีการเปลี่ยนแปลงอันซับซ้อนและสับสนร่วมกันหลายด้าน ในระบบต่างๆ ของร่างกาย รวมทั้งระบบเพศ ด้านจิตใจ อารมณ์ สังคมสติปัญญาและจริยธรรม ซึ่งมีจุดเริ่มต้น และการเปลี่ยนแปลงแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

สรุปได้ว่า วัยรุ่น หมายถึง วัยที่มีความสมบูรณ์พร้อมที่จะพัฒนาในทุกด้าน ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตใจ เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพ ที่ต้องพึ่งพาผู้ปกครองไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเองมีความต้องการอิสระอย่างเต็มที่ในการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ เป็นระยะที่มีการพัฒนาทางจิตใจมาจากความเป็นเด็ก ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

วัยรุ่นตอนปลาย

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงวัยรุ่นตอนปลายไว้ดังต่อไปนี้

วัชร ทรัพย์ทิ (2555) วัยรุ่นตอนปลายหมายถึง นิสิตที่มีอายุประมาณ 19-21 ปี ซึ่งตรงกับนักเรียนที่อยู่ในระดับมัธยมตอนปลายและนิสิตที่ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2553) กล่าวว่า ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย มีอายุประมาณ 18-25 ปี กระบวนการพฤติกรรมก่อนไปทางเป็นผู้ใหญ่แต่ยังมีความเป็นเด็กอยู่

กฤษยา ตันติพลาชีวะ (2553) วัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง นิสิตที่มีอายุระหว่าง 17 -20 ปี เป็นวัยของการเตรียมเป็นผู้ใหญ่ ถ้าเปรียบตามชั้นเรียนแล้ว วัยรุ่นตอนปลายนั้นจะอยู่ในระดับมัธยมตอนปลายกับอุดมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โดยประมาณ วัยนี้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมีอุดมการณ์เป็นของตัวเองต้องการคิดและมีอิสระทางความคิดที่ทำให้ผู้ใหญ่รู้สึกว่ “เด็กปีกกล้า ขาแข็งมากขึ้น” ไม่ฟังผู้ใหญ่ แท้จริงเขาคือวัยรุ่นเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องฟังตนเอง ดูแลตัวเอง และเป็นตัวเอง

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546) กล่าวว่าวัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง นิสิตที่มีอายุระหว่าง 17-21 ปี เป็นเวลาของการฝึกวิชาชีพ ตัดสินใจเลือกวิชาชีพที่เหมาะสมและสามารถมีความรักใคร่ ผูกพันกับผู้อื่นได้ วัยรุ่นต้องจำเป็นต้องรู้จักโลกภายนอก นอกเหนือครอบครัวด้วย และต้องมีการสำรวจตนเอง เพื่อให้ตระหนักถึงสมรรถภาพ ศักยภาพของตนเอง ทั้งทางด้านดี และด้านบกพร่อง เพื่อนำมาปรับปรุงและตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตให้เหมาะสมวัยรุ่นตอนปลายนั้นจะอยู่ในระดับมัธยมตอนปลายกับอุดมศึกษาปีที่ 1 และ 2

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2544) กล่าวว่าวัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง เด็กที่มีอายุประมาณ 19-21 ปี ซึ่งตรงกับวัยที่อยู่ในระดับการศึกษาคอมพิวเตอร์

ดังนั้นสรุปได้ว่า ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง ช่วงอายุตั้งแต่ 18 –21 ปี เป็นระยะที่เจริญเติบโตเข้าสู่วัยผู้ใหญ่เต็มที่ ซึ่งมีความสอดคล้องกับวัยเริ่มเข้าเรียนในมัธยมตอนปลาย และมหาวิทยาลัย

พัฒนาการในด้านต่างๆ ของนิสิต

พัฒนาการของนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นที่สำคัญประกอบด้วยพัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคม และพัฒนาการด้านสติปัญญาซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

พัฒนาการทางด้านร่างกาย

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2556) กล่าวว่า วัยแรกเริ่มและวัยรุ่น มีลักษณะและพัฒนาการหลายๆ อย่างที่มีความคล้ายคลึงกัน โดยวัยแรกเริ่มจะเริ่มตั้งแต่อายุ 12-15 ปี ส่วนวัยรุ่นเริ่มตั้งแต่อายุ 15-20 ปี วัยนี้เป็นวัยที่มีความคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ ถือได้ว่าเป็นช่วงที่เป็นลักษณะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เนื่องจากพัฒนาการทางด้านร่างกายจะเจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์เพื่อทำหน้าที่อย่างเต็มที่ ในขณะที่พัฒนาการทางด้านจิตใจยังไม่เจริญเท่าที่ควร ความสัมพันธ์กันของพัฒนาการทั้ง 2 ด้านนี้ จึงมีผลทำให้เด็กในวัยนี้ต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ

ณัฐกร อินทุยศ (2556) กล่าวว่า วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย โดยเด็กชายจะเข้าสู่ระยะเร่งของการแตกเนื้อหนุ่มในช่วง 14-15 ปี จะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านสัดส่วนรูปร่างและโครงสร้างร่างกายที่โตขึ้น มีลักษณะทางพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ แก่กล้ามากขึ้น ไหล่กว้างขึ้น ตะโพกแคบ มีขนตามแขนและขา มีหนวดเคราเสียงเปลี่ยนเป็นแตกและห้าวขึ้น โดยเด็กจะบังคับเสียงได้ตอนเป็นวัยรุ่นตอนปลาย ส่วนในด้านความสูงเด็กผู้หญิงจะโตเร็วกว่าเด็กผู้ชาย แต่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเด็กชายจะสูงกว่าเด็กผู้หญิงและมีน้ำหนักมากกว่าเด็กผู้หญิงและในวัยนี้จะมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2556) พัฒนาการทางร่างกายของวัยรุ่นเป็นไปอย่างรวดเร็ว จนทำให้เด็กวัยรุ่นตระหนักในการเปลี่ยนแปลง และมีความวิตกกังวล

1. วัยรุ่นจะเริ่มต้นมีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความสูงและน้ำหนักอย่างรวดเร็ว
2. วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะสืบพันธุ์
3. วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศ
4. อัตราการเจริญเติบโตของส่วนต่างๆทางร่างกายของวัยรุ่น อาจเกิดขึ้นไม่พร้อมกันหรือเวลาเดียวกันก็ได้

วัชรวิทย์ ทรัพย์มี (2555) วิจารณ์ จะมีการพัฒนาการทางด้านร่างกายอย่างรวดเร็ว ทั้งน้ำหนัก ส่วนสูง กล้ามเนื้อ กระดูก สัดส่วนขยาย ฟรอยด์ (Freud) กล่าวว่าวัยนี้อยู่ในขั้นวุฒิภาวะทางเพศ (Genital Stage) มีการทำงานของฮอร์โมนเพศอย่างสมบูรณ์ จึงมีลักษณะรูปร่าง สัดส่วน รูปทรง ที่ บ่งความเป็นเพศชาย เพศหญิง อย่างชัดเจน

พรรณี ข.เจนจิต (2550) กล่าวถึงลักษณะทางร่างกายของช่วงวัยรุ่นตอนปลายว่ามีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. วัยนี้ส่วนใหญ่มีความเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ เด็กผู้หญิงจะสูงเต็มที่ เด็กชายบางคน ยังอาจจะสูงได้อีกหลังจากระยะนี้ ในวัยนี้จะมีน้ำหนักส่วนสูงมากที่สุด
2. วัยนี้เริ่มมีลักษณะของผู้ใหญ่และสนใจในร่างกายของตัวเอง และจะหมกมุ่นอยู่กับการ แต่งตัว บางครั้งเขาจะเกิดความรู้สึกว่ากำลังถูกจ้องมอง และผู้อื่นกำลังหัวเราะเยาะ
3. วัยนี้เริ่มมีพัฒนาการทางเพศ ต่อมาต่างๆของร่างกายเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ เกิดการ เปลี่ยนแปลงในร่างกาย
4. สุขภาพโดยทั่วไปจะสมบูรณ์เต็มที่ เนื่องจากได้อาหารและพักผ่อนอย่างเพียงพอ

ดังนั้นสรุปได้ว่า นิสิต นักศึกษา หญิงและชายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ด้านร่างกายจะมีรูปร่างที่เปลี่ยนไป มีเสียงแหลมเล็กขึ้นหรือเสียงแตกพร่า น้ำหนักและความสูง เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว วัยรุ่นผู้หญิงจะมีประจำเดือน สัดส่วนขยาย หน้าอกโต เอวคอดเล็ก มีขนขึ้นที่ อวัยวะเพศ เป็นวัยที่มีความสมบูรณ์พร้อมที่จะมีบุตร ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นเพศหญิง วัยรุ่นชายจะ มีการสร้างกล้ามเนื้อที่แข็งแรงขึ้น จะมีไหล่ที่กว้างขึ้น มีหนวดเคราขึ้นตามใบหน้า มีขนขึ้นตามแขน ขา รักแร้ อวัยวะเพศ และเริ่มมีน้ำอสุจิ มีความพร้อมที่จะสืบพันธุ์ ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นเพศชาย

พัฒนาการทางด้านอารมณ์

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2556) ได้กล่าวถึงอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น ก่อนข้างจะรุนแรงและเปลี่ยนแปลง ง่าย ความตึงเครียดของอารมณ์เด็กวัยรุ่น บางครั้งจะเนื่องมาจากการปรับตัวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ของร่างกายความไม่ชอบหรือไม่พอใจในการเปลี่ยนแปลง พัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่น มี

ความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางร่างกาย ถ้าเด็กวัยรุ่นมีวุฒิภาวะเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายเร็ว จะช่วยพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมให้เร็วขึ้นด้วย

ฉัฐกร อินทุยศ (2556) กล่าวว่า อารมณ์ของวัยรุ่นเป็นอารมณ์ที่มีหลากหลาย ทั้ง โกรธ อิจฉา เกลียดชัง กลัว วิดกกังวล เศร้า รัก พอใจ ตื่นเต้น โดยมีลักษณะเป็นอารมณ์รุนแรงและเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ แต่ที่สำคัญคือ เป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เกิดขึ้นอย่างมากและรวดเร็วนั่นเอง สำหรับในด้านความต้องการของวัยรุ่นที่เด่นมากได้แก่ ความต้องการเป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระจากครอบครัว ความต้องการการยอมรับและยกย่องจากกลุ่มเพื่อน

วัชร ทรัพย์มี (2555) กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่พยายามค้นหาความสามารถ ความต้องการที่แท้จริงของตน ทำให้มีลักษณะนิสัยชอบเป็นอิสระ ชอบทดลอง เป็นตัวของตัวเอง บางครั้งทำตนเป็นเด็ก บางครั้งทำตนเป็นผู้ใหญ่ รู้สึกสับสนในบทบาท

พรรณี ช.เจนจิต (2550) ได้อธิบายถึงลักษณะทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนปลายไว้ดังต่อไปนี้

1. จะมีการแสดงออกในทางแข็งกร้าว เป็นลักษณะของการเปลี่ยนจากวัยเด็กสู่ผู้ใหญ่ ครอบครัวย่อมพยายามเข้าใจพฤติกรรมของเด็กและส่งเสริมให้เขาพิสูจน์ความเป็นผู้ใหญ่โดยให้รับผิดชอบสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยใช้ความสามารถและความชำนาญที่เขา มีอยู่
2. วัยนี้จะเพื่อฝัน โดยเฉพาะเกี่ยวกับอนาคต เขามักจะฝันว่าได้รับความสำเร็จอย่างสูงในขนาดการทำงานและอาชีพ สำหรับผู้ที่เพื่อฝันเก่งแต่ไม่ค่อยมีความสามารถ ครอบครัวย่อมส่งเสริมเขาควรให้เขายอมรับความจริงที่อาจจะทำให้เขาต้องผิดหวังในอนาคต

ดังนั้นสรุปได้ว่า นิสิตหญิงและชายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น จะมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์เกิดขึ้นได้ง่ายและรวดเร็ว จะมีอารมณ์หงุดหงิด โกรธง่ายหายเร็ว จะมีความวิตกกังวลในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรัก รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย และการมีประจำเดือนก็ทำให้มีผลต่ออารมณ์ของวัยรุ่นทั้งนั้น และวัยรุ่นยังไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ บางครั้งยังทำอะไรตามอารมณ์ของตัวเอง อารมณ์ที่ไม่ดีเหล่านี้ อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเกรี้ยวกราด มีผลต่อการเรียนและการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นได้ ดังนั้น พ่อแม่ต้องมีความเข้าใจ รู้เท่าทันอารมณ์ของวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่น สามารถก้าวผ่านพ้นอันตรายที่เกิดขึ้นจากอารมณ์ได้อย่างมั่นคงปลอดภัย

พัฒนาการทางสังคม

ฉัฐกร อินทยศ (2556) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์และอยากรู้จักตนเอง ต้องการเป็นที่ยอมรับว่าตนเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องการความเป็นส่วนตัวและต้องการคิดเองทำเอง นอกจากนั้นวัยรุ่นยังเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก มีการรวมกลุ่มกันระหว่างเพื่อนสนิทในลักษณะของแก๊ง (gang) และในระยะต่อมาก็จะเริ่มมีความสนใจเพศตรงข้ามและอาจมีการคบหานัดหมายไปเที่ยวตามลำพัง

ศุรางค์ โค้วตระกูล (2556) กล่าวว่า วัยรุ่น เพื่อนร่วมวัยมีความสำคัญมาก มักจะคบเพื่อนที่มีความสนใจและค่านิยมร่วมกัน เด็กวัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความต้องการที่จะทำอะไรทุกอย่างเหมือนเพื่อน ตั้งแต่การแต่งตัว ความประพฤติ การใช้ภาษา รวมทั้งความเชื่อ การคบเพื่อนของวัยรุ่นหญิงมักจะจริงจัง และมีเพื่อนสนิทที่รับทุกข์สุขได้ ส่วนวัยรุ่นชายอาจจะจะเป็นเพื่อนที่ร่วมสนุก แต่มักจะไม่สนิทเหมือนวัยรุ่นหญิง

วัชร ทรัพย์มี (2555) กล่าวว่า วัยรุ่นจะมีการจับกลุ่มเพื่อน และหากกลุ่มที่มีความรู้สึกคล้ายกัน โดยจับกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่น และสร้างลักษณะเฉพาะกลุ่มตนขึ้นมา กลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลมาก เด็กวัยรุ่นจะสนใจและต้องการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามมักแสดงออกโดยท่าทาง หรือการแต่งกายบุคลิกภาพ วัยรุ่นจะซื่อาย วิตกกังวล เรียกร้อง ความสนใจ ไม่มั่นใจในตนเอง ปรับตัวยาก นำไปสู่ปัญหาพฤติกรรม

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2553) กล่าวว่า ช่วงอายุ 17-21 ปี วัยนี้จะมีความรู้สึกได้รับผิดชอบกับสังคมอย่างเต็มที่ เป็นวัยที่มุ่งมั่นกับการทำงาน และ การอยู่ใกล้ชิดกับเพศเดียวกัน หรือ เพศตรงข้าม เพื่อเลือกหาคนที่สามารถใกล้ชิดสนิทสนม ซึ่งจะนำไปสู่ความผูกพันใกล้ชิดและการแต่งงาน ความ สำเร็จของพัฒนาการในวัยนี้ขึ้นอยู่กับความมุ่งมั่นและมั่นใจในตนเอง เด็กในวัยนี้สามารถให้ความใกล้ชิดสนิทสนมอย่างจริงจังกับบุคคลอื่นได้ ในทางตรงข้าม ถ้าเด็กในกลุ่มนี้ไม่ประสบความสำเร็จในพัฒนาการขั้นต้นๆ เขาจะไม่ไว้วางใจผู้อื่น ไม่พอใจในตนเอง ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นไม่ได้ ทำให้เกิดความรู้สึกอ้างว้างและว้าเหว ในวัยนี้ยังต้องรับผิดชอบต่อบุคคลอื่นอีกด้วย ถ้าบุคคลใดไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตก็จะทำให้เกิดความไม่ไว้วางใจ รู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถ มีปมด้อย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ไม่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง หรือ ต่อสังคม ทำให้กลายเป็นคนเฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้น

พรณี ช.เจนจิต (2550) ได้อธิบายถึงลักษณะของพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นไว้ดังต่อไปนี้

1. มีลักษณะชอบทำตามกลุ่ม มีการขัดแย้งกับผู้ใหญ่มากขึ้น มีความนิยมชมชอบหรือคลั่งไคล้อะไรเหมือนๆ กัน และบางครั้งมากเกินไป เช่น แต่งตัวแปลก ๆ และแสดงอาการวิตถารต่างๆ
2. สนใจเพศตรงข้าม มีความสนใจเกี่ยวกับการมีนัดและแต่งงาน
3. เด็กผู้หญิงมีความก้าวหน้าในด้านสังคมมากกว่าเด็กผู้ชายในวัยเดียวกัน และเริ่มมีนัดกับเด็กที่โตกว่า เด็กผู้หญิงจะมีเพื่อนสนิทไม่กี่คน เด็กผู้ชายจะมีเพื่อนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่านิสิต นักศึกษา หญิงและชายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น จะมีการเปลี่ยนแปลงสังคมกลุ่มเพื่อนและมีการปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนใหม่ได้อย่างรวดเร็วสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศได้ มีเพื่อนสนิทที่เป็นทั้งเพื่อนเพศชายและเพศหญิง จะให้ความสนใจให้ความสำคัญและเชื่อฟังกลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกัน มากกว่าพ่อแม่ผู้ปกครอง และต้องการความเป็นอิสระไม่อยากถูกบังคับ ดังนั้นพ่อแม่ต้องเป็นเพื่อนที่ดีให้กับลูก เป็นเพียงผู้แนะนำลูกมากกว่าออกคำสั่งและคอยดูลูกอยู่ห่างๆ

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

ฌ็องฌัก อินทอยศ (2556) วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาถึงขั้นสูงสุด คือขั้นที่ 4 ปฏิบัติการเชิงนามธรรมตามแนวคิดของ ปิอาเจ (Jean Piaget) โดยเริ่มมีความคิดแบบผู้ใหญ่ มีพัฒนาการทางด้านความรู้ความเข้าใจในระดับสูงมีความสามารถที่จะคิดอย่างมีเหตุผลและยืดหยุ่นได้กับปัญหาต่างๆ สามารถแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบระเบียบแบบนักวิทยาศาสตร์

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2556) พัฒนาการทางสติปัญญา วัยรุ่นสามารถที่จะคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ เด็กวัยนี้จะมีความสนใจในปรัชญาชีวิต ศาสนา สามาถที่จะใช้เหตุผลเป็นหลักในการตัดสินใจ สามารถคิดเหตุผลได้ทั้งอนุมาณและอุปมาน จะมีหลักการเหตุผลของตนเองเกี่ยวกับความยุติธรรม ความเสมอภาคและมนุษยธรรม

วัชร ทรัพย์มี (2555) พัฒนาการด้านสติปัญญาของวัยรุ่น มีระดับความสามารถเหมือนผู้ใหญ่ เพียเจต์ได้จัดวัยนี้ ให้เป็นวัยแก้ปัญหาคด้วยเหตุผลเชิงนามธรรม มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นระบบมีความจำแม่นยำ สามารถคิดเชิงนามธรรม วิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ ได้ดี สามารถจับประเด็นการอ่าน ฟัง เรียนรู้ได้ดี

พรรณิ ช.เจนจิต (2550) ได้อธิบายถึงลักษณะของสติปัญญาของวัยรุ่นตอนปลายไว้ดังต่อไปนี้

1. มีพัฒนาการทางสมองสูงเกือบเท่าผู้ใหญ่ เพียงแต่ขาดประสบการณ์ ซึ่งทำให้ไม่สามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
2. สามารถที่จะเข้าใจ กรอบความคิดที่เป็นนามธรรมได้ดีขึ้น ดังนั้น เขาจึงสามารถเข้าใจหลักศีลธรรมจรรยาต่างๆ ได้มากขึ้น
3. ช่วงของความสนใจจะนานขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังอด ผันกลางวัน ไม่ได้ ทั้งนี้เพื่อทดแทนสิ่งที่ขาด และเพราะ โอกาสที่คิดเพื่อผันมืออย่างจำกัด

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546) ได้อธิบายถึงการพัฒนาทางสติปัญญาของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นจะมีความนึกคิดที่เป็นเหตุเป็นผล สามารถจินตนาการและเข้าใจความคิดรวบยอดที่ลึกซึ้งได้ มีความคิดสร้างสรรค์สามารถเขียน โคร่งกลอน นิยาย บทความ ฯลฯ ทุ่มเทให้ ความสนใจอย่างจริงจังในสิ่งที่เขาชอบ เช่น ดนตรี กีฬา วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า นิสิต หญิงและชายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น จะมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านสติปัญญาอย่างรวดเร็ว จะมีการพัฒนาด้านความคิด การแก้ปัญหา และสามารถตัดสินใจในด้านต่างๆ ได้อย่างมีเหตุมีผล วัยรุ่นจะมีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆ ถ้ามีข้อสงสัยจะซักถาม มีความคิดที่แตกต่าง และมีจินตนาการที่ดี จะทดลองทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนลูก ให้ลูกได้ใช้ความคิดและจินตนาการของตนเองได้อย่างเต็มที่ จะสามารถทำให้เขาเกิดความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นได้

คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติความเป็นมาของคณะมนุษยศาสตร์

สโมสรมนุษยศาสตร์ (2557) คณะมนุษยศาสตร์ ก่อตั้งเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2524 เป็นคณะลำดับที่ 11 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องการแบ่งส่วนราชการในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2524 กำหนดให้คณะมนุษยศาสตร์เป็นส่วนราชการ 1 ใน 17 ส่วนราชการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2524 คณะมนุษยศาสตร์ได้รับโอนภาควิชาภาษาจากคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ แล้วมาแยกตามสาขาวิชาการออกเป็น 3 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาภาษา ภาควิชาภาษาศาสตร์ และภาควิชาวรรณคดี นอกจากนี้ยังได้รับโอนภาควิชาปรัชญาและศาสนาจากคณะสังคมศาสตร์อีก 1 ภาควิชา และจัดตั้งภาควิชาใหม่ 3 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ ภาควิชาศิลปอาชีพ และภาควิชาศิลปนิเทศ รวมมีภาควิชาเมื่อแรกก่อตั้งจำนวน 7 ภาควิชา

พ.ศ. 2536 จัดตั้งศูนย์ภาษาเป็นหน่วยงานภายใน เพื่อให้บริการอบรมภาษาต่างประเทศแก่บุคคลทั่วไป

พ.ศ. 2537 แยกภาควิชาภาษาออกเป็น 2 ภาควิชา คือ ภาควิชาภาษาต่างประเทศ และภาควิชาภาษาไทย ทำให้มีภาควิชาเพิ่มขึ้นเป็น 8 ภาควิชา

พ.ศ. 2549 จัดตั้งสถาบันขงจื้อ ตามข้อตกลงความร่วมมือระหว่าง 4 หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการแห่งประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวแห่งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการดำเนินกิจกรรมด้านการสอนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมจีน รวมทั้งเป็นศูนย์ทดสอบภาษาจีนมาตรฐานที่เรียกว่า “HSK” (Hanyu Shuiping Kaoshi)

พ.ศ. 2549 สภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อนุมัติจัดตั้งศูนย์จัดการศึกษาโครงการพิเศษ คณะมนุษยศาสตร์ เพื่อทำหน้าที่ประสานการบริการ โครงการจัดการศึกษาภาคพิเศษของคณะมนุษยศาสตร์ ทั้งในส่วนงานด้านธุรการและประสานด้านการบริการวิชาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษในทุกสาขาของคณะ

พ.ศ. 2552 รวมภาควิชาบรรณารักษศาสตร์กับสาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาศิลปนิเทศ แล้วจัดตั้งเป็นภาควิชาใหม่คือ “ภาควิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์” และปรับเปลี่ยนโครงสร้างของสาขาคณตรี ภาควิชาศิลปนิเทศ จัดตั้งเป็น “ภาควิชาคณตรี” จำนวนรวมของภาควิชา ยังคงเป็น 8 ภาควิชาเช่นเดิม

พ.ศ. 2553 คณะมนุษยศาสตร์ได้รับโอนสถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เข้ามารวมเป็นหน่วยงานสนับสนุนของคณะเพิ่มเป็น 5 หน่วยงาน

พ.ศ. 2555 แยกสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น และสาขาวิชาภาษาจีน ออกจากภาควิชาภาษาต่างประเทศ และจัดตั้งเป็น "ภาควิชาภาษาตะวันออก" ซึ่งนอกจากจะมีการเรียนการสอนวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน ยังมีวิชาเลือกภาษาเกาหลี และภาษาอาเซียน ได้แก่ ภาษาเวียดนาม ภาษามาลายู และภาษาพม่า เพื่อการเตรียมพร้อมการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน รวมภาควิชาทั้งหมดจำนวน 9 ภาควิชา

ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ และพันธกิจ

ปรัชญาคณะมนุษยศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์มุ่งมั่นที่จะเสริมสร้างบุคคลที่ให้ความเจริญทางสติปัญญา มีคุณธรรม จริยธรรม มีวิจรรณญาณ ความรับผิดชอบต่อสังคมและมีบทบาทในการธำรงความเป็นอารยะของชาติ

ปณิธาน

คณะมนุษยศาสตร์มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ เทียบพร้อมด้วยศักยภาพรอบด้าน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก มีวิจรรณญาณ เป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม อนุรักษ์ สืบสาน และเผยแพร่วัฒนธรรมอันดีงามของชาติ

วิสัยทัศน์

คณะมนุษยศาสตร์ มีความเป็นเลิศด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนนิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มีผลงานเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ มีส่วนร่วมในการนำความรู้ไปพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิต มหาบัณฑิต และคณาจารย์บัณฑิตสาขามนุษยศาสตร์ที่มีศักยภาพพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคศตวรรษที่ 21 และมีความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล
2. เพื่อเสริมสร้างโลกทัศน์ให้แก่บัณฑิตในสาขาวิชาต่างๆของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ด้วยการจัดการเรียนการสอนรายวิชาศึกษาทั่วไปทางด้านภาษาและวัฒนธรรม ปรัชญาและศาสนา และสุนทรียศาสตร์
3. เพื่อผลิตงานวิจัยและสร้างองค์ความรู้ในสาขามนุษยศาสตร์ที่มีคุณภาพและตอบสนองความต้องการของสังคมในระดับสากล
4. เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้สาขามนุษยศาสตร์สู่สังคมและชุมชน เพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน
5. เพื่อทำนุบำรุง เผยแพร่ และสร้างสรรค์ผลงานศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยให้เป็นที่แพร่หลายในระดับสากล

พันธกิจของคณะมนุษยศาสตร์

1. ผลิตบัณฑิต มหาบัณฑิต ด้านศิลปวัฒนธรรม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นิเทศศาสตร์ และสารสนเทศศาสตร์ที่ได้มาตรฐานและเป็นที่ต้องการของสังคม
2. พัฒนางานวิจัยสาขามนุษยศาสตร์ที่มีคุณภาพและตอบสนองความต้องการของสังคม
3. สร้างเครือข่ายความร่วมมือทางด้านวิชาการและวิจัยระหว่างหน่วยงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ
4. เผยแพร่องค์ความรู้สู่ชุมชนและสังคมอย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง
5. สร้างสรรค์ผลงานและส่งเสริมโครงการ/กิจกรรมด้านคุณธรรมศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

เอกลักษณ์ของคณะมนุษยศาสตร์

เอกลักษณ์ของคณะมนุษยศาสตร์ คือ “การบูรณาการศาสตร์แห่งภาษา ศิลปวัฒนธรรม นิเทศศาสตร์และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว”

อัตลักษณ์ของคณะมนุษยศาสตร์

อัตลักษณ์ของคณะมนุษยศาสตร์ คือ “สำนึกดี มุ่งมั่น สร้างสรรค์ สามัคคี” (IDKU) ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สำนึกดี หมายถึง มีความซื่อสัตย์ พอเพียง และมีวินัย

มุ่งมั่น หมายถึง ตั้งใจ อดทน วิริยะอุตสาหะ มุ่งผลสัมฤทธิ์

สร้างสรรค์ หมายถึง ใฝ่รู้ ขวนขวายสร้างมูลค่ามีนวัตกรรม

สามัคคี หมายถึง ร่วมมือร่วมใจประนีประนอม ทำงานเป็นทีม บูรณาการเชื่อมโยง

ดังนั้นคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นสถาบันที่มีชื่อเสียง ในการผลิตบัณฑิตที่มีศักยภาพพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลก ความสามารถแข่งขันในระดับสากลได้ มีคุณลักษณะที่ดีในการทำงาน และสร้างสรรค์ผลงานศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยให้เป็นที่แพร่หลายในระดับสากล เพื่อให้บัณฑิตออกไปพัฒนาวิชาชีพและประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าสืบไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิบาท 4

ฉัฐพล บุญทอง (2557) ได้ศึกษาวิจัยในเรื่อง ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 2) เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

วิทยาเขตบางเขน ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ ที่พัฒนาขึ้น งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ประชากร คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน ที่ลงทะเบียนในรายวิชาหลักการแนะแนว ภาคปลาย ปีการศึกษา 2556 จำนวน 3 หมู่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 01167311: หลักการแนะแนว ภาคปลายปีการศึกษา 2556 ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง ได้ นิสิตหมู่เรียนที่ 2 จำนวน 18 คน นิสิตกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความมุ่งมั่น ตามหลักอิทธิบาท 4 ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่น แบบวัดความมุ่งมั่นตามหลักอิทธิบาท 4 แบบบันทึกการเรียนรู้ของนิสิตเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมในแต่ละครั้ง และแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นและต่อผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าสถิติใช้ Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Rank Test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพและตรงตามเนื้อหา 2) ภายหลังจากทดลองนิตกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากแบบวัดความมุ่งมั่น ตามหลักอิทธิบาท 4 สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ ช่วยให้นิสิตมีการพัฒนาความมุ่งมั่นในด้านการตั้งเป้าหมายในการเรียน การตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถ มีความอดทน ขยันหมั่นเพียร ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและความยากลำบากทางการเรียน เห็นคุณค่าในการเรียน มีความคิดจจ่อ มีใจอยู่กับการเรียนรู้ พัฒนาตนเองโดยพิจารณาได้ตรง ตรวจสอบข้อบกพร่องและปรับปรุงตนเองอย่างเต็มศักยภาพ

อรวรรณ ดีเบา และคณะ (2552) ได้ศึกษาวิจัยในเรื่องการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือเพื่อหาระดับค่าของการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ และเพื่อวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสนับสนุน กับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ศึกษาในสาขาวิชาเอก คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน วิทยาศาสตร์ พลศึกษา เทคโนโลยีการศึกษา การศึกษาปฐมวัย การประถมศึกษา สังคมศึกษา ศิลปกรรม จิตวิทยา ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เครื่องมือ 3 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ ส่วนที่สองเป็นแบบสอบถามการใช้หลักอิทธิบาท 4 ของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วย ด้านฉันทะ ด้านวิริยะ ด้านจิตตะ และด้านวิมังสา และส่วนที่สามเป็นแบบสอบถาม การอบรมเลี้ยงดูบุตรของบิดามารดา ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องคุ้มครองมากเกินไป และการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และไคสแควร์ (χ^2 -test)

ผลการวิจัย ค้นพบ ดังนี้ 1. ระดับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ผลการวิจัย ระดับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์เท่ากับ 3.6 ซึ่งแปลผลว่า อยู่ในระดับปานกลาง จึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยสนับสนุนกับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มี ดังนี้ 1) ด้านฉันทะพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ด้านฉันทะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและปัจจัยสนับสนุนที่มีความสำคัญกับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ด้านฉันทะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย 2) ด้านวิริยะ พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ด้านวิริยะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ สาขา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) ด้านจิตตะ พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ด้านจิตตะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลำดับการเกิด และปัจจัยสนับสนุนที่มีความสัมพันธ์กับการใช้อิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ด้านจิตตะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน 4) ด้านวิมังสา พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ด้านวิมังสาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และปัจจัย สนับสนุนความสัมพันธ์กับการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ด้านวิมังสา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ดังนั้นจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิบาท 4 พบว่า การศึกษาอิทธิบาท 4 เป็นหลักธรรมที่สามารถช่วยให้บัณฑิต นักศึกษา ประสบความสำเร็จในการเรียน และยังเป็นธรรมะที่ใช้ในการทำงาน เพื่อให้บัณฑิต นักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำงาน ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ นั่นคือ อิทธิบาท 4 ธรรมแห่งความสำเร็จ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

ศศิมาจ ฌ วิเชียร และ คันทรส แสนวงศ์ (2552) ได้ศึกษาวิจัยในเรื่องการพัฒนาความรับผิดชอบของนักศึกษามิ่วตดูประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการฝึกอบรมความรับผิดชอบและ 2) ศึกษา

พัฒนาการทางด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบและเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของ นักศึกษาหลังจากการฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาจากวิทยาลัยเทคโนโลยี อุตสาหกรรมจำนวน 188 คน ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน และการทดสอบ ซ้ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความรับผิดชอบ แบบสังเกตพฤติกรรม แบบบันทึกการทำ กิจกรรม และใบงานการทดลองการวิจัยนี้ใช้แบบแผนการทดลองชนิด 5 กลุ่ม Pretest-Posttest Design ตัวแปรที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย ตัวแปรจัดกระทำมี 5 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมกลุ่ม การพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ กิจกรรมการบันทึกไดอารี่ กิจกรรมการชม ภาพยนตร์ กิจกรรมอ่านเอาเรื่อง และ กิจกรรมจับถูก การจัดกิจกรรมทั้ง 5 แบบจะใช้การบูรณาการ เข้ากับแบบการสอนแบบปกติ ตัวแปรตามคือ ความรับผิดชอบของนักศึกษา แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ความ รับผิดชอบต่อสถานศึกษา ความรับผิดชอบต่อชุมชน สังคม และ ความรับผิดชอบต่อประเทศชาติ ผลการวิจัยพบว่า 1) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบของนักศึกษา ก่อน-หลังการจัดกิจกรรม การฝึกอบรมทั้ง 5 กิจกรรมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) การทดลอง ใช้กิจกรรมพัฒนาความรับผิดชอบของนักศึกษาเป็นเวลา 6 สัปดาห์ พบว่าร้อยละ 27.1-43.1 ของ นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงคะแนนความรับผิดชอบระหว่างวัดก่อนและวัดหลังการทดลอง โดย คะแนนความรับผิดชอบต่อเพื่อน มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด รองลงมาคือความรับผิดชอบต่อ สถานศึกษา คิดเป็นร้อยละ 43.1 และ 42.6 ตามลำดับ

เมธี ธรรมวัฒนา (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัยในเรื่อง การพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างความ รับผิดชอบและวินัยของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สํารวจ พฤติกรรมความรับผิดชอบและวินัยของนักศึกษา 2) ออกแบบกิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบ และวินัยของนักศึกษาและ 3) ศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรม โดยดำเนินการวิจัยในวิทยาลัย เทคโนโลยีกาญจนานิกะ มหานคร กระบวนการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 เป็นการ สํารวจพฤติกรรมความรับผิดชอบและวินัยของนักศึกษา ดำเนินการ โดยการสุ่มนักศึกษาจำนวน 712 คน ให้ตอบแบบสอบถามเพื่อประเมินตนเอง และสุ่มครูผู้สอนแบบเจาะจง จำนวน 15 คน เพื่อ ประเมินพฤติกรรมนักศึกษาอีกทั้งสัมภาษณ์แบบเจาะลึกครูผู้สอน 1 คน เรื่องปัญหาพฤติกรรม นักศึกษา ระยะที่ 2 เป็นการออกแบบกิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบและวินัยของนักศึกษา เริ่ม ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ในเรื่องแนวคิดการออกแบบกิจกรรม และการสร้าง แผนการจัดกิจกรรม หลังจากนั้นได้สร้างแผนการจัดกิจกรรม พร้อมทั้งนำไปทดลองใช้เพื่อการศึกษา ความเป็นไปได้ในการจัดกิจกรรม และให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดกิจกรรม สุดท้าย ในระยะ

ที่ 3 เป็นการศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรม ด้วยการทดลองแบบเปรียบเทียบ 2 กลุ่ม ก่อนและหลังทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 สาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 25 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 18 คน เก็บข้อมูลในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับความรับผิดชอบและวินัย จิตพิสัยด้านความรับผิดชอบและวินัย พฤติกรรมความรับผิดชอบและวินัยทั้งก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) พฤติกรรมความรับผิดชอบ และวินัยของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ระดับพอใช้ เมื่อจำแนกนักศึกษาตามระดับพฤติกรรมแล้วพบว่า นักศึกษายังมีพฤติกรรมความรับผิดชอบและมีวินัยในระดับควรปรับปรุงอยู่ร้อยละ 6.88 และ 9.27 ซึ่งจำแนกเป็นต้องได้รับการพัฒนาทั้งสองด้าน 2) ผลการออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบและวินัยของนักศึกษาได้ประยุกต์ใช้หลักการพัฒนาด้านจิตพิสัย และการเสริมแรงบวกซึ่งได้กิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบจำนวน 11 กิจกรรม 3) ผลการทดลองเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมพบว่ากลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความรับผิดชอบและวินัยหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบและวินัยระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังทดลองพบว่าพฤติกรรมความรับผิดชอบกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบในการเรียน พบว่า ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะของผู้เรียน ที่มีความสำคัญในด้านการเรียน หรือการทำงานและการดำเนินชีวิต ต้องอาศัยความรับผิดชอบ เพื่อช่วยเหลือให้กระบวนการทำงานนั้นประสบความสำเร็จ โดยบุคคลที่มีคุณลักษณะของความรับผิดชอบจะมีโอกาสพัฒนาตนเองได้ดีมากขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

Simon and Dowson (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ในหลักสูตรธุรกิจการศึกษา วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ คือการตรวจสอบการมีความรับผิดชอบและวิธีการบูรณาการเข้ากับหลักสูตรการสอนในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยด้านธุรกิจการดำเนินการใช้วิธีการวิเคราะห์ความรับผิดชอบในลักษณะรูปแบบของการโต้ตอบ (การมีปฏิสัมพันธ์) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ 3 ด้านคือ 1. ความสามารถในการป้อนข้อมูลประกอบด้วยหน่วยงานที่สำคัญการเชื่อมต่อวัฒนธรรมความหมายผ่านการสะท้อนในวัตถุประสงค์ค่านิยมและการปฏิบัติ 2. ความสามารถในการให้เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับความรับผิดชอบ และ 3. ความรับผิดชอบทางศีลธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อบุคคลอื่น สิ่งแวดล้อม สาธารณสมบัติ และความรับผิดชอบของการเจรจาต่อรองซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กับการจ้างงาน ความซื่อสัตย์ และการฝึกในหลักสูตร

ผลการวิจัยระบุว่า ทฤษฎีและการปฏิบัติของความรับผิดชอบสามารถที่จะบูรณาการได้กับแนวคิดที่คล้ายคลึงกันกับสาขาวิชาที่แตกต่างกัน รวมทั้งทักษะการแสดงออก และกฎระเบียบที่แตกต่างด้วย งานวิจัยนี้ระบุว่า ความรับผิดชอบจะมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งถ้าหากได้รับการฝึกผ่านการเรียนการสอนทางการปฏิบัติการสหสาขา การสะท้อนกลับและการวิจารณ์ที่มุ่งเน้นไปที่ความรับผิดชอบต่อตัวบุคคล, ให้เป็นมืออาชีพ, ความเป็นพลเมืองความรับผิดชอบต่อโลก และให้ตัวอย่างในทางปฏิบัติที่หลากหลายงานวิจัยนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการมองความรับผิดชอบในมุมมองกว้าง ซึ่งเป็นแรงผลักดันที่มุ่งเน้นไปที่ตัวตน และมุ่งเน้นความพยายามที่จะพัฒนาแบบบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นไปที่ความรับผิดชอบต่อ

สมมติฐานการวิจัย

ภายหลังที่นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบต่อในการเรียน ความรับผิดชอบต่อในการเรียนของนิสิตเพิ่มขึ้น โดยมีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบต่อในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 ของนิสิต ภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความความ
รับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
บางเขน เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่ม
การทดลองกลุ่มเดียว ซึ่งมีการวัดตัวแปรตามก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest
Design) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลาย ปีการศึกษา 2557
จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ
รับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
บางเขน จำแนกได้ 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
ดังต่อไปนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบ
ในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนเป็น
กิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักกรรมอิทธิบาท 4 อาทิ หนังสือจากพจนานุกรมพุทธศาสน์ฉบับประมวลศัพท์ของพระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต, 2551) พจนานุกรมพุทธศาสน์ฉบับประมวลธรรมของพระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต, 2554) หนังสือทำอย่างไรจึงจะเรียนเก่งของพระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต, 2551) และทำการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน อาทิ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ของราชบัณฑิตยสถาน (2542) พระบรมราชาบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชที่พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก (2535) คุณธรรมของครู ของผกา สัตยธรรม (2550) จริยธรรมวิชาชีพสำหรับผู้บริหารทางการศึกษาสุชาติา นันทะไชย (2554) และศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมแนะแนว อาทิ หนังสือบทบาทครูแนะแนวในการสร้างคุณค่าชีวิตให้แก่นักเรียนชุดฝึกอบรมแนะแนวของวัชรวิ ทรัพย์มี (2555) หลักการแนะแนวของจิตตินันท์ บุญสถิรกุล (2555) และศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว

4. ผู้วิจัยนำความรู้ที่ได้จากการศึกษา หนังสือ บทความ และเอกสารงานวิจัยต่างๆ จากข้อที่ 1 ข้อที่ 2 และข้อที่ 3 มาบูรณาการร่วมกันแล้วจัดสร้างเป็นกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน จำนวน 15 ครั้ง โดยมีรายละเอียดของกิจกรรม ๑ แต่ละครั้ง ประกอบด้วย 1) ชื่อกิจกรรม 2) วัตถุประสงค์ 3) วิธีการดำเนินการจัดกิจกรรม 4) กิจกรรมที่ใช้ในแต่ละครั้ง 5) วิธีการประเมินผล

5. นำกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เสนอต่อประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของกิจกรรมในรายละเอียดต่างๆ ได้แก่ ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ กระบวนการและวิธีการดำเนินการรวมทั้งกิจกรรมแต่ละครั้ง และวิธีการประเมินผล

6. นำกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 15 ครั้ง ที่เสนอมาดำเนินการปรับและแก้ไขตามข้อเสนอแนะของประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก แล้วนำไปให้

ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ข) ทำการตรวจสอบด้านความสอดคล้อง ความเหมาะสม ของวัตถุประสงค์ การดำเนินกิจกรรมการประเมินผล สื่อและอุปกรณ์ แล้วจึงรวบรวมข้อเสนอแนะ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านมาแก้ไข

7. นำกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิต ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ผ่านการตรวจสอบจาก ผู้เชี่ยวชาญ มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน แล้วจึงนำเสนอให้ประธานที่ ปรีกษาวิทยาลัยนวัตน์หลักสูตรตรวจสอบอีกครั้งก่อนที่จะนำกิจกรรมแนะแนวฯ ไปทดลองกับกลุ่ม ทดลอง

ตารางที่ 1 โครงสร้างของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
	1	การทดสอบก่อน การเข้าร่วม กิจกรรม (Pre - Test)	1. ทำแบบวัดความ รับผิดชอบในการเรียน ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม (Pre – Test)	1. ทำแบบวัดความ รับผิดชอบในการเรียน (Pre –Test)
			2. เพื่อให้ นิสิตเข้าใจ จุดประสงค์ของกิจกรรม เน้นแนวตามหลักอิทธิ บาท 4 เพื่อพัฒนาความ รับผิดชอบในการเรียน	2. การอธิบายความ หมายความรับผิดชอบ ในการเรียนและจัด กิจกรรมแนะแนวตาม หลักอิทธิบาท 4
			3. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดี ในการเริ่มต้นทำกิจกรรม ร่วมกันกับนิสิต	3. ทำกิจกรรมการรู้จัก และสร้างสัมพันธภาพ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ปฐมนิเทศ	2	“ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา”	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีในการเริ่มต้นกิจกรรมและเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้ง 2. เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมและทัศนคติที่ดีต่อการเข้าร่วมกิจกรรม 3. เพื่อให้หนีตทราบถึงจุดประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4ฯ	1. ทำกิจกรรมการรู้จักและสร้างสัมพันธภาพ 2. ทำกิจกรรมและใบงาน“ตารางรู้ใจเธอรู้ใจเรา” 3. แนะนำเพื่อนที่มีบุคลิกภาพตรงกับที่ระบุไว้ในใบงานฯ หน้าชั้น
ความตรงต่อเวลา (ฉันทะ)	3	“ชีวิตดี กำหนดได้”	1. เพื่อให้หนีตเห็นความสำคัญของการตรงต่อเวลาในการเรียน 2. เพื่อให้หนีตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความตรงต่อเวลาในการเรียน	1. ศึกษาตัวแบบจากวิถีทัศน์ของผู้ที่ไม่มีความตรงต่อเวลา แต่สุดท้ายเขาก็กลับเห็นคุณค่าของความตรงต่อเวลาในการเรียนจนประสบความสำเร็จในการเรียน 2. ทำใบงาน “ชีวิตดี กำหนดได้”และนำเสนองานหน้าชั้น

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ความตรง ต่อเวลา (ฉันทะ)	4	“ค้นหาหัวใจ ของเวลา”	1. เพื่อให้นิสิตเห็นถึง คุณค่าของความตรงต่อ เวลาในการเรียน 2. เพื่อให้นิสิตตระหนักถึง ความสำคัญของการตรง ต่อเวลาในการเรียน	1. ให้นิสิตเขียน ลักษณะการตรงต่อ เวลาในการเรียนของ ตนเองลงในซอง จดหมาย และส่งไป ให้เพื่อนเขียน บรรยายลักษณะการ ตรงต่อเวลาของ นิสิตจนครบทุกคน 2. นิสิตนำเสนอ ลักษณะความตรงต่อ เวลาของตัวเองให้ เพื่อนเขียนให้ 3. ทำใบงาน “ค้นหา หัวใจของเวลา”
ความตรง ต่อเวลา (ฉันทะ)	5	“โล่แห่งหัวใจ การตรงต่อเวลา”	1. เพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ถึง คุณค่าและความสำคัญ ของความตรงต่อเวลาใน การปฏิบัติหน้าที่ 2. เพื่อให้นิสิตสามารถฝึก ความตรงต่อเวลาในการ เรียนและนำสิ่งที่ได้ เรียนรู้ไปปรับใช้กับชีวิต	1. ผู้วิจัยให้นิสิตเล่นเกมหัวใจกระดาศ 2. ผู้วิจัยให้นิสิตกลุ่มที่ ชนะออกมาเล่าถึง ความสำเร็จของกลุ่ม 3. ผู้วิจัยให้นิสิตทำ ใบงาน “โล่แห่ง หัวใจการตรงต่อ เวลา”

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ความขยัน หมั่นเพียร (วีริยะ)	6	“เติมกำลังใจด้วย บุคคลต้นแบบ”	1. เพื่อให้บัณฑิตได้เรียนรู้ถึง คุณค่าและความสำคัญ ของความขยันหมั่นเพียร ในการเรียนที่ส่งผลให้ ตัวแบบประสบผลสำเร็จ ในการเรียน 2. เพื่อให้บัณฑิตเข้าใจถึง ความสำคัญของความ ขยันหมั่นเพียรในการ เรียนและการทำงาน ซึ่ง เป็นหนึ่งในปัจจัยที่จะ นำไปสู่การประสบ ผลสำเร็จในชีวิตการ เรียนและการทำงาน	1. ผู้วิจัยให้นิเทศศึกษา ความขยันหมั่นเพียร ของน้องเรณู เด็กไทยที่สอบได้ที่ 1 ของโลก 2. ผู้วิจัยให้นิเทศทำใบ งาน“เติมกำลังใจ ด้วยบุคคลต้นแบบ” 3. ผู้วิจัยให้นิเทศมา นำเสนอใบงานหน้า ชั้นเรียนพร้อม อธิบายถึงเหตุผลที่ เลือกบุคคลต้นแบบ
ความขยัน หมั่นเพียร (วีริยะ)	7	“ความขยัน หมั่นเพียรเป็น ผลสู่ ความสำเร็จ”	1. เพื่อให้บัณฑิตได้เรียนรู้ถึง ความพยายามอดสาหัส และความ ขยันหมั่นเพียรในการ เรียนสามารถนำพา นิสิตไปสู่ความสำเร็จ ได้ในอนาคต 2. เพื่อให้บัณฑิตได้ ตระหนักถึงความ รับผิดชอบในการเรียน และเห็นถึงความสำคัญ ของการเรียน	1. ผู้วิจัยให้นิเทศศึกษา ชีวิตของเอกชัย วรรณแก้ว (จิตรกร ไร่แขน) 2. ทำใบงาน “ความ ขยันหมั่นเพียรเป็น ผลสู่ความสำเร็จ” 3. อภิปรายในประเด็น ความขยันหมั่นเพียร และการต่อสู้ชีวิตของ เอกชัย วรรณแก้ว (จิตรกร ไร่แขน)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ความขยัน หมั่นเพียร (วิริยะ)	8	“บันไดชีวิตสู่ ความสำเร็จ”	1. เพื่อให้นิสิตได้รู้วิธีการ ในการเรียนที่มี ประสิทธิภาพและรู้ คุณค่าความขยัน หมั่น เพียรอันเป็นทางนำตน ไปสู่ความสำเร็จใน การเรียน 2. นิสิตสามารถบอกวิธี การพัฒนาการเรียนและ การทำงานของนิสิตให้ มีประสิทธิภาพ	1. นิสิตศึกษา “บันได ชีวิตสู่ความสำเร็จ” 2. ทำใบงาน “บันได ชีวิตสู่ความสำเร็จ” 3. นำเสนอใบงาน “บันไดชีวิตสู่ ความสำเร็จ” ของ นิสิตเป็นอย่างไร
ความมีวินัย (จิตตะ)	9	“จิกชอว์ ต่อวินัย”	1. ให้นิสิตมีสมาธิ และ จดจ่อกับสิ่งที่ปฏิบัติ 2. ให้นิสิตเห็นคุณค่า ประโยชน์ของการเรียน และการมีวินัย	1. ผู้วิจัยให้นิสิตช่วยกัน ต่อจิกชอว์สามมิติ และในการต่อ จิกชอว์นั้นนิสิตต้อง ปฏิบัติตามกฎ ข้อตกลงของการต่อ จิกชอว์ 2. ผู้วิจัยให้นิสิตออกมา อภิปรายหน้าชั้น เรียน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ความมีวินัย (จิตตะ)	10	“แต่งคำนำวินัย”	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้นิสิตเห็นความสำคัญของการมีวินัย และบอกลักษณะของผู้มีวินัยได้ 2. ให้นิสิตรู้จักคิด อย่างมีเหตุผล สามารถแก้ไขปัญหาโดยหาแนวทางฝึกตนเองให้เป็นบุคคลที่มีวินัยและจดจ่อกับการเรียน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้นิสิตระดมสมองกับเพื่อนในกลุ่ม แต่งเรื่องเกี่ยวกับประโยชน์ของการมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎข้อตกลงในชั้นเรียน จากบัตรคำเรื่อง “แต่งคำนำวินัย” 2. ให้นิสิตส่งตัวแทน นิสิตออกมาเล่าเรื่องที่ นิสิตแต่งขึ้นให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน 3. ผู้วิจัยให้นิสิตเล่นเกม “ใจจดจ่อกับสิ่งที่ทำ”
ความมีวินัย (จิตตะ)	11	“ชีวิตดี สังคมดี”	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ นิสิตได้เข้าใจถึงลักษณะหรือพฤติกรรมของนิสิตที่มีวินัยในการเรียน 2. เพื่อให้ นิสิตสามารถวิเคราะห์ความมีวินัยในการเรียนของตนเองได้ 3. เพื่อให้ นิสิตสามารถหาแนวทางส่งเสริมหรือแก้ไขเพื่อให้เกิดความมีวินัยในการเรียน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับลักษณะหรือพฤติกรรมของนิสิตที่มีวินัยในการเรียน มีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงในชั้นเรียน แล้ววาดภาพบุคคลที่มีวินัย 2. ผู้วิจัยให้นิสิตแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ความซื่อสัตย์ (วิมังสา)	12	“ดูแลคร ย้อนคิด”	1. เพื่อให้บัณฑิต เข้าใจถึง ความสำคัญของความ ซื่อสัตย์ทางการเรียน 2. เพื่อให้บัณฑิตสามารถ วิเคราะห์ลักษณะของ บุคคลที่มีความซื่อสัตย์ ในการเรียนได้ 3. เพื่อให้บัณฑิตนำ คุณลักษณะของความ ซื่อสัตย์ไปปรับใช้กับ การเรียน	1. ผู้วิจัยเปิด วิกิพีสน์ เรื่อง 130601 นื่อง ใหม่รายบรสิสุทธิ์ EP 22 เกรด 4 วิชาลอก 2. ผู้วิจัยให้บัณฑิตทำ ใบงาน “ดูแลคร ย้อนคิด”จากนั้น ให้บัณฑิตนำเสนอ หน้าชั้นเรียน
ความซื่อสัตย์ (วิมังสา)	13	“ชีวิตแห่งการ บ่มเพาะ”	1. เพื่อให้บัณฑิตฝึกการ แก้ปัญหาความไม่ ซื่อสัตย์ในการเรียน 2. เพื่อให้บัณฑิตได้ข้อคิด ด้านความซื่อสัตย์ใน การเรียนและสามารถ นำมาปรับใช้กับการ เรียนได้	1. ผู้วิจัยให้บัณฑิตจับ กลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน แจกใบงาน กรณีศึกษาเรื่อง “ชีวิตแห่งการบ่ม เพาะ” และแจก กระดาษฟลิปชาร์ท 2. ผู้วิจัยให้บัณฑิตแต่ละ กลุ่มส่งตัวแทน ออกมานำเสนองาน หน้าชั้นเรียน หลังจากนั้นผู้วิจัย สรุปประเด็นสำคัญ จากการนำเสนองาน ของนิสิต

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	ลักษณะกิจกรรม
ความซื่อสัตย์ (วิมังสา)	14	“โครงการดี พัฒนานิสิตสู่ ความซื่อสัตย์ใน การเรียน”	1. เพื่อให้ นิสิตสามารถ บอกข้อดีของความ ซื่อสัตย์ในการเรียนและ ข้อเสียของความไม่ ซื่อสัตย์ในการเรียน 2. เพื่อให้ นิสิตได้คิด วิเคราะห์ ถึงประโยชน์ ของการมีความซื่อสัตย์ และสามารถพัฒนา ตนเองและสังคมได้	1. ผู้วิจัยให้นิสิตแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความซื่อสัตย์ในการ เรียน 2. ผู้วิจัยให้นิสิตคิด โครงการมา โครงการเพื่อพัฒนา นิสิตให้มีความ ซื่อสัตย์ 3. ผู้วิจัยให้นิสิตออกมา นำเสนอโครงการ หน้าชั้นเรียน
ปัจฉิมนิเทศ	15	ฝากไว้ในใจเธอ (ปัจฉิมนิเทศ)	1. เพื่อให้ นิสิตได้ซักถาม และอภิปรายถึง ประโยชน์ที่ได้เข้าร่วม กิจกรรมเพื่อพัฒนา ความรับผิดชอบในการ เรียน 2. เพื่อให้ นิสิตได้ประเมิน ผู้วิจัยในการจัด กิจกรรมที่ผ่านมา	1. ผู้วิจัยบรรยาย วัตถุประสงค์ของ กิจกรรม 2. ผู้วิจัยกล่าวชื่นชม นิสิตที่เข้าร่วม กิจกรรม 3. ผู้วิจัยให้นิสิตทำ แบบสอบถามความ คิดเห็นที่มีต่อ กิจกรรมและต่อ ผู้วิจัย
	16	ทดสอบหลังทำ กิจกรรม (Post - Test)	1. เพื่อวัดระดับความ รับผิดชอบในการเรียน ของนิสิต หลังนิสิตเข้า ร่วมกิจกรรมฯ 2. เพื่อให้ นิสิตทำ แบบสอบถามความ คิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมฯ และต่อผู้วิจัย	1. ผู้วิจัยบรรยาย วัตถุประสงค์ของ กิจกรรม 2. ทำแบบวัดความ รับผิดชอบในการ เรียน Post - Test

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 3 ชุด ดังนี้

1. แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน
2. แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เมื่อเสร็จสิ้นโปรแกรมการทดลองในแต่ละครั้ง
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยให้นิสิตประเมินจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองทั้ง 15 ครั้ง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน

แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะเป็นมาตรฐานค่า 4 ระดับ ที่ผู้วิจัยปรับมาจากงานวิจัยของนายเมธี ธรรมวัฒนา (2551) มีขั้นตอนในการพัฒนา ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน อาทิ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ของราชบัณฑิตยสถาน (2542) พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชที่พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก (2535) คุณธรรมของครู ผกา สัตยธรรม (2550) จริยธรรมวิชาชีพสำหรับผู้บริหารทางการศึกษา สุชาติ นันทะไชย (2554) และศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบในการเรียน

1.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน จากงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนา กิจกรรมเสริมสร้าง ความรับผิดชอบและวินัยของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม” ของเมธี ธรรมวัฒนา (2551)

1.3 จากการศึกษาเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ ผู้วิจัยพัฒนาข้อคำถามที่มีเนื้อหาและภาษา สอดคล้องกับองค์ประกอบต่างๆ ของความรับผิดชอบในการเรียน ให้มีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1

1.4 ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ซึ่งลักษณะของแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ประกอบด้วยข้อคำถาม 40 ข้อ โดยกำหนดพฤติกรรมให้ครอบคลุมทั้ง 4 องค์ประกอบดังนี้

1.4.1 มีความตรงต่อเวลา คือ มีความพอใจในการทำกิจกรรมในการเรียนหนึ่งให้เสร็จตรงตามเวลาที่กำหนดไว้ เช่น พยายามส่งงานตรงเวลา อ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบเป็นเวลานาน เมื่อนัดเพื่อนมาทำรายงานเป็นกลุ่ม นิสิตจะมาก่อนเวลานัดเสมอ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่ม นิสิตจะช่วยทำงานทุกอย่างจนสำเร็จภายในเวลาที่กำหนดนั้น รออาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียนก่อนถึงเวลาเรียน และไม่เลิกเรียนก่อนหมดเวลาเรียน (จำนวน 10 ข้อ เริ่มตั้งแต่ ข้อที่ 1-10)

1.4.2 มีความขยันหมั่นเพียร คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพยายาม อุตสาหะของนิสิต ที่มีความตั้งใจในการเรียน บากบั่นในการเรียน แม้บทเรียนจะยากหรือมีอุปสรรคต่างๆ มีมานะพยายาม ทำงานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยความตั้งใจจริง ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน หากความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น เมื่อมีโอกาส นิสิตมักจะค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เสมอ เมื่ออาจารย์ผู้สอนถามคำถาม นิสิตจะพยายามตอบคำถามให้ได้ แม้จะมีอุปสรรคในขณะที่เรียน เช่น เพื่อนชวนคุย ไม่ได้ยินครูสอน นิสิตก็ตั้งใจเรียนต่อไป (จำนวน 10 ข้อ เริ่มตั้งแต่ข้อที่ 11-20)

1.4.3 มีความซื่อสัตย์ คือ การทบทวนวิเคราะห์ในการเรียนว่ามีการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างถูกต้อง ตรงไปตรงมา บนพื้นฐานของความเป็นจริงในการเรียน การส่งงาน การเข้าเรียน เช่น เมื่อแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน นิสิตจะแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา เมื่อนิสิตลืมนำรายงานมาส่งอาจารย์ นิสิตจะบอกอาจารย์ตามตรง นิสิตปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียนอย่างเคร่งครัด เช่น ปิดเสียงโทรศัพท์ในขณะที่เรียน (จำนวน 10 ข้อ เริ่มตั้งแต่ ข้อที่ 21-30)

1.4.4 ความมีวินัย คือ การมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงในชั้นเรียน ปฏิบัติอย่างตั้งใจ และขี้อึดมั่นในระเบียบแบบแผน เช่น นิสิตรับฟังคำสั่งของครูผู้สอนอย่างจดจ่อจนสามารถทำงานได้ตามที่สั่ง ถ้าขาดเรียน นิสิตจะติดตามบทเรียนจากเพื่อนและอาจารย์

ผู้สอนด้วยความตั้งใจในการทำงานตามขั้นตอนที่ครูผู้สอนหรือเอกสารตำรากำหนดไว้ (จำนวน 10 ข้อ เริ่มตั้งแต่ ข้อที่ 31-40)

1.5 นำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนที่พัฒนาขึ้น 40 ข้อ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องทั้งเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาของแบบวัด เพื่อรับฟังคำวิจารณ์ และข้อที่ควรปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.6 นำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน คือ 1) รองศาสตราจารย์ ดร.ประเวศ อินทองปาน จากภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2) รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ศักยภินันท์ปาน จากภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 3) รองศาสตราจารย์ ดร.ผจญ คำชูสังข์ จากภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัสนันท์ หัตถศักดิ์จากภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ลลิตตา นิพิฐุประศาสน์ สุนทรวิภาต จากภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน นำมาแก้ไขแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน

1.7 ภายหลังจากแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก เพื่อพิจารณาแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

1.8 นำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วมาหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดมาหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach'Alpha Reliability Coefficients) ไปใช้กับนิสิต ชั้นปีที่ 1คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 40 คนได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.88

ลักษณะของแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 มีดังนี้

แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ จากข้อคำถาม เป็นข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบ เป็นข้อความเชิงบวกจำนวน 32 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 24, 25, 27, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 และเป็นข้อความเชิงลบ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 10, 13, 21, 22, 23, 26, 28

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนและการประเมินผล

แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 มีเกณฑ์การตรวจคะแนนเป็นรายข้อ โดยมีลักษณะเป็นสถานการณ์เลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก ซึ่งตัวเลือกมีคะแนนที่ต่างกันตั้งแต่ 1-4 คะแนน ตามระดับพฤติกรรมที่แสดงออก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริงมากที่สุด	4	3	2	1	ไม่จริงเลย
ระดับการปฏิบัติ	ข้อความทางบวก		ข้อความทางลบ(คะแนน)		
จริงมากที่สุด	4		1		
จริงมาก	3		2		
จริงน้อย	2		3		
ไม่จริงเลย	1		4		

2. แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมการทดลองในแต่ละครั้ง

แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมการทดลองแต่ละครั้ง มีลักษณะการรายงานด้วยตนเอง (Self- Report) โดยให้นิสิตเขียนรายงานเกี่ยวกับประสบการณ์ที่นิสิตได้เรียนรู้ที่ได้เข้าร่วมโปรแกรม แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิตผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย โดยให้นิสิตประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้เข้าร่วม กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมแนะแนวทั้ง 15 ครั้ง

แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิต โดยนิสิตประเมินจากประสบการณ์การเรียนรู้ ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ ครบทั้ง 15 ครั้ง รวมทั้งให้นิสิตได้ประเมินผู้วิจัย แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ โดยแบบสอบถามมีลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และคำถามปลายเปิด ให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็น ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิต ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เพื่อขออนุญาตในการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลายปีการศึกษา 2557 เป็นกลุ่มตัวอย่างและขออนุญาตใช้สถานที่ในการดำเนินการทดลอง

2. ให้นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 0138111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 ทำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4

3. ผู้วิจัยดำเนินการกิจกรรมกับนิสิตกลุ่มทดลองด้วยตนเองตามกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที
4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน กับนิสิตกลุ่มทดลองชั้นปีที่ 1 โดยเริ่มทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ ตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2558 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2558 ครั้งละ 50 นาที
5. นิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ทำแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิต เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนวในแต่ละครั้ง เพื่อผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากนิสิตมาวิเคราะห์เนื้อหา และสรุปความคิดเห็น เพื่อทราบถึงสิ่งที่นิสิตได้เรียนรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมในแต่ละครั้ง
6. เมื่อผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามที่ได้กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดนิสิตก่อนการทดลอง มาทำการวัดนิสิตภายหลังการทดลอง (Post-test) รวมทั้งให้นิสิตกลุ่มทดลองตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ทั้ง 15 ครั้ง และต่อผู้วิจัย
7. นำคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 มาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรม
8. นำข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน มาวิเคราะห์เนื้อหาและมาสรุปความคิดเห็น ข้อเสนอแนะจากการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตกลุ่มประชากร ก่อนและหลังการทดลอง

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด โดยใช้วิธีการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยใช้สถิติ Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matches Pairs Signed Rank Test)

4. สรุปเนื้อหาต่อไปนี้

4.1 สรุปเนื้อหาจากแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน แต่ละครั้ง โดยทำการสรุปและประเมินสิ่งที่นิสิตได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวฯ แต่ละครั้งด้วยการบรรยาย

4.2 สรุปเนื้อหาจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตกลุ่มประชากรที่มีต่อกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนและต่อผู้วิจัย ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสรุปข้อคิดอื่นๆ เพื่อประเมินสิ่งที่นิสิตได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ ด้วยการบรรยาย

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มทดลอง กลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design) โดยทำการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 ก่อนและหลังการทดลอง โดยมีนิสิตกลุ่มทดลอง 20 คน กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน มีจำนวนทั้งสิ้น 15 ครั้ง ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2558 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2558 ผู้วิจัยขอ นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตารางภาพ และการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนิสิต ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตกลุ่มทดลองและผลการทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 3 ผลการสรุปเนื้อหา จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมในแต่ละครั้ง และใบงานจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ ในแต่ละครั้ง

ตอนที่ 4 ผลการสรุปเนื้อหา จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิต ที่มีต่อกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง กิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ ทั้ง 15 ครั้ง

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนิสิต ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม
แนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ
รับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง (N = 20)	คะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน (คะแนนค่าเฉลี่ย = 4 คะแนน)	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
ค่าเฉลี่ย	2.88	3.24
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.32	0.18

จากตารางที่ 2 พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ
ความรับผิดชอบในการเรียน นิสิตกลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน
ตามหลักอิทธิบาท 4 มีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 2.88 และ
0.32 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.24 และ 0.18 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงคะแนนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรับผิดชอบในการเรียน
ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบ
ในการเรียน ของนิสิตกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง (N = 20)	คะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
1	2.90	3.17
2	2.57	3.35
3	3.00	3.37
4	3.25	3.32
5	2.87	3.05
6	2.80	3.27
7	2.70	2.90

ตารางที่ 3 (ต่อ)

กลุ่มทดลอง (N = 20)	คะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
8	3.02	3.37
9	3.42	3.42
10	2.70	2.85
11	2.52	3.32
12	3.25	3.25
13	2.55	2.97
14	3.10	3.17
15	2.87	3.22
16	3.15	3.60
17	2.35	3.17
18	2.77	3.30
19	3.47	3.47
20	2.40	3.30
ค่าเฉลี่ย	2.88	3.24
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.32	0.18

จากตารางที่ 3 พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน นิสิตกลุ่มทดลองมีคะแนนความรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 2.88 และภายหลังจากการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของ นิสิตกลุ่มทดลองและผลการทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานการวิจัย ที่นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน จะมีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 โดยผู้วิจัยน่าจะเห็นความรับผิดชอบในการเรียน จากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ของนิสิตกลุ่มทดลองก่อนและหลังมาทำการเปรียบเทียบและทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยสถิติ Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matches Pairs Signed Rank Test)

กลุ่มทดลอง	อันดับที่ของผลต่างคะแนน	จำนวน	ค่าเฉลี่ยอันดับที่	ผลรวมอันดับที่	Z	P
ก่อนการทดลอง	อันดับที่ของผลต่างที่มีเครื่องหมายลบ	0	0.00	0.00	-3.622	.00
หลังการทดลอง	อันดับที่ของผลต่างที่มีเครื่องหมายบวก	20	9.00	153		
รวม		20				

จากตารางที่ 4 จากผลการวิเคราะห์คะแนนโดยการทดสอบด้วยสถิติ Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matches Pairs Signed Rank Test) พบว่า ภายหลังการทดลอง คะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ของนิสิตกลุ่มทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการสรุปเนื้อหาจากแบบบันทึกการเรียนรู้และใบงานจากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้งของ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ แต่ละครั้ง

ผลการสรุปเนื้อหาจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมในแต่ละครั้ง ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 14 โดยแบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 4 องค์ประกอบ 1) ความตรงต่อเวลา 2) ความขยันหมั่นเพียร 3) ความซื่อสัตย์ 4) ความมีวินัย

ครั้งที่ 2 “ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา”

การเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวครั้งที่ 2 ผู้วิจัยสอบถามความเข้าใจของนิสิตเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน อธิบายจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เพื่อเป็นการทำความเข้าใจในความหมายของความรับผิดชอบในการเรียน ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา และสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนิสิตในการเริ่มต้นทำกิจกรรมร่วมกัน ดังนั้นกิจกรรมแนะแนวครั้งที่ 2 จึงเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน เพื่อให้นิสิตเข้าใจจุดประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และให้นิสิตทำกิจกรรมค้นหาคุณสมบัติของเพื่อนๆ ที่นิสิตประเมินว่าเพื่อนคนใดมีคุณสมบัติตรงตามใบงานในแต่ละข้อ เพื่อสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศที่เป็นมิตรในการเริ่มต้นทำกิจกรรมร่วมกัน ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 2 เช่น

“...ได้รู้จักกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น และได้รับความรู้จากประสบการณ์ของเพื่อน ทำให้ตนเองสามารถพัฒนาศักยภาพในด้านการเรียนที่ดีได้จากประสบการณ์ของเพื่อน...”

“...ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ๆ ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในห้องเรียน และได้รู้จักเพื่อนที่เรียนร่วมกันมา 1 ภาคเรียนว่าเขามีความรับผิดชอบในการเรียนอย่างไรบ้าง...”

“...ได้รู้ว่าตัวเรามีความรับผิดชอบในการเรียนเป็นอย่างไรบ้าง มีอะไรบ้างที่เราควรที่จะปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบในการเรียนมากยิ่งขึ้น...”

“...ได้รู้มุมมองของเพื่อนที่มองเราว่ามีลักษณะความรับผิดชอบในการเรียนอย่างไรและเพื่อนก็ได้รู้มุมมองของเราที่มองเพื่อนคนนี้ว่ามีลักษณะความรับผิดชอบในการเรียนอย่างไรบ้างในสายตาของเรา...”

ครั้งที่ 3 “ชีวิตดี กำหนดได้”(ฉันทะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 3 เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยให้นิสิตได้เรียนรู้ผ่านการชมวีดิทัศน์ ที่สะท้อนให้เห็นถึง กรณีตัวอย่างที่นิสิตคนหนึ่งที่ไม่มีความสนใจในเรื่องของการตรงต่อเวลาในการเรียนแต่ต่อมานิสิตคนนี้มี การปรับตัวในเรื่องของการตรงต่อเวลาในการเรียน มีความพอใจที่จะเข้าเรียนส่งงานตรงต่อ

เวลา จนทำให้ผลการเรียนของนิสิตคนนี้ดีขึ้นและประสบความสำเร็จในการเรียน ต่อมาผู้วิจัยให้นิสิตได้แสดงบทบาทสมมุติเป็นบุคคลที่มีความพอใจในการตรงต่อเวลาในการเรียน เพื่อให้นิสิตรู้สึกมีกำลังใจและมีความพอใจในการที่จะเป็นนิสิตที่มีความตรงต่อเวลาในการเรียน ให้นิสิตมีความหวังที่อยากจะปรับปรุงตนเองเพื่อให้ประสบความสำเร็จ มองเห็นความสำคัญของความรับผิดชอบในการเรียน ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้อันที่ 3 เช่น

“...ได้รู้คุณค่าของการตรงต่อเวลา และได้รู้จักการปรับตัวในชีวิตประจำวันให้เป็นบุคคลที่มีความตรงต่อเวลาและรักษาความตรงต่อเวลานั้นไว้ตลอดไป...”

“...ได้ลองย้อนมองตนเองถึงความตรงต่อเวลาในการเรียนที่ผ่านมา ว่าเป็นคนตรงต่อเวลามากแค่ไหน และได้รู้สึกพอใจกับการตรงต่อเวลาที่ผ่านมาของตัวเอง เช่น ในการเข้าเรียน การส่งงานตรงต่อเวลา ซึ่งการตรงต่อเวลาที่ผ่านมาทำให้ชีวิตสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ในปัจจุบัน...”

“...ได้รู้ข้อผิดพลาดจากการกระทำที่ไม่ดีของการเป็นคนที่ไม่ตรงต่อเวลาในการเรียนที่ผ่านมาของเรา ส่งผลต่อการเรียน ชีวิต สุขภาพ และได้เรียนรู้ว่าการที่เป็นคนที่มีความตรงต่อเวลาจะทำให้ชีวิตดีขึ้น ก็จะทำให้เรามีความภูมิใจในตนเองที่สามารถเป็นคนตรงต่อเวลาได้...”

“...ได้กลับมาคิดว่าเมื่อก่อนเราเป็นคนที่ไม่มีความตรงต่อเวลา และเมื่อได้มาทำกิจกรรมทำให้รู้สึกอยากปรับเปลี่ยนตัวเองให้เป็นบุคคลที่มีความตรงต่อเวลาเหมือนกับ นิสิตในวิดิทัศน์ และได้เห็นมุมมองที่เพื่อนมองตัวเรา...”

“...ทำให้ทราบว่า การเป็นคนไม่ตรงต่อเวลา เช่น การมาเรียนสาย การไม่ส่งงานให้ตรงเวลา มีผลเสียอย่างมากในการเรียน เพราะทำให้เราเรียนไม่ทันเพื่อน และเราควรที่จะปรับเปลี่ยนตัวเราให้เป็นคนที่มีความตรงต่อเวลา เพราะถ้าไม่ปรับตัวอาจจะเรียนไม่ทันเพื่อน...”

“...ได้กลับมามองย้อนตัวเราในอดีต ว่าเราเป็นบุคคลที่มีความตรงต่อเวลาในการเรียนหรือไม่ ได้รู้วิธีการปรับเปลี่ยนตนเองให้เป็นคนตรงต่อเวลา และได้รู้ว่าถ้าเราเป็นคนตรงต่อเวลาอย่างสม่ำเสมอจะทำให้เราสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนและการทำงานได้...”

ครั้งที่ 4 “ค้นหาหัวใจของเวลา”(ฉันทะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 4 ค้นหาหัวใจของเวลา ผู้วิจัยให้นิสิตร่วมกิจกรรมโดยการสนทนาเกี่ยวกับความตรงต่อเวลาในการเรียน การวางแผนเป้าหมายในการเรียนของนิสิตในภาคการเรียนที่ผ่านมา พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีความตรงต่อเวลาในการเรียนในเรื่องของการเข้าเรียน และการส่งงาน แต่ก็มีนิสิตส่วนน้อยที่เข้าเรียนไม่ตรงเวลา และส่งงานไม่ตรงเวลา ผู้วิจัยได้ทำการแจกซองจดหมายให้นิสิตได้เขียนลักษณะการตรงต่อเวลาในการเรียนของตนเองจากนั้นให้นิสิต ส่งจดหมายให้เพื่อนเขียนชื่นชมความตรงต่อเวลาในการเรียนของนิสิต โดยกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ต้องการให้นิสิตสามารถบอกความตรงต่อเวลาในการเรียนของตนเองได้ และเป็นการให้เพื่อนได้ให้กำลังใจเพื่อน เพื่อที่จะเป็นแรงผลักดันให้นิสิต มีความพอใจที่จะเป็นคนตรงต่อเวลาในการเรียนต่อไป และสามารถรักษาความตรงต่อเวลานั้นไว้ให้คงอยู่ ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 4 เช่น

“...ได้เรียนรู้เพื่อนแต่ละคนว่าเขามีความพอใจกับตัวเองมากแค่ไหนและได้รู้จักปรับเปลี่ยนนิสัยของตนเองให้มีความตรงต่อเวลามากขึ้นเพื่อเป็นคนที่มีความสำเร็จรออยู่ในวันข้างหน้า...”

“...ในการทำกิจกรรมทำให้รู้จักว่าการตรงต่อเวลาเป็นสิ่งที่สำคัญ และได้เรียนรู้ว่าจะต้องมาเรียนให้เร็วมากขึ้น และทำงานให้เสร็จตามกำหนดเวลานัดหมาย...”

“...ได้รู้จักทบทวนตนเองในเรื่องของความรับผิดชอบในการเรียนและความตรงต่อเวลาที่ผ่านมา และได้รู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมามีคนที่มีความตรงต่อเวลาในการเรียน และรู้สึกภูมิใจกับการเป็นคนตรงต่อเวลาของตนเอง...”

“...ได้เรียนรู้เพื่อนแต่ละคนว่าเขามีความพอใจมากแค่ไหนเกี่ยวกับความรับผิดชอบของตนเอง และได้รู้จักตนเองมากขึ้น ต่อไปจะเป็นคนที่เอาใจใส่เรื่องของความตรงต่อเวลาในการเรียนมากขึ้น...”

ครั้งที่ 5 “โล่แห่งหัวใจการตรงต่อเวลา” (ฉันทะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 5 ผู้วิจัยได้ให้นิสิตได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมความพอใจของผู้ที่มีความตรงต่อเวลาผ่าน

ทางการเล่นเกมส์โดยกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ต้องการให้นิสิตสามารถปฏิบัติตนให้เป็นบุคคลที่เห็นคุณค่าของเวลา และเป็นการฝึกให้นิสิตรู้จักการวางแผนปฏิบัติตนในการที่จะพากลุ่มของตนเองไปสู่ความสำเร็จ ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 5 เช่น

“...ได้รู้จักตนเองมากขึ้น ถ้าเราเป็นคนตรงต่อเวลาอยู่เสมอๆก็จะทำให้สิ่งนั้นกลายเป็นนิสัยของเราไปเอง ในการเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ตัวของดิฉันหันมาเป็นคนตรงต่อเวลามากขึ้น และเห็นคุณค่าของการตรงต่อเวลาในการเรียนและการใช้ชีวิต...”

“...ได้ฝึกตนเองให้เป็นคนที่มีความตรงต่อเวลามากขึ้น จากการได้มาเข้าร่วมกิจกรรม การตรงเวลาเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าต่อไปเรามาเรียนตรงเวลาก็จะทำให้เราเรียนทันเพื่อน และไม่โดนเพื่อนล้อว่ามาสาย...”

“...จากการเล่นเกมส์ทำให้เรารู้ว่าเวลาเป็นสิ่งมีค่า หากเราไม่เป็นคนตรงต่อเวลา ก็จะทำให้เราไปถึงความสำเร็จได้ช้ากว่าเพื่อน ถ้าเราจะอยากถึงความสำเร็จให้เร็วขึ้นเราต้องปรับเปลี่ยนตนเองโดยการเข้าเรียนตรงเวลา ส่งงานให้ทันกำหนดที่คุณครูตั้งไว้ แค่นี้เราก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนได้แล้ว...”

“...ถ้าเราทุกคนมีความตั้งใจ หรือความพอใจที่จะมาเรียนตรงต่อเวลาจะเป็นการไม่รบกวนเพื่อนที่กำลังเรียนอยู่ และเมื่อเรามาเรียนตรงต่อเวลา เราจะมีเวลาในการเตรียมตัวให้พร้อมในการเรียน ทำให้เราเรียนได้อย่างเต็มที่ และดิฉันก็เป็นคนหนึ่งที่มีความพอใจในการตรงต่อเวลาของตนเอง...”

ครั้งที่ 6 “เติมกำลังใจด้วยบุคคลต้นแบบ”(วีริยะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนครั้งที่ 6 เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยให้นิสิตดูวีดิทัศน์ เพื่อที่จะให้นิสิตเห็นถึงความขยันหมั่นเพียรของเด็กไทย และเพื่อให้นิสิตได้เห็นตัวอย่างของบุคคลที่มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน จนประสบความสำเร็จ เป็นกิจกรรมที่ให้นิสิตได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับบุคคลที่เป็นต้นแบบของนิสิต ที่นิสิตจะนำมาปฏิบัติตามในด้านของความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากในการเรียน และให้นิสิตนำเสนอสิ่งที่นิสิตทำการค้นคว้ามานำเสนอหน้าชั้นเรียน ทำให้นิสิตเห็นถึงความสำคัญของความขยันหมั่นเพียร ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 6 อาทิเช่น

“...ได้รู้จักบุคคลที่เพื่อนๆ ยึดถือเป็นต้นแบบซึ่งแต่ละบุคคลนั้นมีประวัติด้านความขยันหมั่นเพียรที่น่าสนใจ บุคคลแต่ละบุคคลล้วนเป็นคนที่เคยลำบากมาก่อนแล้วจึงมาประสบความสำเร็จในชีวิต ทำให้ได้ข้อคิดที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตของเราได้ และถ้าเราทุกคนมีความขยันหมั่นเพียรเหมือนต้นแบบ เราก็จะประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ ที่เราตั้งใจไว้ได้...”

“...ความขยันหมั่นเพียรของต้นแบบแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลในการวางแผน และการดำเนินชีวิต และได้รู้ว่าการมีคติประจำใจทำให้เกิดกำลังใจที่จะสู้ชีวิตด้วยความเพียรพยายาม...”

“...ความเพียรพยายาม ความขยันหมั่นเพียร สามารถทำให้คนประสบความสำเร็จได้ด้วยความตั้งใจ เราควรนำสิ่งเหล่านี้มาเป็นแรงผลักดันให้กับตัวเราในการเรียน การทำงาน และมีความขยันหมั่นเพียรที่จะทำในสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้...”

“...การที่เราได้นำเสนอต้นแบบที่เราสนใจให้เพื่อนๆ ฟังหน้าชั้นเรียนทำให้เพื่อนๆ มีแรงบันดาลใจในการเรียนและการใช้ชีวิต ด้วยความขยันหมั่นเพียรและความอดทน จนกว่าจะประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้...”

ครั้งที่ 7 “ความขยันหมั่นเพียรเป็นผลสู่ความสำเร็จ”(วีริยะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 7 เป็นกิจกรรมให้นิสิตศึกษาเกี่ยวกับชีวิตของเอกชัย วรรณแก้ว (บัณฑิตจิตรกรไร้แขน)” ซึ่งเขาต้องต่อสู้กับการใช้ชีวิตรวมถึงการเป็นบุคคลที่มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนจนทำให้เป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการเรียน โดยกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ต้องการให้นิสิตเห็นถึงความสำคัญของการเรียน มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนและเห็นคุณค่าของการตั้งใจเรียนและการทำงาน ขยัน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของครั้งที่ 7 อาทิเช่น

“...ทำให้รู้ว่าคนที่พิการทางด้านร่างกาย แต่เขาไม่ได้พิการทางด้านจิตใจเลย เขามีความเพียรพยายาม ในการศึกษาเล่าเรียนและเราเป็นคนที่มีร่างกายสมบูรณ์เราต้องมีความขยันหมั่นเพียรไม่ย่อท้อต่อการเรียน ...”

“...ได้เรียนรู้ว่าเราต้องฝึกตนเองให้รู้จักคำว่า “อย่าบอกตนเองว่าทำไม่ได้ ถ้ายังไม่” ได้ทำ”
 สิ่งที่จะเป็นการทำให้รู้จักการต่อสู้ และไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคต่างๆ...”

“...ทำให้รู้ว่าเราห้ามยอมแพ้ต่อโชคชะตา หรือสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว และต้องมีความพยายาม
 ปรับตัวกับสถานการณ์นั้นๆ ให้ได้...”

“...ได้เรียนรู้ว่า ถ้ามีความพยายาม ความขยันหมั่นเพียร แม้จะเกิดอุปสรรคต่างๆ ก็ไม่สามารถ
 ทำอะไรเราได้ ถ้าเราไม่ยอมแพ้ และมีความพยายามที่จะสู้ต่อ...”

ครั้งที่ 8 “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”(วิริยะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการ
 เรียน ครั้งที่ 8 เป็นกิจกรรมที่ให้ความรู้ เกี่ยวกับ “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ” และอธิบายว่าบันไดชีวิต
 ของเราในแต่ละขั้นมีความแตกต่างกัน และได้นำเสนอวิธีการอันเรียบง่าย 7 ประการสู่การปลดปล่อย
 ความสำเร็จ ให้เห็นได้เห็นรูปแบบของการวางแผนในการก้าวไปสู่ความสำเร็จ เพื่อให้เห็นได้เรียนรู้
 วิธีการในการเรียนที่มีประสิทธิภาพและรู้คุณค่าความขยันหมั่นเพียรอันเป็นทางนำตนไปสู่ความสำเร็จ
 ในการเรียนดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของครั้งที่ 8 เช่น

“...การทำกิจกรรมได้รู้ว่าการวางแผนในการเรียนอย่างไรจึงจะสำเร็จในการเรียนใน
 ขั้นสูงสุด และในการวางแผนนั้นเราต้องมีความเพียรพยายามด้วย...”

“...ทำให้รู้จักเป้าหมายของชีวิตการเรียน ได้รู้จักหนทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต แต่
 ความสำเร็จในการเรียนจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย ความขยันหมั่นเพียร อุตสาหะในการเรียน ด้วยความ
 ตั้งใจเรียน ขยันหาความรู้อยู่เสมอๆ ทำงานครบตามกำหนดแค่นี้ก็จะเป็นคนที่มีความสำเร็จในการ
 เรียนได้...”

“...ได้รู้จักการเตรียมตัวสู่ความสำเร็จ ในระหว่างทางเดินที่จะเดินไปสู่ความสำเร็จได้นั้น
 คิดันคิดว่าเราจะต้องมีความเพียรพยายาม ในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ให้สำเร็จด้วยตัวของเราเอง...”

“...ได้เรียนรู้ว่าเราจะจบการศึกษาได้นั้นต้องมีความตั้งใจในการเรียน บากบั่นในการเรียน ด้วยความพยายามอดสาหะในการเรียน เราจะไปถึงฝันได้ และได้รู้ว่าเราควรมีการวางแผนชีวิตในระยะยาว เพื่อเป็นแรงผลักดันให้ประสบความสำเร็จ...”

ครั้งที่ 9 “จิกซอว์ต่อวินัย” (จิตตะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 9 เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยให้นิสิตช่วยกันต่อจิกซอว์สามมิติ ซึ่งในการต่อจิกซอว์นั้น นิสิตจะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงต่างๆของผู้วิจัยอย่างเคร่งครัด เพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ถึงการมีจิตใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่กำลังลงมือปฏิบัติ จนก่อให้เกิดความมีวินัย ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลง อย่างตั้งใจ และยึดมั่นในระเบียบแบบแผนจนก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนและการทำงานได้ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของครั้งที่ 9 เช่น

“...ได้เรียนรู้ว่าการต่อจิกซอว์ เปรียบเสมือนการเรียนที่สำคัญ คือ เราต้องจดจ่อกับสิ่งที่เรากระทำ เพราะการเรียนเราต้องมีการจดจ่อกับสิ่งที่เรียน เราจะต้องพยายามให้สำเร็จให้ได้ ในการจดจ่อนั้นจะก่อให้เกิดความมีวินัยในการเรียน และการทำงานจนเป็นผลสู่ความสำเร็จ...”

“...ได้เรียนรู้ว่าการเรียนก็เปรียบเสมือนการต่อจิกซอว์ทีละตัว เราต้องใช้ความอดทน ความจดจ่อ และความตั้งใจถึงจะได้บ้านที่ต่อจากจิกซอว์ เพราะการเรียนของเราต้องใช้ความตั้งใจ ความจดจ่อในสิ่งที่เรียน และที่สำคัญขาดไม่ได้คือการมีวินัยในการเรียนซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการเป็นนิสิต...”

“...ได้เรียนรู้ว่าเราต้องมีจิตใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่เรากำลังลงมือกระทำด้วยความมีวินัย ปฏิบัติตามขั้นตอนในการทำ เพื่อจะไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งใจไว้...”

“...ได้ฝึกความมีวินัย ฝึกทักษะ การใช้สมาธิ คือการจดจ่อในสิ่งที่กำลังปฏิบัติ ได้รู้จักการวางแผน ใช้ความรอบคอบ การปฏิบัติตามกฎอย่างเป็นระบบจนทำให้เกิดความสำเร็จในการทำกิจกรรม...”

ครั้งที่ 10 “แต่งคำนำวินัย” (จิตตะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 10 เป็นกิจกรรมที่ให้นักศึกษาแต่งเรื่องเกี่ยวกับประโยชน์ของการมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน และปฏิบัติตามกฎข้อตกลงในชั้นเรียน จากบัตรคำเรื่อง “แต่งคำนำวินัย” ซึ่งในบัตรคำจะมีคำที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในการเรียนเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ถึงคุณลักษณะสำคัญและความจำเป็นที่บุคคลต้องมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎข้อตกลงในชั้นเรียนเพื่อไปถึงจุดมุ่งหมายในการเรียนที่นักศึกษาตั้งไว้จะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของครั้งที่ 10 เช่น

“...ได้เรียนรู้ถึงความมีวินัยในการเรียนที่เราควรจะมีตลอดเวลาในการเรียนหนังสือ เพื่อจะทำให้การเรียนของเรานั้นไปถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ด้วยความมีใจที่จดจ่ออยู่กับการเรียน ส่งผลให้เกิดความมีวินัยได้ด้วยความตั้งใจของเรา...”

“...จากการแต่งคำจากบัตรคำ ทำให้ทราบว่าความมีวินัยเป็นสิ่งสำคัญ เราควรจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของการเรียนด้วยความตั้งใจ เพื่อที่จะทำให้การเรียนของเรามีความสุข และประสบความสำเร็จ...”

“...ได้รู้ถึงข้อของการปฏิบัติตนให้เป็นคนที่มีวินัยในการเรียน และข้อเสียของการไม่มีวินัยในการเรียน...”

“...ได้รู้ว่าประโยชน์หลายๆ ประโยชน์สามารถทำให้เรามีความตั้งใจที่จะเป็นคนที่ยากปฏิบัติตามกฎระเบียบในการเรียนต่างๆ และยึดมั่นข้อตกลงด้วยความมีวินัยอย่างตั้งใจ...”

ครั้งที่ 11 “ชีวิตดี สังคมดี” (จิตตะ)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 11 เป็นกิจกรรมที่ให้นักศึกษาได้วาดภาพ เกี่ยวกับนิสิตที่มีวินัยในการเรียน มีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงในชั้นเรียน ตามความคิดสร้างสรรค์ของนิสิตเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ความมีวินัย และมีจิตใจจดจ่อกับสิ่งที่นิสิตได้บรรจงวาดภาพลงไปในกระดาษและเพื่อให้

นิสิตได้เข้าใจถึงลักษณะหรือพฤติกรรมของนิสิตที่มีวินัยในการเรียนดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้อันครั้งที่ 11 เช่น

“...ได้เรียนรู้ว่าการมีวินัยเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียน และการทำกิจกรรมต่างๆ เราต้องทำอย่างมีจิตใจจดจ่ออยู่กับสิ่งนั้น เพื่อให้ประสบผลสำเร็จ เพราะการมีวินัยทำให้เรามีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตน และตระหนักถึงความสำคัญต่อน้ำที่นั้นๆ ผลของการมีวินัย ทำให้การเดินทางไปสู่เป้าหมายนั้นง่ายขึ้น...”

“...ได้เรียนรู้ว่าการมีวินัยในการเรียนจะส่งผลดีต่อระบบการศึกษา และสังคมวัฒนธรรมของไทยให้เจริญต่อไป เพราะสังคมที่มีผู้คนปฏิบัติตามกฎข้อตกลงยอมทำให้เกิดการมีวินัย ไม่ว่าจะวินัยในเรื่องของการเรียน การทำงานหรือการใช้ชีวิต เพื่อให้ออกไปอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข...”

“...ได้รู้ว่าหน้าที่ของตนเองในปัจจุบันคือ การเรียนในมหาวิทยาลัยเราต้องมีจิตใจจดจ่ออยู่กับการเรียนรู้ด้วยความมีวินัยเพื่อให้สำเร็จไปเป็นนิสิตที่มีคุณภาพ...”

“...ได้เรียนรู้ว่าคุณสมบัติของการเป็นนิสิต นักศึกษาที่ดี ต้องเป็นบุคคลที่มีวินัยในการเรียน เพราะการมีระเบียบวินัย ทำให้เรารู้จักการรับผิดชอบในการเรียนต่อหน้าที่ และงานที่ได้รับมอบหมาย รู้จักตรงต่อเวลา และรู้จักการให้เกียรติตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จออกไปประกอบสัมมาอาชีพอย่างมีความสุข...”

ครั้งที่ 12 “ดูแลคร ย้อนคิด” (วิมังสา)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 12 เป็นกิจกรรมที่ให้นิสิตได้ศึกษาพฤติกรรมของความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนจากในวิดีโอ เรื่อง 130601 น้องใหม่ร้ายบริสุทธิ์ EP 22 เกรด 4 วิชาลอก ว่าการไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนนั้นมีผลเสียต่อตนเองและสังคมอย่างไรเพื่อให้นิสิตเห็นความสำคัญของความซื่อสัตย์ในการเรียนเป็นการต่อยอดให้นิสิตเกิดการทบทวนวิเคราะห์ในการเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างถูกต้อง ตรงไปตรงมา บนพื้นฐานของความเป็นจริงในการเรียน จนประสบความสำเร็จในการเรียนและการทำงานได้ ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้อันครั้งที่ 12 เช่น

“...ได้เรียนรู้ว่าในการที่เราจะทำอะไร เราควรที่จะต้องรู้จักคิดทบทวนก่อนว่าจะเกิดผลดีหรือผลเสียต่อตัวเองอย่างไร เช่นการทุจริตเล็กๆ น้อยๆ อาจจะส่งผลให้เกิดการทุจริตเรื่องใหญ่ขึ้นในอนาคต ดังนั้นตอนนี้เราเป็นนิสิตอยู่เราต้องรู้จักคิด ในการกระทำของเรา เราต้องทำอย่างถูกต้องด้วยความซื่อสัตย์อย่างตรงไปตรงมาเช่นการทำข้อสอบ ถ้าเราทำไม่ได้เราก็ต้องยอมรับ เราไม่ควรไปทุจริต...”

“...ได้เรียนรู้ว่าเราควรมีความซื่อสัตย์ จะทำอะไรเราควรหยุดคิดซักนิดว่ามันสมควรทำหรือเปล่าเช่นเราต้องหยุดคิดในการลอกงานเพื่อนส่งคุณครู เราต้องหยุดคิดว่าเราจะเข้าไปลอกข้อสอบของเพื่อนในห้อง เราต้องทำตามความสามารถของเราไม่ควรไม่ซื่อสัตย์ต่อการเรียน...”

“...ได้เรียนรู้และได้เห็นประสบการณ์จากการดูแลครุ ย้อนคิดเพื่อเป็นอุทาหรณ์ในการใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย เราต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการเรียน ต่อเพื่อน ถ้าเราทำเช่นนี้ได้จะทำให้เราเป็นคนที่น่านับถือ...”

“...ได้รับความรู้ใหม่ๆที่นำไปใช้ในการเตือนสติ เตือนใจของตัวเองให้รู้จักคิดทบทวนก่อนถ้าเราจะทำอะไรที่เป็นความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนและการทำงาน...”

ครั้งที่ 13 “ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ” (วิมังสา)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 13 เป็นกิจกรรมที่ให้นิสิตได้ศึกษา ใ้บความรู้ เรื่อง ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ เป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ และความไม่ซื่อสัตย์ของบุคคล เพื่อให้นิสิตได้ข้คิดด้านความซื่อสัตย์ในการเรียนเกิดการทบทวนวิเคราะห์ในการเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างถูกต้อง บนพื้นฐานของคุณธรรมจริยธรรมตามความเป็นจริงในการเรียน จนประสบความสำเร็จในชีวิต ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของครั้งที่ 13 เช่น

“...ได้เรียนรู้จากการวิเคราะห์จากเรื่องที่ทำให้อ่านทำให้รู้ว่า ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าเรามีความซื่อสัตย์ ก็จะทำให้คนอื่นเขาไว้ใจเรา และเป็นที่พักของเพื่อนและครอบครัว...”

“...ได้เรียนรู้ว่าหากเราเป็นคนซื่อสัตย์ในการเรียนก็จะทำให้เราได้รู้ถึงผลดีของความซื่อสัตย์ และผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ เช่นทำให้คุณครูหรืออาจารย์มีความไว้วางใจเรา และเป็นที่ยรักของเพื่อน...”

“...ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการพูดความจริง ได้รู้ถึงคุณค่าของความซื่อสัตย์ในการเรียน และโทษของความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน และสามารถนำเรื่องเด็กที่โกหก มาเป็นเครื่องเตือนสติ เราให้เราเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ในการพูดและการเรียน...”

“...ได้มีความรู้เกี่ยวกับความซื่อสัตย์ และผลกระทบที่จะตามมาในอนาคตถ้าหากเราไม่มีความซื่อสัตย์ ได้เรียนรู้ว่าการที่เรามีความซื่อสัตย์ในการเรียนจะทำให้เราประสบความสำเร็จในการเรียน และการใช้ชีวิตบนพื้นฐานความเป็นจริงได้...”

ครั้งที่ 14 “โครงการดี พัฒนานิสิตสู่ความซื่อสัตย์ในการเรียน” (วิม้งสา)

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 14 เป็นกิจกรรมที่ให้นิสิตได้คิดทบทวนและวิเคราะห์ถึงปัญหาในเรื่องของความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนิสิตในร่วมมหาวิทยาลัย และผู้วิจัยให้นิสิตคิดโครงการมา 1 โครงการ เพื่อพัฒนานิสิตให้มีความซื่อสัตย์ในการเรียน ซึ่งจะก่อเกิดการทบทวนวิเคราะห์ในการเรียน เป็นการปลูกฝังความซื่อสัตย์ผ่านความคิดบนพื้นฐานของคุณธรรมจริยธรรมตามความเป็นจริงในการเรียนจนประสบความสำเร็จในการเรียน ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของครั้งที่ 14 เช่น

“...ได้เรียนรู้จากการคิดโครงการ ทำให้รู้สึกว่าการที่เราทำให้บุคคลอื่นมีความซื่อสัตย์ในการเรียนเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีความภูมิใจตนเอง เพราะการได้ช่วยเหลือเพื่อนนิสิตด้วยกันเป็นสิ่งที่มีความคุณค่า หาซื้อไม่ได้...”

“...ได้เรียนรู้การทำงานด้วยการใช้ความคิดทบทวน เพื่อให้เกิดโครงการที่จะพัฒนานิสิตไปสู่ความซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเรามาก เพราะจะได้นำความคิดของเราไปช่วยเพื่อนให้มีความซื่อสัตย์ในการเรียน...”

“...ทำให้รู้จักความซื่อสัตย์ในการเรียน การสอบมากขึ้น และได้ความรู้จากการที่เราเป็นคนคิดโครงการเองในการพัฒนานิสิตให้มีความซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มากต่อตัวเราและเพื่อน ทำให้เราได้คิดทบทวนว่า ความซื่อสัตย์ต้องจัดโครงการอย่างไรถึงจะได้ผลออกดีที่สุด...”

“...ได้เรียนรู้ได้คิดทบทวนในเรื่องของความซื่อสัตย์ในการเรียน ถ้าเรามีความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบในการเรียนเราจะสามารถเป็นนิสิตที่มีคุณภาพ และทำให้เราได้รับความไว้วางใจจากบุคคลรอบข้าง และสิ่งสำคัญทำให้เราประสบความสำเร็จในการเรียนด้วยความภาคภูมิใจ...”

ครั้งที่ 15 ปัจฉิมนิเทศ

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ครั้งที่ 15 เป็นการทบทวนสาระสำคัญของแต่ละกิจกรรมที่ผ่านมาให้กับนิสิต เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ความเข้าใจ และกระบวนการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ผ่านมา ให้นิสิตเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องความรับผิดชอบในการเรียน ทำให้นิสิตสามารถคิดทบทวนในเนื้อหา เช่น มีความพอใจในเรียน มีความขยันหมั่นเพียรอดสาเห บากบั่นในการเรียนมีความคิดจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบด้วยความมีวินัย และ ทบทวนวิเคราะห์ในการเรียน ให้เป็นบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ในการเรียน ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 15 เช่น

“...มีจิตใจจดจ่อกับสิ่งที่ต้องปฏิบัติในการเรียน แล้วทำให้เกิดความมีวินัยในตนเอง ทำให้ทัศนคติในการใช้ชีวิตของเราเปลี่ยนไป รู้จักคิด รู้จักวางแผนชีวิตและหันมาตั้งใจ เพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จ...”

“...เป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องและสอดคล้องกันทำให้นิสิตเกิดความขยันหมั่นเพียร ความตรงต่อเวลา ความมีวินัยให้ไปถึงเป้าหมายที่วางไว้...”

“...มีความเข้าใจตนเอง สามารถรับผิดชอบในการเรียนได้ เมื่อเกิดปัญหาหรืออุปสรรคขึ้นก็สามารถหาวิธีรับมือแก้ไขปัญหาต่างๆได้ ทำตามแผนที่เราวางไว้ให้สำเร็จด้วยความซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา มีวินัย และความขยันหมั่นเพียรของตน...”

“...มีความพอใจในตนเอง และมีแนวทางในการปฏิบัติตนให้มีความรับผิดชอบในการเรียน มีความขยันหมั่นเพียร เพื่อให้เราเรียนได้ดีขึ้น และ ทำให้เราประสบความสำเร็จได้ในอนาคต...”

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิต ที่มีต่อกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4ฯ ทั้ง 15 ครั้ง

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของนิสิตกลุ่มทดลองที่มีต่อ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อ ผู้วิจัย

ที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
1	นิสิตเข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการ ของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ	4.25	0.86	มากที่สุด
2	นิสิตเข้าใจและปฏิบัติตามข้อตกลงของการ เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ	4.50	0.60	มากที่สุด
3	นิสิตมีความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ใน การเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ฯ	4.20	0.76	มาก
4	นิสิตมีความพึงพอใจที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมใน แต่ละครั้ง	4.30	0.80	มากที่สุด
5	นิสิตเข้าใจถึงประโยชน์ของการเข้าร่วม กิจกรรมแนะแนวฯ	4.40	0.75	มากที่สุด
6	นิสิตได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ที่ ช่วยให้นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียน เพิ่มขึ้น	4.05	0.75	มาก
7	ผู้วิจัยได้เตรียมสื่ออุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการ จัดกิจกรรมกลุ่มแต่ละครั้งได้อย่างเหมาะสม	4.35	0.74	มากที่สุด
8	ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นความรู้สึกต่อประเด็นต่างๆ ในการ เข้าร่วมกิจกรรมฯ แต่ละครั้งอย่างทั่วถึง	4.35	0.74	มากที่สุด

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
9	ผู้วิจัยตั้งประเด็นคำถามให้นิสิตได้ แสดงความคิดเห็นความรู้สึกต่อประเด็น ต่างๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมฯ แต่ละ ครั้งอย่างทั่วถึง	4.20	0.69	มาก
10	ผู้วิจัยให้การยอมรับความคิดเห็นของ นิสิตอย่างเท่าเทียมกัน	4.45	0.60	มากที่สุด
11	ผู้วิจัยพูดและอธิบายสิ่งต่าง ๆ ได้อย่าง ชัดเจน ตรงประเด็น	4.15	0.58	มาก
12	ผู้วิจัยสามารถเชื่อมโยงสาระสำคัญ ต่างๆ และสรุปได้อย่างชัดเจน	4.10	0.78	มาก
13	ผู้วิจัยสามารถจัดกิจกรรมต่างๆ ได้ เหมาะสมกับเวลา	3.95	0.68	มาก
14	นิสิตสามารถนำเนื้อหาที่ผู้วิจัยจัดให้ไป ประยุกต์ใช้ได้	4.30	0.86	มากที่สุด
15	ผู้วิจัยสามารถจูงใจ และให้กำลังใจ นิสิตในการพูดแสดงความคิดเห็นและ ความรู้สึกได้	4.00	0.64	มาก
16	ผู้วิจัยสามารถสื่อสารกับนิสิตด้วย น้ำเสียงที่น่าฟัง มีความเหมาะสมกับ เนื้อหา	4.50	0.68	มากที่สุด
17	ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมฯ นิสิตมีความ รับผิดชอบในการเรียน	4.15	0.74	มาก
18	ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตมี ความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น	4.60	0.94	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นทั้ง 15 ครั้ง พบว่านิสิตมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 อยู่ในระดับมากจนถึงมากที่สุด (ระหว่าง 3.95-4.60) แสดงว่า นิสิตที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ได้รับความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ ตามที่ได้กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนคือ ทำให้นิสิตเข้าใจความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบในการเรียน ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็นข้อที่ 14 นิสิตสามารถนำเนื้อหาที่ผู้วิจัยจัดให้ไปประยุกต์ใช้ได้โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 อีกทั้ง นิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน มีความรับผิดชอบในการเรียนเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็นข้อที่ 17 ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวฯ นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวฯ นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 นอกจากนี้ นิสิตยังเข้าใจถึงประโยชน์ของการมีความรับผิดชอบในการเรียน ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็นข้อที่ 5 นิสิตเข้าใจถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40

ข้อวิจารณ์

การวิจารณ์ในครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ประเด็นคือ 1) ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน 2) ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย

1. ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

การเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่าภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 นิสิตมีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานจากผลการทดลองดังกล่าวแสดงว่ากิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน สามารถพัฒนาให้นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยจะขออภิปรายดังต่อไปนี้

ผลการศึกษาค้างนี้อธิบายได้ว่า กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน สามารถพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียน ได้จริง ซึ่งในการสร้างกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวคิดหลักธรรมทางพุทธศาสนา นั่นคือ หลักธรรมอิทธิบาท 4 ซึ่งหมายถึงคุณธรรมที่นำไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จมี 4 องค์ประกอบ คือ 1) ฉันทะ ความพอใจ คือ ความต้องการที่จะทำ ใฝ่ใจรักจะทำสิ่งนั้น อยู่เสมอและปรารถนาจะทำให้ผลดียิ่งๆ ขึ้นไป 2) วิริยะ ความเพียร คือ ขยันหมั่นประกอบสิ่งนั้น ด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อดทน เอาธุระไม่ทอดทิ้ง 3) จิตตะ ความคิดมุ่งไป คือ ตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำและทำในสิ่งนั้นด้วยความคิด เอาจิตผูกใฝ่ไม่ปล่อยให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไป และ 4) วิมังสา ความไตร่ตรอง หรือ ทดลอง คือ หมั่นใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญตรวจหาเหตุผลและตรวจสอบข้อบกพร่องในสิ่งที่ทำนั้น มีการวางแผน วัดผล คิดค้นวิธีแก้ไขปรับปรุง (พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ. ปยุตฺโต, 2557) หลักธรรมในอิทธิบาท 4 เป็นหลักธรรมที่ส่งเสริมให้นิสิตเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจ และเห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับของการมีความความรับผิดชอบ ทำให้นิสิตสามารถพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของตน และนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปรับใช้ในชีวิตและการเรียนได้จนก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนและการทำงาน เช่น “...เป็นกิจกรรมที่ทำให้มองเห็นเป้าหมาย และความสำเร็จในการเรียนและพัฒนานิสิต ให้เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบและขยันหมั่นเพียรในการเรียน...” หรือ “...เป็นกิจกรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงความรับผิดชอบในการเรียนและสามารถพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น ทั้งในเรื่องการเรียนและการทำงาน...” กล่าวคือนิสิตเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจ เห็นถึงประโยชน์โดยอาศัยกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ (ณัฐพล บุญทอง, 2556) ได้ทำการศึกษารื่องผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่าภายหลังการทดลองนิสิตมีคะแนนจากแบบวัดความมุ่งมั่นตามหลักอิทธิบาท 4 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนครั้งนี้ จะเห็นได้ว่ามีวิธีการหรือเทคนิคต่างๆ ที่มีความหลากหลาย เช่น รูปภาพ วิดิทัศน์ สถานการณ์ตัวอย่าง และการใช้กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งการจัดกิจกรรมต่างๆเหล่านี้มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางด้านการเรียนรู้ของนิสิตช่วยสร้างพฤติกรรม ส่งเสริมการกระทำและจะกระตุ้นให้เกิดแนวคิด ตัวอย่างเช่น “...จากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้งผู้วิจัยมีการใช้สื่อที่ทันสมัยและหลากหลายทำให้ ตัวกระผมเกิดการเรียนรู้และอยากที่จะพัฒนาตัวเอง ให้เป็นนิสิตที่มีความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น...” หรือ “...เป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดความรับผิดชอบในการเรียน และในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง ทำให้รู้ถึงประโยชน์ของความรับผิดชอบในการเรียน...” ซึ่งได้มีการนำกิจกรรมแนะแนวมาใช้ในการ

การพัฒนาพฤติกรรมต่างๆ แล้วทำให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น เช่น (จิรวุฒ ล้วนกลิ่นหอม, 2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องการสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณธรรม และจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ผลวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาคุณธรรม และจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ซึ่ง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีค่าเท่ากับ 82.54, 80.70 และ 82.25 ตามลำดับก่อนและหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 คุณธรรมและจริยธรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 โดยมีคุณธรรมและจริยธรรมเพิ่มขึ้นทุกด้าน ซึ่ง ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความประหยัด อุดมคติ ความมีน้ำใจ และความสามัคคีและสอดคล้องกับ ลัดดา อ่อนจริง (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องผลของการจัดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดอิทธิบาท 4 ที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสารวิทยา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความตามแนวคิดของอิทธิบาท 4 สูงกว่า ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดอิทธิบาท 4 ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความ ตามแนวคิดอิทธิบาท 4 สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย

จากการสรุปเนื้อหาแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน และต่อผู้วิจัย เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ครอบคลุมทั้งหมด 15 ครั้ง พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 อยู่ในระดับมากจนถึงมากที่สุด (ระหว่าง 3.95-4.60) แสดงว่านิสิตที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมฯ ได้รับความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน คือ มีความรู้ความเข้าใจ ตระหนักถึงความสำคัญ ทราบถึงประโยชน์ของความรับผิดชอบในการเรียน และทำให้นิสิตเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเองเกี่ยวกับการความตรงต่อเวลาในการเรียน ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ความมีวินัยในการเรียน และความซื่อสัตย์ในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ เช่น “...ทำให้เข้าใจการมีความรับผิดชอบ

ความสำคัญของความรับผิดชอบในการเรียน และผลกระทบเมื่อสังคมขาดนิสิตนักศึกษาที่ไม่มี
 ความรับผิดชอบ...” หรือ “...ทำให้รู้สึกอยากปรับเปลี่ยนตัวเอง...” หรือ “...เป็นกิจกรรมที่ดี ทำให้เรา
 ได้รู้ศักยภาพของตัวเอง และมีแนวทางปฏิบัติตนให้มีความรับผิดชอบในการเรียนขยันหมั่นเพียร
 เพื่อให้เราประสบความสำเร็จในการเรียนได้...” หรือ “...กิจกรรมนี้ดีมากทำให้เราถูกคิดสิ่งที่เรา
 มองข้าม เช่น ความตรงต่อเวลาในการเรียน ความซื่อสัตย์เล็กๆน้อยๆ...” หรือ “...เป็นกิจกรรมที่ช่วย
 ส่งเสริมให้เกิดความขยันหมั่นเพียรได้ดี กิจกรรมสามารถทำได้ง่ายเห็นภาพชัดเจน ทำให้เข้าใจได้
 ง่ายขึ้นว่าแต่ละกิจกรรมทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ...” หรือ “...รู้สึกสนุกและตระหนักถึง
 ประโยชน์และความสำคัญของความรับผิดชอบมากขึ้น...” หรือ “...การจัดกิจกรรมทั้งหมดเป็น
 รูปแบบที่มีเทคนิคที่หลากหลายทำให้นิสิตได้แง่คิดในมุมต่างๆ ทำให้นิสิตเกิดความรับผิดชอบใน
 การเรียนไปให้ถึงเป้าหมายในชีวิตการเรียน...” หรือ “...กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4
 มีความน่าสนใจและมีความรู้ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยมีความรู้ ความสามารถ
 สามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้ร่วมวิจัยเข้าใจได้...” หรือ “...เป็นกิจกรรมที่ดี สามารถให้เราได้ใช้
 ความคิด ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบในการเรียนได้เข้าใจมากขึ้น ผู้วิจัยมีความพร้อม มี
 การเตรียมตัว และมีอัธยาศัยดี...” หรือ “...มีความเข้าใจในเรื่องความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น
 และมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความขยันหมั่นเพียรมากขึ้น...” หรือ “...กิจกรรมทำให้มีความ
 รับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น จากที่อยากเรียนแค่ให้จบเฉยๆ เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมก็เกิดคุณค่า
 ขึ้นมา เห็นถึงคุณค่าของการเรียน ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนให้สู่ความสำเร็จดังที่ฝันไว้...”
 เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มการทดลอง กลุ่มเดียว ซึ่งมีการวัดตัวแปรตามก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest – Posttest Design)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ ที่พัฒนาขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

ภายหลังจากที่นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน นิสิตจะพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียน โดยมีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลายปีการศึกษา 2557 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน จำแนกได้ 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยผ่านประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน (คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ ภาคผนวก ข)

ขั้นตอนในการพัฒนากิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักธรรมอิทธิบาท 4 อาทิ หนังสือจากพจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ของพระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต, 2551) พจนานุกรมพุทธศาสน์ฉบับประมวลธรรมของพระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต, 2554) พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) ของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551) และศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน อาทิ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ของราชบัณฑิตยสถาน (2542) พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชที่พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก (2535) คุณธรรมของครูพกา สัตยธรรม

(2550) จริยธรรมวิชาชีพสำหรับผู้บริหารทางการศึกษา สุชาดา นันทะไชย (2554) และศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. ศึกษารายละเอียดที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมแนะแนว อาทิ หนังสือบทบาทครูแนะแนว ในการสร้างคุณค่าชีวิตให้แก่นักเรียน ชุดฝึกอบรมแนะแนว วัชรินทร์ ทรัพย์มี (2555) หลักการแนะแนว จิตตินันท์ บุญสถิรกุล (2555) และศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว

4. นำความรู้จากข้อที่ 1 ข้อที่ 2 และข้อที่ 3 มาบูรณาการร่วมกัน แล้วพัฒนาขึ้นเป็นกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน จำนวน 15 ครั้ง โดยในแต่ละครั้ง จะประกอบด้วย 1. ชื่อกิจกรรม 2. วัตถุประสงค์ของกิจกรรม 3. กระบวนการและวิธีการดำเนินกิจกรรม 4. วิธีประเมินผล

5. นำกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องและความเหมาะสมของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ รวมถึงวัตถุประสงค์ ในรายละเอียดต่างๆ กระบวนการและวิธีการดำเนินการ รวมทั้งกิจกรรมในแต่ละครั้งและวิธีการประเมินผล

6. นำกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน มาปรับและแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักจากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบด้านความสอดคล้องความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ การดำเนินกิจกรรมการประเมินผล รวมถึงสื่อและอุปกรณ์ แล้วจึงรวบรวมข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านมาแก้ไข

7. นำกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ ไปใช้ทดลองกับกลุ่มประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 3 ชุด ดังนี้

1. แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 เป็นแบบวัดที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีข้อความเชิงบวก และเชิงลบ โดยแบ่งช่วงของระดับคะแนน 1-4 ซึ่งมีคะแนนรายข้อมากน้อยของระดับการปฏิบัติของผู้ตอบคำถามในแต่ละข้อความนั้นๆ คือ จริงมากที่สุด 4, 3, 2, 1 ไม่จริงเลย ในข้อความเชิงบวก และจริงมากที่สุด 1, 2, 3, 4 ไม่จริงเลย ในข้อความเชิงลบ มีข้อความรวมทั้งสิ้นจำนวน 40 ข้อคำถาม ซึ่งมีองค์ประกอบอยู่ด้วยกัน 4 องค์ประกอบย่อย ดังนี้

1.1 ความรับผิดชอบในการเรียน

1.1.1 ความตรงต่อเวลา หมายถึง มีความพอใจในการทำกิจกรรมในการเรียนหนึ่งให้เสร็จตรงตามเวลาที่กำหนดไว้

1.1.2 ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพยายามอุตสาหะของนิสิต ที่มีความตั้งใจในการเรียน บากบั่นในการเรียน แม้บทเรียนจะยากหรือมีอุปสรรคต่างๆ มีมานะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยความตั้งใจจริง ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน หาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ

1.1.3 ความซื่อสัตย์ หมายถึง การทบทวนวิเคราะห์ในการเรียนว่ามีการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างถูกต้อง ตรงไปตรงมา บนพื้นฐานของความเป็นจริงในการเรียน การส่งงานการเข้าเรียน

1.1.4 ความมีวินัย หมายถึง การมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อตกลงในชั้นเรียน

2. แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมการทดลองในแต่ละครั้ง โดยให้นิสิตเขียนรายงานเกี่ยวกับประสบการณ์ที่นิสิตได้เรียนรู้ในการนำไปสู่การพัฒนาความรับผิดชอบ

ในการเรียน และความคิดที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ แบบบันทึกการเรียนรู้อุ และความคิดเห็นของนิสิตผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย โดยให้นิสิตประเมินจากประสบการณ์การเรียนรู้ ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ ครบทั้ง 15 ครั้งรวมทั้งให้นิสิตได้ ประเมินผู้วิจัย แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ ของกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ โดยมีลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณ ค่า (Rating Scale) และคำถามปลายเปิด ให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็น คำถามวัด 2 องค์ประกอบ คือ 1) สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็น ความรู้สึกและประสบการณ์การเรียนรู้ที่นิสิตได้รับจากการ เข้าร่วม กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนครบทั้ง 15 ครั้ง 2) นิสิตให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ รับผิดชอบในการเรียน เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ฯ ให้แก่นิสิตระดับชั้นปีที่ 1 ต่อไป

การดำเนินการทดลอง

เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยมีขั้นตอน ในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงคณบดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อขออนุญาต ในการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ ในระดับชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลายปีการศึกษา 2557 เป็นกลุ่มตัวอย่างและ ขออนุญาตใช้สถานที่ในการดำเนินการทดลอง

2. ผู้วิจัยทำการสุ่มอย่างเจาะจงนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ที่ลงเรียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลายปีการศึกษา 2557 ทำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการที่นิสิตทำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยดำเนินการกับนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ ที่ลงเรียนในรายวิชา 01387111: ปรัชญาเบื้องต้น ภาคปลายปีการศึกษา 2557 ผู้วิจัยเริ่มทดลองกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2557 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2557 รวมทั้งสิ้น 15 ครั้ง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

4. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ ในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยให้นิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรม ทำแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของนิสิต และเมื่อนิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน จนครบกระบวนการทั้ง 15 ครั้ง ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากนิสิตมาสรุปความคิดเห็นเพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่นิสิตได้เรียนรู้ และความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมในแต่ละครั้ง

5. เมื่อผู้วิจัยดำเนินการทดลองครบตามกำหนดแล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดก่อนการทดลอง มาวัดนิสิตกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลอง (Post-Test) รวมทั้งให้นิสิตกลุ่มทดลองตอบแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัย

6. ผู้วิจัยนำคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน ตามหลักอิทธิบาท 4 ของนิสิต มาวิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนรวมทั้งนำข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็น แบบบันทึกประสบการณ์ และความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน และต่อผู้วิจัยมาสรุปเนื้อหาและสรุปข้อเสนอแนะจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 ของนิสิตก่อนและหลังการทดลอง

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach' Alpha Reliability Coefficients)

3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน ต่อไปนี้

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 ของกลุ่มประชากรก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิตินอนพารามเมตริก Non Parametric Statistics (The Wilcoxon Matches Pairs Signed Rank Test)

สรุปเนื้อหา (Summary Content) ต่อไปนี้

วิเคราะห์แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้และแบบสอบถามความคิดเห็น ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน โดยการสรุปและประเมินสิ่งที่นิสิตได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 ๑ ด้วยการบรรยาย ว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่เหมาะสมหรือไม่

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่ผ่านการตรวจสอบความตรงจากที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ เมื่อนำมาใช้กับนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4๑ สามารถพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียน โดยนิสิตกลุ่มประชากรที่เข้าร่วม

กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนจำนวน 15 ครั้ง มีคะแนนจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนตามหลักอิทธิบาท 4 ภายหลังจากทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ทำให้นิสิตได้เรียนรู้ เข้าใจความหมาย และตระหนักถึงความสำคัญของการมีความรับผิดชอบในการเรียน ช่วยให้นิสิตเห็นคุณค่าของเวลาตรงต่อเวลาในการเรียน มีความขยันหมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์ มีวินัยต่อการเรียน มีจิตใจจดจ่อกับสิ่งที่เรียน ตั้งใจ พยายาม ศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มความสามารถ พัฒนาปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ คุณลักษณะทั้ง 4 ด้าน จะส่งผลให้นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียนเพิ่มมากขึ้น และดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน” ผู้วิจัยได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. จากการศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่าสามารถพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ได้ โดยการนำกิจกรรมแนะแนวไปใช้อาจปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้ตามความเหมาะสมกับช่วงอายุและประสบการณ์ของผู้เรียน

2. จากการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน พบว่านิสิตชอบกิจกรรมในลักษณะกิจกรรมที่ให้นิสิตมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติมากกว่ากิจกรรมที่ให้นิสิตกรอกข้อมูลลงในใบงาน เช่น กิจกรรมจิกซอร์ต่อวินัยกิจกรรมแต่งคำนำวินัย เป็นต้นดังนั้นผู้ที่นำกิจกรรมไปใช้ควรจัดกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมกลุ่ม ให้นิสิตได้ลงมือปฏิบัติจริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. สำหรับผู้ที่มีความสนใจทำการศึกษาวิจัยในเรื่องผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนควรมีการติดตามผลหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ๗ ของนิสิตที่ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว เพื่อดูความคงทนของพฤติกรรมและพัฒนาการด้านความรับผิดชอบในการเรียน

2. ควรมีการศึกษาพัฒนากิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองอื่นๆ ที่มีบริบทแตกต่างจากการทดลองในครั้งนี้ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยควรสร้างกิจกรรมให้เหมาะสมกับช่วงวัยของกลุ่มตัวอย่าง ที่ต้องการศึกษา

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2544. เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544 คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง องค์ประกอบสำคัญในการบริหารจัดการแนะแนว.

_____. 2551. คู่มือบริหารจัดการแนะแนว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรมวิชาการ.

_____. 2542. การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้าน ความรับผิดชอบ
และมีวินัยในตนเอง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. 2546. คู่มือส่งเสริมสุขภาพจิต นักเรียนระดับมัธยมศึกษา
สำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์
ทหารผ่านศึก.

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2550. 8 คุณธรรมพื้นฐาน. (โปสเตอร์).

_____. 2551. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

กุลยา ตันติพลาชีวะ. 2553. เข้าใจลูกวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: บริษัทเรื่องปัญญา จำกัด.

จิตตินันท์ บุญสถิตกุล. 2549. หลักการแนะแนว. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2555. เอกสารประกอบการสอน รายวิชาหลักการแนะแนว. ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา
และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิราวรรณ ภัคคีบุตร และ ประจบ สุทธิกาโมทย์. 2550. เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับธรรมมาภิบาล.
กรุงเทพมหานคร: หจก. อรุณการพิมพ์.

- จิรวุฒ ล้วนกลิ่นหอม. 2548. การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชลลดา ทวีคุณ. 2556. เทคนิคการพัฒนาบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอ. เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.
- ณัฐพล บุญทอง. 2557. ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐกร อินทุยศ. 2556. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดนุพล สุนทรรัตน์. 2550. การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. 2556. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิราภรณ์ มีสง่า. 2552. การศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- นิธิพัฒน์ เมฆขจร. 2551. ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองไร่ จังหวัดยโสธร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนว, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิรันดร์ จุลทรัพย์. 2551. การแนะแนวเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา: นำศิลป์โฆษณา จำกัด
- นุชลี อุภักย์. 2543. การแนะแนวเบื้องต้น. นครปฐม: หจก. สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.

บุญเลี้ยง ทุมทอง. 2547. การทำวิจัยในชั้นเรียนในสไลด์การเขียนรายงานแบบหน้าเดียว.
กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา.

ประณต คำนิม. 2549. จิตวิทยาวัยรุ่น. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

ประคินันท์ อุปรมัย. 2545. เอกสารการสอน ชุดวิชากิจกรรมและเครื่องมือแนะแนว หน่วยที่ 1-8
สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ประทีป มากมิตร. 2554. “จิตอาสา กับวิชาศึกษาทั่วไปมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์” ถอดบทเรียน
เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วิชาศึกษาทั่วไป คุณธรรมและจิตอาสาเพื่อพัฒนาคุณค่านุชนธ์.
นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปรีดา ปัญญาจันทร์. 2556. นิทานคุณธรรมจากพระราชดำรัสความซื่อสัตย์. กรุงเทพมหานคร:
แพรวเพื่อนเด็ก.

_____. 2556. นิทานคุณธรรมจากพระราชดำรัส ความรับผิดชอบ. กรุงเทพมหานคร:
แพรวเพื่อนเด็ก.

ผกา สัตยธรรม. 2550. คุณธรรมของครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. ม.ป.ป. การแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร: พิทักษ์อักษร.

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน. 2556. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554
เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล
เฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพมหานคร: บริษัทศิริวัฒนา
อินเตอร์พริ้นท์ จำกัด (มหาชน).

พนัส หัสนาคินทร์. 2542. ประสบการณ์ในการบริหารบุคลากร. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2553. **ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณี ช. เจนจิต. 2550. **จิตวิทยาการเรียนรู้การสอน**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

พระคันธสารากวีวงศ์. 2555. **ทางสู่นิพพาน**. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์ธรรมมะ ไม่ใช่กู โดย หลวงพ่อเอี่ยม วิโนทโก.

_____. 2555. **โพธิปักขิยธรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: บริษัทบุญศิริการพิมพ์จำกัด.

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต). 2551. **ทำอะไรจึงจะเรียนเก่ง**. กรุงเทพมหานคร: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). 2540. **การศึกษาพัฒนาการหรือบูรณาการ**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิพุทธธรรม.

_____. 2546. **พุทธธรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: บริษัทสหธรรมมิก จำกัด.

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต). 2553. **ธรรมบุญชีวิต**. พิมพ์ครั้งที่ 107. กรุงเทพมหานคร: บริษัทสหธรรมมิก จำกัด.

_____. 2557. **พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 27. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พุทธทาสภิกขุ. 2537. **การงานที่เป็นสุข**. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสภา.

มาลินี จุ โทปะมา. 2552. **จิตวิทยาการแนะแนว**. บุรีรัมย์: เรวัตการพิมพ์.

เมธี ธรรมวัฒนา. 2551. **การพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบและวินัยของนักศึกษาข้าง
อุตสาหกรรม**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษา, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2538. **หลักการแนะแนว**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วน
จำกัด ภาพพิมพ์.

ราตรี พัฒนรังสรรค์. 2527. **จิตวิทยาแนะแนว**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: วรุฒิกการพิมพ์
จำกัด.

ลัดดา อ่อนจริง. 2554. **เรื่องผลของการจัดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดอิทธิบาท 4 ที่มีต่อ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาร
วิทยา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและ
การแนะแนว, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**

เสาวลักษณ์ ตันตีสวีขวงษ์. 2550. **การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาสุขภาพกาย
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**

ว. วชิรเมธี. 2551. **คนสำราญ งานสำเร็จ**. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อมรินทร์.

วัชร ทรัพย์มี. 2555. **“บทบาทครูแนะแนวในการสร้างคุณค่าชีวิตให้แก่นักเรียน” ชุดฝึกอบรม
แนะแนว**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2544. **คุยกับนักจิตวิทยา 3 คลายปัญหาลูกวัยรุ่น (12-21 ปี).**
กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอช. เอ็น. กรุ๊ป จำกัด.

ศจีมาจ ณ วิเชียร และ คันทรส แสนวงศ์. 2552. **รายงานการวิจัยการพัฒนาความรับผิดชอบของ
นักศึกษา. ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
ประเภทงบประมาณแผ่นดิน ประจำปี 2552.**

ศรีเรือน แก้วกั้งวาล. 2553. **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย วัยรุ่น-วัยสูงอายุเล่ม 2**. พิมพ์ครั้งที่ 9.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สถิต วงศ์สุวรรณค์. 2531. **จิตวิทยาแนะแนว**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: หสน. นิยมวิทยา (แผนกการพิมพ์).

สโตนินิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2557. **เรื่องเล่าชาวดอกแก้วปีการศึกษา 2557**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2550. **รายงานการประเมินการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของผู้เรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดีการพิมพ์.

สุชาดา นันทะไชย. 2554. **จริยธรรมวิชาชีพสำหรับผู้บริหารทางการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามเจริญพาณิชย์ (กรุงเทพ) จำกัด.

สุรางค์ โค้วตระกูล. 2556. **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อนูรี แก้วแว่น้อย. 2548. **การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม Life and Social Skills**. นนทบุรี: บริษัทไทยเนรมิตกิจอินเตอร์โปรเกรสซิฟจำกัด.

อรรพรรณ ดีเบา, ณัฐติกานต์ ชัยคำทอง และ ปฐมพงศ์ ไชร์สุวรรณ. 2552. **การใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการเรียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม**. งานวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา, มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

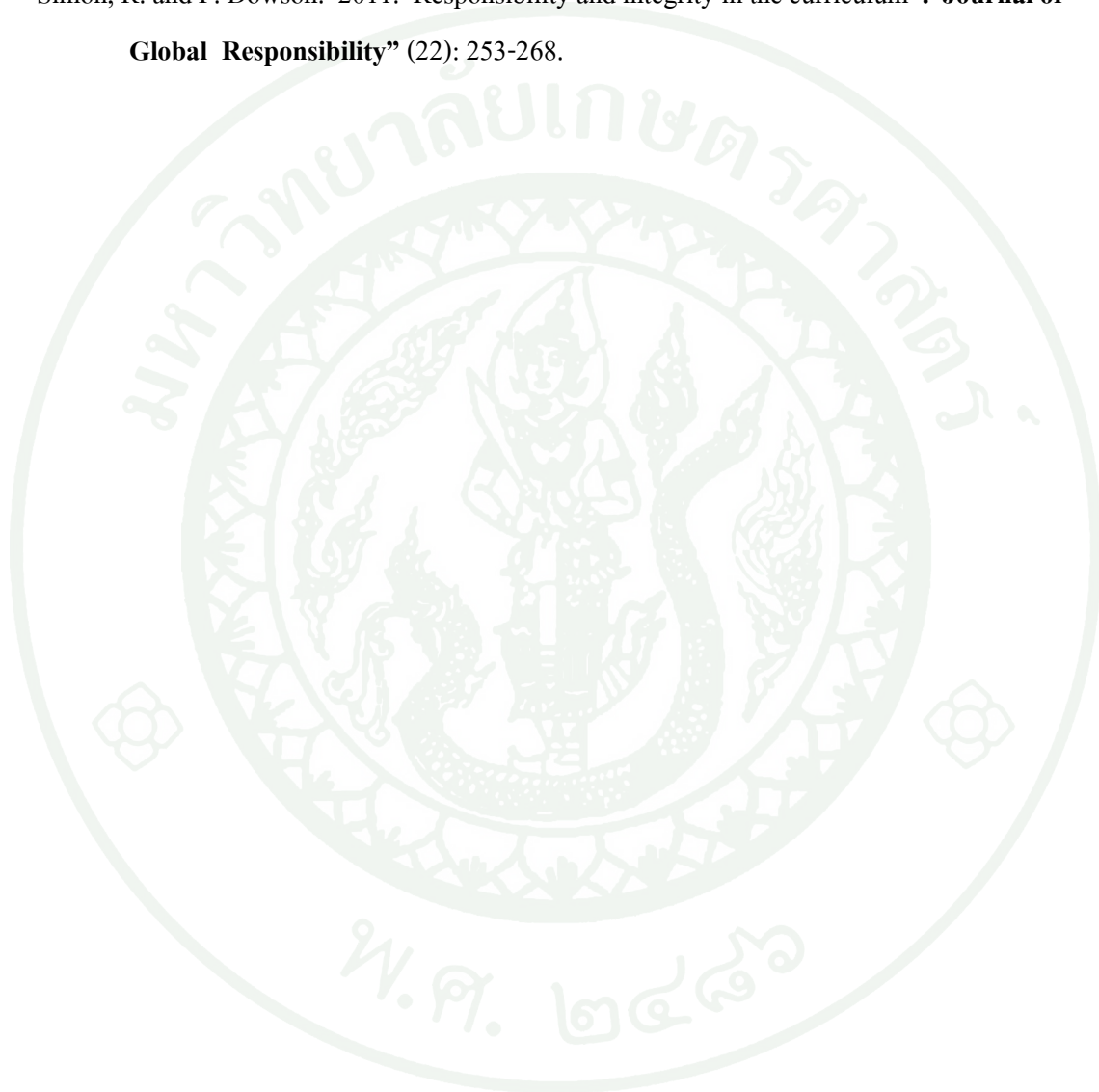
อัมพร เสี่ยงมวิบูล และ ปราณี จิตรรัตน์พงษ์. 2552. **“คุณธรรมจริยธรรมที่ควรสอดแทรกในการสอน” เราช่วยกันทำรวมพลังสร้างสรรค์สังคมไทย รวมบทความวิชาการ และประสบการณ์สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในการสอน**. เล่มที่ 3. กรุงเทพมหานคร: งานผลิตเอกสารและสิ่งพิมพ์ ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาริเรียนการสอนมหาวิทยาลัยรังสิต. 137-141.

อัมพร เสี่ยงมวิบูล. 2552. **“หลักธรรมเพื่อการ ครอบตน ครอบคน ครอบงาน” เราช่วยกันทำรวมพลังสร้างสรรค์สังคมไทย รวมบทความวิชาการ และประสบการณ์สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในการสอน**. เล่มที่ 3. กรุงเทพมหานคร: งานผลิตเอกสารและสิ่งพิมพ์ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาริเรียนการสอนมหาวิทยาลัยรังสิต.

Flippo, E.B. 1971. **Principles of Personnel Management**. New York: McGraw –Hill.

Lawshe, C.H. 1966. **Principle of Personal Testing**. New York: McGraw-Hill Book Company.

Simon, R. and P. Dowson. 2011. Responsibility and integrity in the curriculum”. **Journal of Global Responsibility**” (22): 253-268.

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างหนังสือที่ใช้ในการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/๖๒ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญ 1. รศ.ดร.วิทยาศักยภินันท์ 2. รศ.ประเวศ อินทองปาน 3. รศ.ดร.ผจญ คำชูสังข์ บุคคลในสังกัดของท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/66 วันที่ 21 พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการยอมรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสุธิกรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญ ผศ.ดร.ลลิตา นิพัฐประศาสน์ สุนทรวิภาต บุคลากรในสังกัดของท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสุธิกรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/ ๖5 วันที่ ๒ พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน รศ.ดร.ประเวศ อินทองปาน

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/ 64 วันที่ 21 พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

เรียน รศ.ดร.ผจญ คำชูสังข์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

พ.ศ. ๒๕๕๗

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/ *๖3* วันที่ *๘* พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

เรียน รศ.ดร.วิทยา ศักยภินันท์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/ ๒๓๕ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.มนัสนันท์ หัตถศักดิ์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้ นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/ 67 วันที่ ๘ พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.ลลิตา นิธิรัฐประศาสน์ สุนทรวิภาต

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ใคร่ขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อเสนอแนะของท่านไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/๔๑

วันที่

13 พฤศจิกายน 2557

เรื่อง ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตมีความประสงค์จะทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลของนิสิตชั้นปีที่ 1 เกี่ยวกับกิจกรรมแนะแนว ตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียน และขออนุญาตใช้นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย

ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านอนุญาตให้ นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย ดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย เป็นผู้ติดต่อดำเนินการด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มก. โทร. 1847

ที่ ศธ 0513.10903/ 07 วันที่ 26 มกราคม 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

ด้วย นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน” โดยมี รศ.ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตมีความประสงค์จะทำการทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย กับนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 ตั้งแต่เดือน มกราคม 2558 เป็นต้นไป จนกว่าจะแล้วเสร็จ

ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านอนุญาตให้ นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย ดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย จะเป็นผู้ติดต่อดำเนินการด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ บุญสถิรกุล)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

ภาคผนวก ข
ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญตรวจกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน
ของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน

ประวัติผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ประเวศ อินทองปาน

ตำแหน่งงาน อาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประวัติการศึกษา

วุฒิปริญญาตรี พุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วุฒิปริญญาโท M.A.(Philosophy), University of Madras

วุฒิปริญญาเอก Ph.D.(Philosophy), University of Pune India

2. รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ศักยภินันท์

ตำแหน่งงาน อาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประวัติการศึกษา

วุฒิปริญญาตรี ศน.บ (ศาสนาและปรัชญา) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วุฒิปริญญาโท M.A. (Philosophy) , University of Panjab

วุฒิปริญญาเอก Ph.D.(Philosophy), University of Banaras Hindu

3. รองศาสตราจารย์ ดร.ผจญ คำชูสังข์

ตำแหน่งงาน อาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประวัติการศึกษา

วุฒิปริญญาตรี พ.ม., ศน.บ (ปรัชญาและศาสนา) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วุฒิปริญญาโท M.A (Philosophy), University of Banaras Hindu

วุฒิปริญญาเอก ศน.ด (พุทธศาสนศึกษา) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัสนันท์ หัตถศักดิ์

ตำแหน่งงาน รองหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประวัติการศึกษา

วุฒิปริญญาตรี การศึกษาระดับบัณฑิต (แนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วุฒิปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วุฒิปริญญาเอก ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ
มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลลิตตา นิพิฐประศาสน์ สุนทรวิภาค

ตำแหน่งงาน อาจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประวัติการศึกษา

วุฒิปริญญาตรี ร.บ. (บริหารรัฐกิจ)มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วุฒิปริญญาโท ศศ.ม.(อาชีววิทยาและงานยุติธรรม) มหาวิทยาลัยมหิดล

ศ.ม.(การคลัง) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

วุฒิปริญญาเอก Ph.D.(Papulation and Development), สถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์

ตัวอย่างแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน

คำชี้แจงในการตอบแบบวัด

1. แบบวัดฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาความจริงบางประการของบุคคลที่มีลักษณะเดียวกับ นิสิต จึงใคร่ขอความร่วมมือให้ตอบแบบวัดตามที่เห็นว่าตนเองเป็นอย่างนั้นจริง
2. แบบวัดนี้ไม่มีข้อใดถูกหรือผิด คำตอบทุกข้อจะถูกนำไปใช้ในการวิจัยที่ไม่มีผลทำให้ นิสิตได้รับความเสียหายใดๆทั้งสิ้น
3. ในการตอบแบบวัดให้นิสิตแสดงเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่มีข้อความว่า **จริงมากที่สุด** **จริงมาก** **จริงน้อย** และ **ไม่จริงเลย**

ความหมายของตัวเลือก

จริงมากที่สุด	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันมากที่สุด
จริงมาก	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันมาก
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ไม่ตรงกับตัวฉันเลย

วิธีตอบแบบวัด ให้นิสิตแสดงเครื่องหมาย ✓ ลงในตัวเลือกที่เห็นว่าตรงกับความคิดของ นิสิต หรือใกล้เคียงความจริงมากที่สุด และในแต่ละข้อแสดงเครื่องหมาย ✓ ได้เพียงช่องเดียว เท่านั้น ขอให้ตอบทุกข้อ

แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียน

ข้อที่	คำถาม	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
1	นิสิตทำงานตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จตามกำหนดเวลาในบางครั้ง				
2	นิสิตรู้สึกไม่สบายใจหากงานที่ได้รับมอบหมายดำเนินไปอย่างล่าช้า				
3	ถ้านิสิตยังทำงานไม่เสร็จแล้วมีงานด่วนเข้ามาแทรก นิสิตจะรีบทำงานด่วนให้เสร็จแล้วกลับมาทำงานที่ค้างต่อให้เสร็จทันเวลา				
4	นิสิตนั่งรออาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียนก่อนถึงเวลาเรียนและไม่เลิกเรียนก่อนหมดเวลาเรียน				
5	นิสิตพอใจในการส่งงานตรงเวลา				
6	นิสิตอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบเป็นเวลานาน				
7	เมื่อนิสิตได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่ม นิสิตจะช่วยทำงานทุกอย่างจนสำเร็จภายในเวลาที่กำหนด				
8	เมื่อเพื่อนไม่ให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม นิสิตสามารถหาวิธีเพื่อทำงานให้เสร็จตามเวลาได้				
9	เมื่อนิสิตนัดเพื่อนมาทำรายงานเป็นกลุ่ม นิสิตจะมาก่อนเวลานัดเสมอ				
10	เมื่อถึงกำหนดเวลาส่งงาน นิสิตจะขอเลื่อนระยะเวลาส่งงานออกไปเรื่อยๆ				

ข้อที่	คำถาม	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
11	ในวิชาที่นิสิตไม่เข้าใจ นิสิตจะพยายามอ่านหนังสือทบทวนหลายๆครั้งจนเข้าใจ				
12	นิสิตบางคนพยายามทำงานจนกว่าจะเสร็จตามที่มุ่งหมายแม้จะใช้เวลามากกว่าที่คาดไว้				
13	เมื่อผลการเรียนไม่ดี ได้คะแนนน้อย นิสิตจะรู้สึกท้อกับการเรียนจนไม่อยากอ่านหนังสือ				
14	เมื่อนิสิตมีเวลาว่างจากการเรียน นิสิตจะทำงานที่ยังไม่เสร็จขึ้นมาทำให้เสร็จ				
15	แม้ว่างานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำจะน่าเบื่อ นิสิตจะพยายามทำงานจนสำเร็จ				
16	เมื่อมีโอกาส นิสิตมักจะค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆเสมอ				
17	เมื่ออาจารย์ผู้สอนถามคำถาม นิสิตจะพยายามตอบคำถามให้ได้				
18	เมื่อนิสิตไม่เข้าใจบทเรียนจะซักถามอาจารย์ผู้สอนทันที				
19	แม้จะมีอุปสรรคในขณะที่เรียน เช่น เพื่อนชวนคุย ไม่ได้ยินครูสอน นิสิตก็ตั้งใจเรียนต่อไป				
20	แม้เพื่อนบางคนจะล้อเลียนความตั้งใจในการทำงาน นิสิตจะพยายามต่อไป				
21	นิสิตตัดบทความในหนังสือ แล้วอ้างบทความนั้นเป็นงานของตนเอง				

ข้อที่	คำถาม	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
22	นิตินำข้อมูลของผู้อื่นมาเขียนในรายงาน โดยไม่ได้อ้างอิงถึงแหล่งที่มา				
23	นิตินำเอกสารละเอียดของวิชาสอบเข้าไปในห้องสอบ				
24	เมื่อนิตินำรายงานมาส่งอาจารย์ นิตินจะบอกอาจารย์โดยตรง				
25	เมื่อแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน นิตินจะแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา				
26	นิตินขอร้องให้เพื่อนใส่ชื่อตนเองลงไป ในรายงานกลุ่ม โดยนิตินไม่เคยช่วยงานเพื่อนเลย				
27	เมื่อนิตินเข้าชั้นเรียนสาย นิตินจะบอกเหตุผลตามความจริงกับอาจารย์ผู้สอน				
28	เมื่อเพื่อนทำผิด นิตินช่วยเพื่อนปกปิดความผิด โดยไม่บอกอาจารย์ผู้สอน				
29	นิตินปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียนอย่างเคร่งครัด เช่น ปิดเสียงโทรศัพท์ ในขณะที่เรียน				
30	เมื่อนิตินยืมหนังสือเพื่อนมาอ่าน นิตินก็จะนำไปคืนเพื่อน				
31	ขณะที่อาจารย์สอนถ้า นิตินต้องออกนอกห้อง นิตินจะขออนุญาตก่อนเพื่อแจ้งให้อาจารย์ทราบ				
32	นิตินเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ตามที่อาจารย์ผู้สอนได้กำหนดไว้				
33	นิตินปฏิบัติตามกฎระเบียบที่อาจารย์ผู้สอนกำหนดไว้ในชั้นเรียนด้วยความเต็มใจ				

ข้อที่	คำถาม	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
34	นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ครบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย				
35	นิสิตรับฟังคำสั่งของครูผู้สอนอย่างจด จ่อจนสามารถทำงานได้ตามที่สั่ง				
36	นิสิตปิดเสียงโทรศัพท์ เพื่อไม่ให้ รบกวนเวลาเรียนและทำกิจกรรม ในชั้นเรียน				
37	นิสิตอ่านหนังสือทำการบ้านและ ทบทวนบทเรียนตามตารางที่นิสิตได้ กำหนด				
38	นิสิตทำงานตามขั้นตอนที่ครูผู้สอน หรือเอกสารตำรากำหนดไว้				
39	นิสิตพยายามหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ ผิดกฎระเบียบของชั้นเรียนและ มหาวิทยาลัยอย่างเคร่งครัด				
40	ถ้าขาดเรียนนิสิตจะติดตามบทเรียนจาก เพื่อนและอาจารย์ผู้สอนด้วยความตั้งใจ				

กิจกรรมครั้งที่ 2

ชื่อกิจกรรม “ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา”

แนวคิด

การสร้างสัมพันธภาพและสร้างบรรยากาศที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนิสิตที่เข้าร่วมโปรแกรม กิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน จะช่วยให้เกิดความเข้าใจ ร่วมกัน ให้เกิดความเป็นมิตรและสร้างทัศนคติที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนิสิต ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการ เข้าร่วมโปรแกรมในครั้งต่อไป นอกจากนี้การให้คำชี้แจงเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ข้อตกลงต่างๆ ในการเข้าร่วมโปรแกรม เป็นการช่วยให้นิสิตเกิดความพร้อมอันเป็นรากฐานสำคัญที่จะเตรียมตัว เผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ ทั้งในด้านการเรียนและการดำเนินชีวิต และประโยชน์ในการเข้าร่วม โปรแกรมในครั้งนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีในการเริ่มต้นกิจกรรมและเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้ง
2. เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมและทัศนคติที่ดีต่อการเข้าร่วมกิจกรรม
3. เพื่อให้นิสิตชั้นปีที่ 1 ทราบถึงจุดประสงค์ของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามหลัก อิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนฯ

เวลา 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ผู้วิจัยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ ขอบเขตของกิจกรรมและประโยชน์ที่นิสิต จะได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยแจกใบงาน “ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา” ให้กับนิสิต พร้อมทั้งอธิบายคำสั่งอย่างละเอียด จากนั้นให้นิสิตกรอกชื่อของนิสิตลงในใบงาน
2. เมื่อนิสิตทุกคนเขียนชื่อของตนเองลงในใบงาน “ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา” ผู้วิจัยได้อธิบายวิธีการเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อผู้วิจัยให้สัญญาณเริ่มกิจกรรม ให้นิสิตสอบถามเพื่อน คนไหนที่มีลักษณะตามใบงานที่แจก แล้วให้เพื่อนที่มีลักษณะตามใบงาน เช่น ชื่อลงในใบงานของนิสิต ห้ามนิสิตบันทึกชื่อของตนเองลงไป ในตาราง และห้ามชื่อของเพื่อนคนเดียวกันซ้ำ 2 ช่อง
3. เมื่อนิสิตทำใบงาน “ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา” เรียบร้อยแล้วให้นิสิตร้องคำว่า “ชิพบี้ชิพ”
4. ผู้วิจัยขออาสาสมัครนิสิตออกมาหน้าห้องทีละคนแล้วถามนิสิต ว่ามีใครได้ข้อมูลอะไรบ้างจากที่นิสิตได้ไปสอบถามเพื่อน และผู้วิจัยให้นิสิตแนะนำเพื่อนที่มีบุคลิกภาพตรงตามหัวข้อที่ระบุไว้ในใบงาน
5. ผู้วิจัยให้นิสิต ปรบมือให้กับเพื่อนๆ ที่ออกมาแนะนำหน้าห้อง
6. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมใบงาน
7. ผู้วิจัยถามนิสิตว่าได้เรียนรู้อะไรจากการเข้าร่วมกิจกรรมฯ

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักคิดได้ถามคำถาม เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้วิจัยกล่าวสรุปกิจกรรม
3. ผู้วิจัยให้นักคิดทำแบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 1
4. ผู้วิจัยชื่นชมนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

1. นิสิตสามารถบอกชื่อเพื่อนและลักษณะบุคลิกภาพของเพื่อนได้
2. สังเกตความตั้งใจของนิสิตในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 1
3. นิสิตบอกวัตถุประสงค์และประโยชน์ในการเข้าร่วมกิจกรรมได้
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นในการนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ของนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. ใบงาน “ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา”
2. แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 1

ใบงาน ตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา

ชื่อ-สกุล..... สาขา.....

คำชี้แจง ให้นิสิตสัมภาษณ์เพื่อนที่มีบุคลิกภาพตรงตามที่ระบุไว้ในใบงาน ถ้าเพื่อนคนไหนมีบุคลิกภาพตรงตามที่ระบุ นิสิตให้เพื่อนเขียนชื่อตนเองลงในตาราง ให้ตรงกับลักษณะของเพื่อน โดยรายชื่อของเพื่อนจะต้องไม่ซ้ำกัน นิสิตที่ได้รายชื่อครบทุกข้อตามใบงานให้ร้องว่า “ชีพีชีพ”

1 ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน	2 ความตรงต่อเวลา	3 ไม่ลอกการบ้านเพื่อน
4 มีวินัยในการเรียน	5 มีจิตใจจดจ่อในการเรียน	6 ทบทวนบทเรียนอยู่เป็นประจำ
7 มีความมั่นใจในศักยภาพของตนเอง	8 ฉันทสามารถขอความช่วยเหลือจากเพื่อนคนนี้ได้	9 มีความพยายามไม่ย่อท้อต่อปัญหา

แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 3

เรื่องตารางรู้ใจเธอ รู้ใจเรา

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

กิจกรรมครั้งที่ 3

ชื่อกิจกรรม “ชีวิตดี กำหนดได้”

แนวคิด

การตรงต่อเวลา คือการตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ การตรงต่อเวลาในการเรียน และการทำงาน นั่นคือการพยายามทำงานหรือส่งงานให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด เพื่อใช้เวลาที่เหลือในการตรวจทานและตรวจสอบความถูกต้องหรืออย่างน้อยไม่ช้ากว่ากำหนดเวลาที่กำหนดส่ง นิสิตควรฝึกตนเองให้มีความตรงต่อเวลาอย่างสม่ำเสมอจะส่งผลให้นิสิตเป็นคนที่มีความกระตือรือร้น รักการเรียนรู้ ไม่เกือยชา สามารถจัดการกับงาน หรือภาระหน้าที่ภายใต้ความรับผิดชอบได้อย่างเป็นระเบียบ ทำให้ประสบความสำเร็จ มีความก้าวหน้าในชีวิตทั้งในการเรียนและการทำงาน อีกทั้งยังเป็นคนที่น่าเชื่อถือ และผู้อื่นให้ความไว้วางใจ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นิสิตเห็นความสำคัญของการตรงต่อเวลาในการเรียน
2. เพื่อให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความตรงต่อเวลาในการเรียน

เวลา 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม และกล่าวนำเรื่องความสำคัญของการตรงต่อเวลาในการเรียน พร้อมทั้งกระตุ้นให้นิสิตเห็นถึงประโยชน์ของการตรงต่อเวลาทั้งในการเรียนและการทำงาน

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยเปิดวิดีโอทัศนเรื่องการตรงต่อเวลา ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตชาย ซึ่งมาเรียนไม่ตรงเวลา ส่งงานล่าช้ากว่ากำหนดไม่กระตือรือร้นในการเรียน เลือยชาไม่รับผิดชอบภาระงานที่ได้รับมอบหมายทั้งงานกลุ่มและงานเดี่ยว จึงไม่ได้รับความไว้วางใจจากเพื่อน และเมื่อผลการเรียนในเทอมแรกปรากฏ นิสิตพบว่าตนเองได้เกรดเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ เนื่องจากส่งงานไม่ครบและไม่มีคะแนนเข้าเรียน เขากลับมาทบทวนตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรม การเรียน ทำให้เขาว่าการจัดระเบียบเวลาเป็นสิ่งสำคัญ เขาจึงหันมาพัฒนาตนเองให้มีความตรงต่อเวลาในการเรียน และเขาก็มีความพอใจที่จะมาเรียนและส่งงานตรงเวลาเสมอ ทำให้ผลการเรียนในเทอมที่ 2 ดีขึ้น ได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนและทำให้เขาเป็นบุคคลที่มีความตรงต่อเวลาในการเรียน
2. หลังจากจบวิดีโอทัศนเรื่องการตรงต่อเวลา ผู้วิจัยให้นิสิตแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของนิสิตชายที่อยู่ในวิดีโอทัศน ว่าเขามีความพอใจในการตรงต่อเวลาในการเรียนอย่างไร
3. ผู้วิจัยให้นิสิตสรุปสาระสำคัญของวิดีโอทัศน และสุ่มถามนิสิตเกี่ยวกับประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่นิสิตเคยแสดงพฤติกรรมความตรงต่อเวลาในการเรียนของนิสิตว่านิสิตมีความพอใจกับการตรงต่อเวลาในการเรียนของตนเองอย่างไรบ้าง และให้นิสิตบอกถึงประโยชน์ของการตรงต่อเวลาในการเรียน
4. ผู้วิจัยให้นิสิตแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แล้วให้นิสิตเล่นบทบาทสมมติหรือแสดงละคร เป็นบุคคลที่มีความพอใจในการตรงต่อเวลาในการเรียนและการทำงาน ตามจินตนาการของนิสิต พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

5. ผู้วิจัยให้นิสิตเล่าความรู้สึกที่มีต่อความพอใจในการตรงต่อเวลาให้เพื่อนๆ ฟัง พร้อมทั้งอธิบายสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเล่นเกมบทบาทสมมติ หรือการแสดงละครบทบาทสมมติ

6. ผู้วิจัยให้นิสิตช่วยกันวิเคราะห์ผลที่ได้จากการเรียนรู้ร่วมกันเกี่ยวกับการพอใจในการตรงต่อเวลาในการเรียนและการทำงานของนิสิต

7. ผู้วิจัยให้นิสิตทำใบงาน“ชีวิตดี กำหนดได้” พร้อมทั้งอธิบายวิธีการทำใบงาน

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ให้นิสิตนำเสนอใบงาน “ชีวิตดี กำหนดได้”
2. ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญของกิจกรรม พร้อมให้คำชื่นชม นิสิตในการพัฒนาตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตสู่เป้าหมายในการปฏิบัติตนให้เป็นคนตรงต่อเวลาในการเรียนเพื่อเป้าหมายสู่ความสำเร็จของตนเอง พร้อมให้นิสิตปรบมือให้กับตัวเองและเพื่อนพร้อมๆ กัน

การประเมินผล

1. สังเกตจากความตั้งใจ และความสนใจในการร่วมทำกิจกรรมของนิสิต
2. สังเกตจากใบงาน“ชีวิตดี กำหนดได้”

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. วัสดุที่สนเรื่อง การตรงต่อเวลา
2. ใบงาน “ชีวิตดี กำหนดได้”
3. แบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 3

ใบงาน “ชีวิตดี กำหนดได้”

ชื่อ - สกุลรหัสนิสิต.....

คำชี้แจง ให้นิสิตเขียนบรรยายชีวิตในอดีตของนิสิต ที่มีข้อบกพร่อง หรืออุปสรรคต่างๆ ที่ประสบอยู่ กับการไม่ตรงต่อเวลา และให้นิสิตเขียนบรรยายชีวิตในปัจจุบันที่พร้อมจะพัฒนาข้อบกพร่องต่างๆ ปรับเปลี่ยนวิธีการต่างๆ มีความรับผิดชอบในการตรงต่อเวลาในการเรียน

ชีวิตในอดีต	ชีวิตที่พร้อมจะเปลี่ยน	การเปลี่ยนแปลงทำให้นิสิต พอใจในเรื่องการเรียน การ ตรงต่อเวลาอย่างไร

แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 3

เรื่อง “ชีวิตดี กำหนดได้”

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

กิจกรรมครั้งที่ 4

ชื่อกิจกรรม “ค้นหาหัวใจของเวลา”

แนวคิด

การตรงต่อเวลาเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญ เพราะการตรงต่อเวลานั้นคือการรักษาเวลาที่มืออยู่และใช้เวลาอย่างคุ้มค่า โดยเฉพาะในเรื่องการมองเห็นคุณค่าของการตรงต่อเวลาในการเรียน หากนิสิตไม่สามารถจัดการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้ เช่น การส่งงานไม่ตรงเวลา การเข้าห้องเรียนสาย การเข้าสอบล่าช้า และรวมถึงการรักษาเวลาในการรายงานหน้าชั้นเรียน ก็จะส่งผลทำให้เกิดความผิดพลาด และพลาดโอกาสที่สำคัญที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นิสิตเห็นถึงคุณค่าของความตรงต่อเวลาในการเรียน
2. เพื่อให้ นิสิตตระหนักถึงความสำคัญของการตรงต่อเวลาในการเรียน

เวลา 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนิสิตและให้ความรู้เกี่ยวกับคุณค่าของความตรงต่อเวลา

7. ผู้วิจัยแจกใบงาน เรื่อง “ค้นหาหัวใจของเวลา” แล้วตอบคำถามลงในใบงานที่ตนเองได้รับ

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญของความพอใจในการตรงต่อเวลาในการเรียน
2. ผู้วิจัยกล่าวชื่นชม นิสิตที่ตั้งใจทำกิจกรรมและให้นิสิตปรบมือให้กับตัวเองและเพื่อนพร้อมๆ กัน

การประเมินผล

1. สังเกตจากความตั้งใจ และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามของนิสิต
3. ประเมินจากการตอบคำถามในใบงาน “ค้นหาหัวใจของเวลา”

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. ชองจดหมายและกระดาษเปล่า
2. แบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 4
3. ใบงานเรื่อง “ค้นหาหัวใจของเวลา”

ใบงาน “ ค้นหาหัวใจของเวลา”

ชื่อ – สกุลรหัสนิสิต.....

ตอนที่ 1 คำชี้แจง ให้นิสิตตรวจสอบตนเองว่า พฤติกรรมที่นิสิตทำใน 1 วัน นิสิตมีความตรงต่อเวลาในการเรียนอย่างไรบ้าง ให้นิสิตยกตัวอย่าง พร้อมอธิบาย

ตอนที่ 2 นิสิตมีวิธีการปฏิบัติอย่างไร จึงจะสามารถเป็นบุคคลที่มีความตรงต่อเวลาในการเรียน และมีความพอใจในการตรงต่อเวลาในการเรียน

ตัวอย่างของจดหมายและกระดาษเปล่า

แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 4

เรื่อง ค้นหาหัวใจของเวลา

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 7

ชื่อกิจกรรม “ความขยันหมั่นเพียรเป็นผลสู่ความสำเร็จ”

แนวคิด

ในการเรียน นิสิตแต่ละคนมีความคิดเหตุผล และการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่งในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้น มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิดเห็นของนิสิตแต่ละคนด้วยเหตุผลและการยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จะส่งผลให้นิสิตได้กลับไปมองถึงข้อดีข้อเสียและวิธีการพัฒนาตนเองทำให้นิสิตสามารถพัฒนาตนได้จากตัวอย่างที่ได้เห็นและได้ฟังซึ่งสามารถทำให้นิสิตเกิดความพยายามอดสาหะ ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนได้ จนประสบความสำเร็จในชีวิตการเรียนได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ถึงความพยายามอดสาหะและความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสามารถนำพานิสิตไปสู่ความสำเร็จได้ในอนาคต
2. เพื่อให้นิสิตได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบในการเรียนและเห็นถึงความสำคัญของการเรียน
3. เพื่อให้นิสิตได้สำรวจตนเองและให้นิสิตเข้าใจถึงผลดีของการขยันหมั่นเพียรในการเรียนและผลเสียจากการไม่ตั้งใจเรียน

เวลา 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นดำเนินการกิจกรรม

1. ผู้วิจัยให้นิสิตดูวิดีโอเรื่อง “ชีวิตต้องสู้ของเอกชัย วรรณแก้ว (บัณฑิตจิตรกร ไร่แขน)”
2. ผู้วิจัยให้นิสิตแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มละ 4-5 คน พร้อมทั้งแจกใบงาน ความขยันหมั่นเพียร เป็นผลสู่ความสำเร็จ
3. ผู้วิจัยเริ่มต้นอธิบายคิดว่า ให้นิสิตแต่ละกลุ่มอภิปรายถึงวิดีโอที่ได้ชมไปแล้วกลุ่มละ 15 นาที เรื่อง “ชีวิตต้องสู้ของเอกชัย วรรณแก้ว (บัณฑิตจิตรกร ไร่แขน)” นั้น เขามีความพยายามและความขยันหมั่นเพียรอย่างไรถึงทำให้เขาสามารถสู้ชีวิตจนประสบความสำเร็จในการเรียนและการใช้ชีวิตได้พร้อมทั้งช่วยกันในกลุ่มระดมความคิดตอบคำถามลงในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้
4. ผู้วิจัยให้นิสิตแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานให้เพื่อนฟังพร้อมทั้งบอกวิธีที่จะทำ ให้อ่านนิสิตมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนและการทำงาน

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ผู้วิจัยและนิสิตร่วมกันอภิปรายสรุปข้อคิดวัตถุประสงค์และสิ่งที่ได้จากการทำกิจกรรม โดยให้นิสิตเห็นถึงความสำคัญของการเรียน จากบุคคลที่พิการทางร่างกาย ไม่พร้อมที่จะเรียนรู้ แต่ด้วยใจที่มีมานะและไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาของเอกชัย วรรณแก้ว จึงทำให้เขามีความขยันหมั่นเพียรทำในสิ่งที่คนอื่นมองว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้แต่เขาสามารถทำได้จนเป็นที่ยอมรับ
2. ผู้วิจัยให้นิสิตทำแบบบันทึกการเรียนรู้

การประเมินผล

1. นิสิตสามารถบอกวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวในครั้งนี้ได้สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกับวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนกิจกรรมได้ตั้งไว้

2. พิจารณาจากแบบบันทึกการเรียนรู้ เรื่องความขยันหมั่นเพียรเป็นผลสู่ความสำเร็จของ นิสิต

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. วีดิโอชีวิตต้องสู้ของเอกชัย วรรณแก้ว (บัณฑิตจิตรกร ไร่เขน)
2. ใบงาน “ความขยันหมั่นเพียรเป็นผลสู่ความสำเร็จ”
3. แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 6

ใบงาน “ความขยันหมั่นเพียรเป็นผลสู่ความสำเร็จ”

ชื่อ-สกุล.....รหัสนิสิต.....

คำชี้แจง ให้นิสิตในกลุ่มช่วยกันระดมความคิดจากการชมวีดิทัศน์เรื่อง ชีวิตต้องสู้ของ เอกชัย วรรณแก้ว (บัณฑิตจิตรกร ไร่แขน) มาตอบคำถามลงในใบงาน

ชีวิตต้องสู้ของเอกชัย วรรณแก้ว (บัณฑิตจิตรกร ไร่แขน)

ตอบคำถามในประเด็นต่อไปนี้

1. ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของ เอกชัย วรรณแก้ว คืออะไร

2. สิ่งที่น่าสนใจรู้สึกประทับใจในตัวของ เอกชัย วรรณแก้ว หรือจากการรับชมวีดิทัศน์นี้คือ

3. จากการชมวีดิทัศน์ชีวิตต้องสู้ของเอกชัย วรรณแก้ว นิสิตสามารถพัฒนาตนเองให้มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนได้อย่างไร

แบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 7
เรื่อง ความขยันหมั่นเพียรเป็นผลสู่ความสำเร็จ

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....
.....
.....
.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....
.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....
.....
.....
.....

ตัวอย่างกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 8

ชื่อกิจกรรม “บัน ไคชีวิตสู่ความสำเร็จ”

แนวคิด

การที่นิสิตมีความพยายามอดสาหะบากบั้นในการศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จ ทบทวน และเตรียมตัวศึกษาบทเรียนมาล่วงหน้า เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยด้านการเรียนก็พยายามศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และหาวิธีการที่ถูกต้องในการเรียน เมื่อนิสิตมีโอกาสได้พิจารณาถึงแนวทางในเรื่องการเรียนเพื่อไปสู่ความสำเร็จ นิสิตก็จะสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถจัดการแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการเรียนได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นิสิตได้รู้วิธีการในการเรียนที่มีประสิทธิภาพและรู้คุณค่าความขยันหมั่นเพียรอันเป็นทางนำตนไปสู่ความสำเร็จในการเรียน
2. นิสิตสามารถบอกวิธีการพัฒนาการเรียนและการทำงานของนิสิตให้มีประสิทธิภาพ

เวลา 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

ผู้วิจัยให้นิสิตบอกเหตุผลของการเลือกเข้าเรียน การเตรียมตัวสอบเพื่อเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นิสิตมีการเตรียมตัวอย่างไรบ้างถึงสามารถสอบผ่านเข้ามาเรียนได้ และเมื่อสอบผ่านเข้ามาเรียนแล้ว นิสิตมีความพอใจแค่ไหนกับความพยายามอดสาหะบากบั้นของตนเองที่ผ่านมา นิสิตมีความพอใจเพียงใดกับผลของความพากเพียรในการเรียนของตนเพราะเหตุใดจงอธิบาย

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ผู้วิจัยให้นิสิตดู Power Point “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ” และอธิบายว่าบันไดชีวิตของเราในแต่ละขั้นมีความแตกต่างกัน และได้นำเสนอวิธีการอันเรียบง่าย 7 ประการสู่การปลดล็อกความสำเร็จเพื่อเป็นตัวอย่างให้นิสิตได้เห็นรูปแบบของการวางแผนในการก้าวไปสู่ความสำเร็จ ในเมื่อเราสามารถสร้างบันไดชีวิตสู่ความสำเร็จให้ตรงกับเป้าหมายในชีวิตของเราโดยใช้ความพยายามความขยันหมั่นเพียรของเราเป็นตัวผลักดันให้เราก้าวไปสู่ความสำเร็จได้ในอนาคต
2. ผู้วิจัยแจกใบงาน “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ” ให้กับนิสิต
3. ผู้วิจัยให้นิสิตทำใบงานแล้วเปรียบเทียบชีวิตในการเรียนของนิสิตเหมือนการเดินขึ้นบันได 5 ขั้นขั้นที่ 1 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 1 ขั้นที่ 2 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 2 ขั้นที่ 3 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 3 ขั้นที่ 4 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 4 และขั้นที่ 5 คือการประสบความสำเร็จในการเรียน โดยแต่ละขั้นจะอาศัยความขยันหมั่นเพียรอย่างไร และในการเดินขึ้นบันไดในขั้นต่อไปนิสิตจะต้องเตรียมตัวอย่างไรเพื่อความสำเร็จได้ในการเรียนได้
4. ผู้วิจัยให้นิสิตแต่ละคนออกมาบรรยายให้เพื่อนฟังว่า “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ” ของนิสิตเป็นอย่างไร

ขั้นสรุปกิจกรรม

ผู้วิจัยให้นิสิตสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมในครั้งนี้และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมจากสิ่งที่นิสิตได้รับ

การประเมินผล

1. สังเกตจากความตั้งใจความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต
2. ผู้วิจัยสังเกตจากการทำใบงานเรื่อง “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. ใบงานเรื่อง “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”
2. Power Point “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”
3. ภาพ “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”
4. แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 8

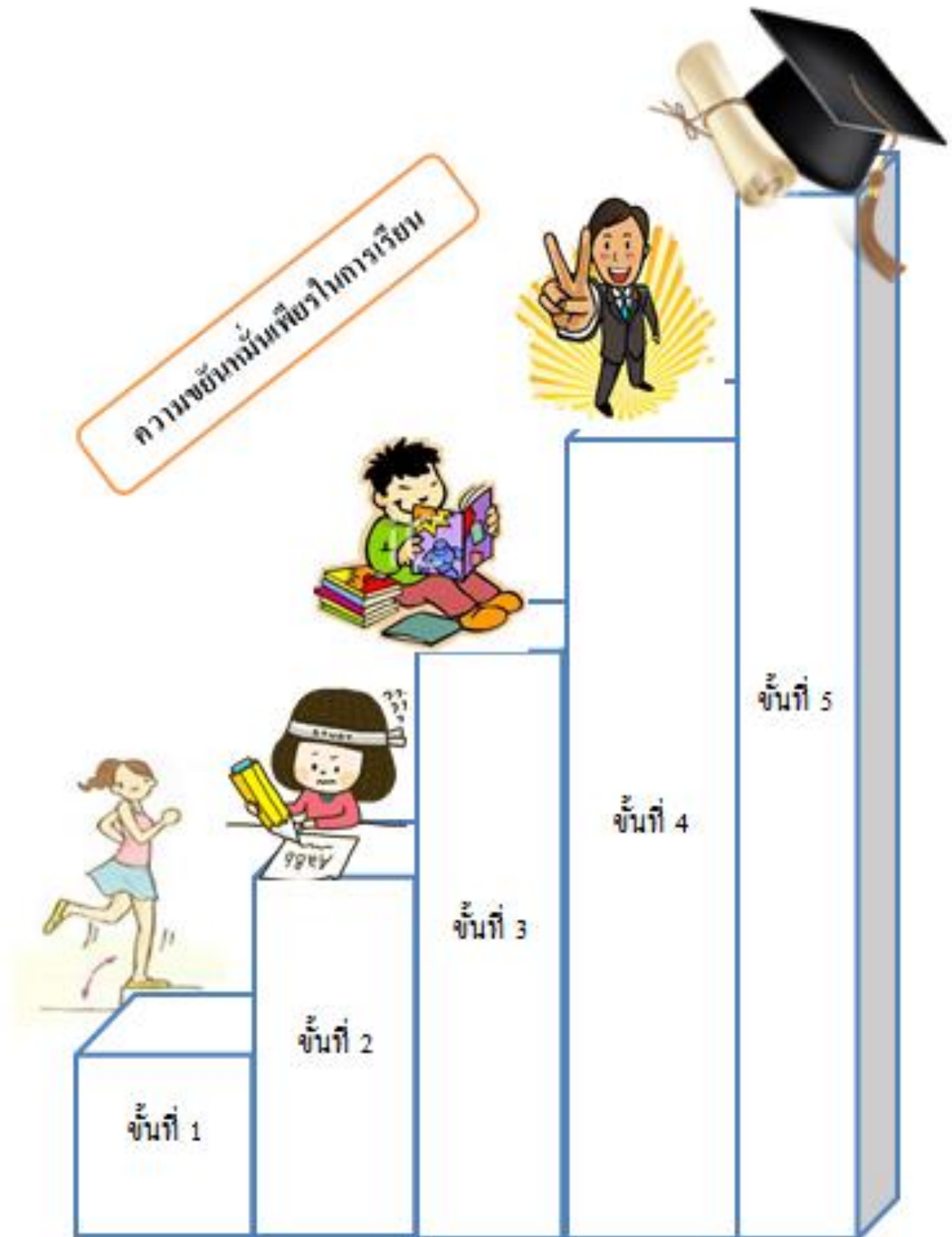
ใบงาน“บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”

ชื่อ-สกุล.....รหัสหนังสือ.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเปรียบเทียบชีวิตในการเรียนของนักเรียนเหมือนการเดินขึ้นบันได 5 ชั้น ชั้นที่ 1 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 1 ชั้นที่ 2 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 2 ชั้นที่ 3 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 3 ชั้นที่ 4 คือจุดเริ่มต้นของการศึกษาของการเรียนปี 4 ชั้นที่ 5 คือการประสบความสำเร็จในการเรียน โดยแต่ละขั้นจะอาศัยความขยันหมั่นเพียรอย่างไรในการเดินขึ้นบันไดในขั้นต่อไปจนประสบความสำเร็จในการเรียนได้

<p>1 บันไดขั้นที่ 1</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	<p>2. บันไดขั้นที่ 2</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>3. บันไดขั้นที่ 3</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	<p>4 บันไดขั้นที่ 4</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>5. บันไดขั้นที่ 5</p> <p>5.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	

ภาพ “บันไดชีวิตสู่ความสำเร็จ”

วิธีการปลดล็อกความสำเร็จ

Stephen R. Covey สูดขอคณูรด้านการพัฒนาบุคคลเคยกล่าวเอาไว้ว่า "ก่อนที่คุณจะได้บันไดแห่งความสำเร็จขึ้นไป จงแน่ใจเสียก่อนว่าบันไดนั้นพาดไปยังอาคารที่ถูกต้อง.."

Dr.Stephen ได้นำเสนอวิธีการอันเรียบง่าย 7 ประการสู่การปลดล็อกความสำเร็จเพื่อให้คุณไม่ต้องเสียเวลาในการควานหาบันได ในเมื่อเราสามารถสร้างบันไดให้ตรงแก่ความต้องการของเราได้เลย

ขั้นตอนที่ 1 : ตัดสินใจให้แน่ชัดว่าคุณต้องการอะไร คุณจำเป็นต้องรู้ให้แน่ชัดว่าหัวหน้าคุณ ลูกค้าคุณ หรือแม้กระทั่งตัวคุณเอง คาดหวังอะไรจากคุณบ้าง แล้วเริ่มจัดเรียงความสำคัญให้เรียบร้อย

ขั้นตอนที่ 2 : เขียนมันออกมา จงคิดบนกระดาษ คุณจะต้องสร้างสิ่งที่คุณสามารถมองเห็น และสัมผัสได้ อย่าปล่อยให้ตัวเองสับสน อย่าปล่อยให้มันเป็นเพียงแค่ความฝันในจินตนาการ

ขั้นตอนที่ 3 : กำหนดเส้นตายให้เป้าหมายของคุณเมื่อไม่มี deadline คุณจะก็ผลัดวันประกันพรุ่งและทำอะไรแทบไม่สำเร็จเลยสักอย่าง เพราะคุณจะรู้สึกว่ามันยังไม่ใช่น้ำที่ที่ดื่มรับผิตชอบในตอนนี่

ขั้นตอนที่ 4 : ระบุสิ่งที่คุณต้องทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายออกมาเป็นข้อๆ วิธีการนี้จะทำให้คุณมองเห็นเส้นทางให้ก้าวไปข้างหน้าและจุดประสงค์ในภาพรวมอย่างชัดเจน

ขั้นตอนที่ 5 : เปลี่ยนสิ่งที่จะต้องทำให้อยู่ในรูปแบบงาน จัดเรียงสิ่งที่จะต้องทำตามความสำคัญ แล้วคุณจะตระลึว่าการบรรลุเป้าหมายมันง่ายขึ้นแค่ไหน เมื่อคุณชำแหละมันให้เป็นงานชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ขั้นตอนที่ 6 : ลงมือทำตามแผน แผนงานธรรมดาๆ ที่ถูกนำไปใช้อย่างจริงจังนั้นย่อมเหนือกว่าสุดยอดแผนงานที่วางอยู่บนหิ้งแน่นอน

ขั้นตอนที่ 7 : ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะลงมือทำอะไรบางอย่างทุกๆ วันเพื่อให้เข้าใกล้เป้าหมายมากขึ้น ขอให้ทำเป็นกิจวัตร จงก้าวไปข้างหน้าเสมอ เดินไปเรื่อยๆ อย่าหยุด หนทางยาวไกลนับหมื่นลี้ เริ่มต้นที่ก้าวแรกเสมอ อ้างอิงจากเว็บ<http://www.stock2morrow.com/showthread.php/59387>

แบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 8

เรื่อง บ้านใดชีวิตสู่ความสำเร็จ

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

กิจกรรมครั้งที่ 11

ชื่อกิจกรรม “ชีวิตดี สังคมดี”

แนวคิด

การยึดมั่น ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงในชั้นเรียน รวมทั้งการมีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียนอย่างตั้งใจนั้นเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความมีวินัยในการเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการมีวินัยในการเรียนจะเป็นพื้นฐานของการมีวินัยในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งนอกจากจะส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในการเรียนแล้ว ยังส่งผลให้บุคคลได้รับการยอมรับ นับถือ ชื่นชมจากบุคคลอื่น ๆ อีกด้วย และหากทุกคนในสังคมมีวินัยในการดำเนินชีวิต ย่อมทำให้ชุมชน สังคม ประเทศชาติ มีความสงบสุขและเจริญก้าวหน้า ซึ่งควรเริ่มต้นจากการปลูกฝังวินัยในการเรียนให้เยาวชน โดยเฉพาะการเรียนในระดับอุดมศึกษา ที่ควรพัฒนาให้นิสิตมีวินัยในการเรียน เพราะจะทำให้ นิสิตจบการศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ เป็นพลเมืองที่ดีในสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นิสิตได้เข้าใจถึงลักษณะหรือพฤติกรรมของนิสิตที่มีวินัยในการเรียน
2. เพื่อให้ นิสิตสามารถวิเคราะห์ความมีวินัยในการเรียนของตนเองได้
3. เพื่อให้ นิสิตสามารถหาแนวทางส่งเสริมหรือแก้ไขเพื่อให้เกิดความมีวินัยในการเรียน

เวลา 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนเนื้อหาของความมีวินัยในการเรียนในกิจกรรมครั้งที่ผ่านมา

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยให้นิสิตแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่มๆละ 3-4 คน โดยใช้วิธีการนับเดือน มกราคม ถึงเมษายน แล้วจัดกลุ่มนิสิตที่นับเดือนเดียวกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน และให้เรียกชื่อกลุ่มตามชื่อเดือนที่นับ

2. ผู้วิจัยแจกกระดาษ โปรสเตอร์ แผ่นใหญ่ ดินสอ ปากกาเคมี และสีไม้ กลุ่มละ 1 ชุด

3. ผู้วิจัย ให้นิสิตช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับลักษณะหรือพฤติกรรมของนิสิตที่มีวินัยในการเรียน มีจิตใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงในชั้นเรียน แล้ววาดภาพตามความคิดสร้างสรรค์ลงบนกระดาษฟลิปชาร์ต พร้อมทั้งตั้งชื่อผลงานและเขียนบรรยายข้อความสั้นๆ ที่แสดงถึงพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนที่สัมพันธ์กับรูปภาพ

4. จากนั้นผู้วิจัยให้นิสิตสำรวจตนเองและเพื่อนในกลุ่ม ว่ามีพฤติกรรมความมีวินัยตรงกับรูปภาพที่วาดหรือไม่ พร้อมทั้งหาแนวทางส่งเสริมหรือปรับพฤติกรรมความมีวินัยนั้นๆให้ดียิ่งขึ้น

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ผู้วิจัยให้นิสิตแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอภาพวาดหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งพูดคุยแลกเปลี่ยนในหัวข้อที่กำหนดไว้

1. ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมในครั้งนี้ พร้อมกับกล่าวชื่นชมนิสิตที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรม พร้อมให้นิสิตปรบมือให้กับตัวเองพร้อมๆ กัน

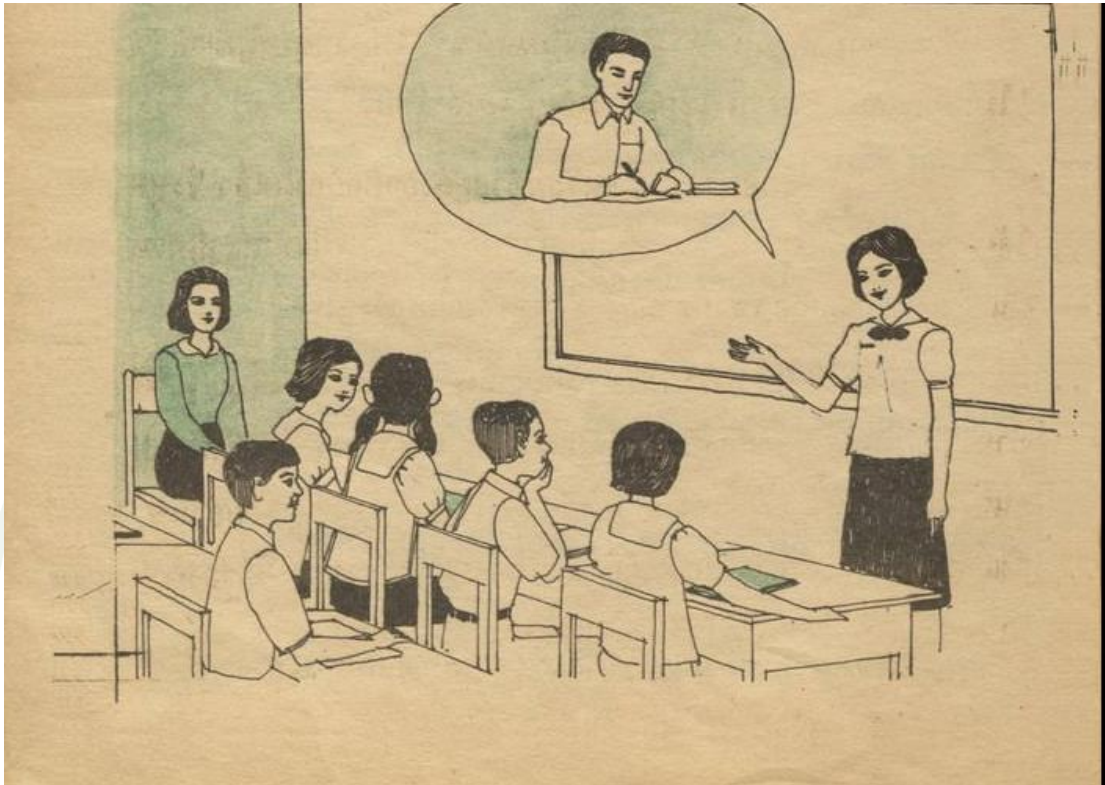
การประเมินผล

1. สัมผัสจากความตั้งใจ ในการเข้าร่วมทำกิจกรรมของนิสิต
2. สัมผัสจากการอธิบายของนิสิตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นในการนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ของนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 11
2. ปากกาเคมี
3. กระดาษฟลิปชาร์ต
4. สีไม้

ตัวอย่างภาพ มีวินัยในการเรียน

แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 11

เรื่อง ชีวิตดี ตั้งคดี

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสคดี.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

กิจกรรมครั้งที่ 12

ชื่อกิจกรรม “คูละคร ย้อนคิด”

แนวคิด

“ความซื่อสัตย์” เป็นคุณธรรมพื้นฐานที่จำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม ผู้ที่มีความซื่อสัตย์นั้นต้องเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ทั้งทางกาย วาจา และใจซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาสังคมเพราะแม้ผู้ที่มีความซื่อสัตย์ จะมีความรู้ที่น้อย ก็ยอมทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้มากกว่าผู้ที่มีความรู้มาก แต่ไม่มีความซื่อสัตย์ ดังนั้นจึงควรปลูกฝังความซื่อสัตย์นี้ให้แก่บัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะความซื่อสัตย์ในการเรียนและการทำงาน โดยให้นิสิตหมั่นทบทวน วิเคราะห์ การแสดงพฤติกรรมในการเรียนของตนเองเช่น การส่งงาน การเข้าเรียน อย่างเป็นทางการไปตรงมา บนพื้นฐานของความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้นิสิตเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในสังคม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นิสิต เข้าใจถึงความสำคัญของความซื่อสัตย์ทางการเรียน
2. เพื่อให้นิสิตสามารถวิเคราะห์ลักษณะของบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ในการเรียนได้
3. เพื่อให้นิสิตนำคุณลักษณะของความซื่อสัตย์ไปปรับใช้กับการเรียนอย่างเหมาะสม

เวลาที่ใช้จัดกิจกรรม 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

ผู้วิจัยให้ความรู้กับนิสิตในเรื่องของความซื่อสัตย์ เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความรับผิดชอบในการเรียน และเป็นผลทำให้นิสิตประสบความสำเร็จทางการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยเปิด วิกิทัศน์ เรื่อง 130601 น้องใหม่ร้ายบริสุทธิ์ EP 22 เกรด 4 วิชาลอกเป็นเรื่องราวของนักเรียนที่อยากสอบได้คะแนนดี แล้วไปขอลอกข้อสอบเพื่อน เพื่อนก็ให้ลอกข้อสอบ พอผลสอบออกมาเพื่อนที่ลอกข้อสอบได้คะแนนมากกว่าผู้ที่ให้ลอกข้อสอบ ทำให้เพื่อนที่ให้ลอกข้อสอบไม่พอใจจนทำให้เกิดเรื่องราวขึ้นมากมาย จนข่าวการลอกข้อสอบได้ทราบถึงอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้สอนก็ทำโทษพร้อมให้ทำข้อสอบใหม่ทั้งห้อง
2. ผู้วิจัยให้นิสิตทำใบงาน “คุณละคร ย้อนคิด” จากนั้นให้นิสิตนำเสนอหน้าชั้นเรียน 3-5 คน โดยอภิปรายสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการดูวิดีโอ และตอบข้อคำถามในใบงานตามความเข้าใจของนิสิตเอง เมื่อนำเสนอเสร็จให้เพื่อนๆ ประบมือชื่นชม

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมในครั้งที่ 11 เพื่อให้ นิสิตเห็นความสำคัญของความซื่อสัตย์ในการเรียน เพื่อเป็นการต่อยอดให้นิสิตเกิดการทบทวนวิเคราะห์ในการเรียนว่ามีการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างถูกต้อง ตรงไปตรงมา บนพื้นฐานของความเป็นจริงในการเรียน จนประสบความสำเร็จ

การประเมินผล

1. ประเมินจากใบงานเรื่อง“คูละคร ย้อนคิด”
2. สังเกตจากการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม
3. สังเกตจากการนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ของนิสิตและการมีส่วนร่วมในการทำงาน

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. วีดิทัศน์ เรื่อง130601 นื่องใหม่ร้ายบริสุทธิ์ EP 22 เกรด 4 วิชาลอก
2. ใบงานเรื่อง “คูละคร ย้อนคิด”
3. แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 12

ใบงาน คูละคร ย้อนคิด

ชื่อ-สกุล..... สาขา.....

คำชี้แจง จากการศึกษากรณีศึกษาให้นักเรียนตอบคำถามตามความเข้าใจของตนเองดังต่อไปนี้

1. นิสิตได้ข้อคิดหรือได้เรียนรู้อะไรจากการดูวิดีโอ

.....

.....

.....

.....

.....

2. ให้นิสิตยกตัวอย่างพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

3. นิสิตสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้กับการเรียนของนิสิตได้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างกิจกรรมแนะแนวตามหลักทฤษฎีบท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

กิจกรรมครั้งที่ 13

ชื่อกิจกรรม “ชีวิตแห่งการปมพะาะ”

แนวคิด

เยาวชนที่จะเติบโตเป็นอนาคตของชาติ ควรได้รับการปลูกฝังคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ โดยเริ่มต้นจากด้านการเรียน นั่นคือ การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างถูกต้องตรงไปตรงมา บนพื้นฐานความเป็นจริงในการเรียน โดยเฉพาะนิสิตในระดับอุดมศึกษา อนาคตบัณฑิตผู้เป็นพลเมืองของชาติควรเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ด้านการเรียน เพราะความซื่อสัตย์ในการเรียนนั้นจะพัฒนาให้เกิดความซื่อสัตย์ในด้านอื่น ๆ โดยผู้มีความซื่อสัตย์จะได้รับความไว้วางใจ ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อผู้ปฏิบัติ ส่วนผู้ที่ไม่มีความซื่อสัตย์ย่อมขาดคนเชื่อถือ และก่อให้เกิดผลร้ายแรงต่อตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นิสิตฝึกการแก้ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
2. เพื่อให้ นิสิตได้ข้อคิดด้านความซื่อสัตย์ในการเรียนและสามารถนำมาปรับใช้กับการเรียนได้

เวลาที่จัดกิจกรรม 50 นาที

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในกิจกรรมครั้งที่ผ่านมา

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยให้นิสิตจับกลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน แจกใบงานกรณีศึกษาเรื่อง “ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ” และแจกกระดาษฟลิปชาร์ต
2. ผู้วิจัยให้นิสิตแสดงความคิดเห็นจากใบความรู้กรณีศึกษาเรื่อง “ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ” ลงในกระดาษฟลิปชาร์ต ในประเด็นดังต่อไปนี้
 - 2.1 ปัญหาจากเรื่องนี้เป็นคืออะไร
 - 2.2 สาเหตุที่เกิดขึ้นเพราะอะไร
 - 2.3 แนวทางการแก้ไขปัญหา
 - 2.4 สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนได้อย่างไร
3. ผู้วิจัยให้นิสิตแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมานำเสนองานหน้าชั้นเรียน หลังจากนั้นผู้วิจัยสรุปประเด็นสำคัญจากการนำเสนองานของนิสิต

ขั้นสรุปกิจกรรม

1. ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญที่ได้จากกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกับนิสิต ในเรื่องของความซื่อสัตย์ในการเรียน
2. ผู้วิจัยแจกแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 13
3. ผู้วิจัยกล่าวชื่นชมนิสิตทุกคนในการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. สัมผัสจากการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม
2. สัมผัสจากการนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ของนิสิต การมีส่วนร่วมในการทำงาน

สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

1. ใบงานกรณีศึกษา เรื่อง “ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ”
2. แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 13

ใบงานกรณีศึกษา

เรื่อง ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านกรณีตัวอย่าง เรื่อง แล้วร่วมกันระดมสมองตามหัวข้อที่กำหนดให้

กรณีตัวอย่างที่ 1 เรื่อง “น้ำในหม้อดินเผา”

ณ หมู่บ้านกลางป่าเขา มีโรงเรียนเล็กๆ แห่งหนึ่ง ที่เปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของเด็กๆ ในชุมชน ทุกๆ วัน เด็กๆจะเดินทางไปโรงเรียนด้วยการเดินเท้า คุณครูและนักเรียนจะมีความสนิทสนมกันเพราะครูไม่ได้เป็นเพียงผู้ให้ความรู้แต่ครูยังเป็นผู้ปลูกฝังคุณธรรมให้เด็กอีกด้วย

ครูขวัญใจ เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นหนึ่งในคุณครูที่มักจะสอดแทรกคุณธรรมลงไปบนบทเรียน เพื่อให้เด็กเรียนรู้จากชีวิตจริง ครูขวัญใจมักจะบอกนักเรียนเสมอว่า นักเรียนจะต้องเป็นคนเก่งและเป็นคนดีด้วย เช่นวันหนึ่ง คาบสุดท้ายก่อนเลิกเรียน ครูขวัญใจได้เลือกตัวแทนห้อง 2 คนเพื่อทำภารกิจที่สำคัญ โดยเลือก เด็กชายมานะซึ่งเป็นเด็กเรียนอ่อน แต่เป็นเด็กที่ตั้งใจเรียนขยัน และใส่ใจกับการเรียน และเด็กชายเก่งกาจ ซึ่งเป็นเด็กเรียนเก่งแต่ไม่ค่อยใส่ใจงานที่ได้รับมอบหมาย โดยคุณครูขวัญใจได้มอบหม้อดินเผาสองใบ ให้กับเด็กทั้งสองคน โดยมีคำสั่งว่า พรุ่งนี้เข้าไปหาน้ำจากที่บ้านใส่มาในหม้อดินเผามาให้เต็มเด็กชายมานะและเด็กชายเก่งกาจ รับหม้อดินเผาจากครูขวัญใจและเดินทางกลับบ้านตามปกติ เมื่อกลับถึงบ้าน ด้วยความใส่ใจเด็กชายมานะไม่ลืมที่จะใส่น้ำลงในหม้อดินเผาตามภารกิจที่คุณครูสั่ง แต่ในขณะที่เดียวกัน เมื่อเด็กชายเก่งกาจกลับมาถึงบ้าน ก็รีบนำกระเป๋ามาไปเก็บและก็ออกไปวิ่งเล่นกับเพื่อนเข้าวันรุ่งขึ้น เด็กชายมานะเก็บกระเป๋ามาเรียน และเดินมาหยิบหม้อดินเผา แต่ปรากฏว่า น้ำในหม้อดินเผาซึมหายไปครึ่งหม้อ เขาตกใจ และรีบนำน้ำมาเติมให้เต็มหม้อแล้วเดินทางไปโรงเรียน ส่วนเด็กชายเก่งกาจ เมื่อตื่นขึ้นมา ก็พบว่าตนตื่นสายจึงรีบเก็บกระเป๋ามาเพื่อไปโรงเรียน เมื่อเห็นหม้อดินเผาวางอยู่บนโต๊ะจึงนึกถึงคำสั่งของครูขวัญใจ แล้วจึงรีบใส่น้ำให้เต็มหม้อแล้วนำไปโรงเรียน เมื่อถึงเรียนคาบแรก คุณครูจึงให้เด็กชายทั้งสองคนนำหม้อดินเผา มาวางไว้หน้าห้องเรียน คุณครูขวัญใจเห็นว่าหม้อดินเผาของเก่งกาจ มีน้ำอยู่เพียงครึ่งเดียว จึงถามเด็กชายเก่งกาจว่าทำไมน้ำในหม้อดินเผาจึงเหลือเพียงครึ่งเดียว เด็กชายเก่งกาจกลัวความผิด จึงตอบกลับไปว่าตนรีบวิ่งมาโรงเรียนและทางระหว่างมาโรงเรียนนั้น ขรุขระ จึงทำให้น้ำหกกระหว่างทาง แล้วคุณครูขวัญใจก็ได้หันไปถามกับมานะว่าแล้วทำไมน้ำใน

หม้อดินเผาของมานะถึงไม่กระหว่างทางยังเต็มอยู่ มานะจึงตอบไปตามความจริงว่า จริงๆแล้วน้ำในหม้อของผมก็เหลือเพียงครึ่งเดียว เพราะผมได้เติมน้ำในหม้อตั้งแต่เมื่อวานตอนเย็น เมื่อตื่นมาตอนเช้าพบว่าน้ำในหม้อดินเผาตกลงครึ่งหนึ่งคุณครูขวัญใจส่งยิ้มให้เด็กชายทั้งสองคน แล้วหันไปถามเพื่อนๆในห้องแล้วให้เพื่อนในห้องช่วยกันวิเคราะห์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กรณีตัวอย่างที่ 2 เรื่อง “เมล็ดพันธุ์แห่งความสำเร็จ”

มีผู้เฒ่าชาวจีนคนหนึ่งมีสุขภาพแข็งแรงดี มีกิจการที่เจริญก้าวหน้าเมื่อคิดจะหาลูกหลานไว้สืบทอดกิจการของตนจึงมอบเมล็ดพันธุ์พืชแก่ลูกที่มีทั้งหมด 15 คน คนละ 1 เมล็ด โดยบอกให้แต่ละคนนำไปปลูกไว้เมื่อถึงวันเกิดก็ให้นำผลผลิตที่ได้มามอบให้แก่ตนวันเวลาผ่านไปดอกไม้ของลูกๆ ต่างพากันเติบโตออกดอกสวยงามสะพรั่งงผลแต่เสี้ยวเหลือขี้จื้อ ซึ่งไม่มีสิ่งใดเติบโตออกจากกระถางเลยแม้ว่าจะหมั่นรดน้ำพรวนดินเพียงใดก็ตามจนกระทั่งถึงวันที่กำหนดลูกแต่ละคนต่างนำกระถางดอกไม้ ที่มีดอกไม้งดงาม สวยสะพรั่ง ชูช่อเบ่งบานอย่างเต็มที่มีมามอบแก่ผู้ชราชายชราเคิน ตรวจตราพร้อมรอยยิ้มอย่างมีความสุขจนกระทั่งมาถึงเสี้ยวเหลือขี้จื้อซึ่งถือกระถางเปล่าพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรากลงออกมาเป็นทางด้วยความเสียใจที่ไม่สามารถนำดอกไม้สดมาให้พ่อของเขาได้ แต่ชายชรากลับยิ้มอย่างมีความสุขยิ่งกว่า ผู้ชรากล่าวอย่างยินดีปรีดาว่าลูกเอ๋ยสิ่งที่เจ้ามอบให้พ่อนั้นมีค่ายิ่งกว่าดอกไม้ทั้งมวลนัก...เพราะสิ่งที่พ่อต้องการ คือความซื่อสัตย์และมอบทรัพย์สมบัติให้แก่เสี้ยวเหลือขี้จื้อ เพราะเมล็ดทุกเมล็ดที่เขาให้ไปนั้นเขาได้เอาไปคั่วจนสุกแล้วจึงมอบให้แก่ลูก ๆ

****นี่คือเมล็ดพันธุ์แห่งความซื่อสัตย์** ท่านจะทราบได้อย่างไรว่าวันหนึ่งจะมีใครมอบเมล็ดพันธุ์แห่งความซื่อสัตย์ให้กับท่านเพื่อเป็นการทดสอบนอกจากท่านจะเป็นคนซื่อสัตย์เป็นอาจิมจึงจะได้ไม่ต้องกังวลไป

อ้างอิงจากเว็บ<http://www.oknation.net/blog/jitraapon/2008/06/22/entry-1>

แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ 13
เรื่อง “ชีวิตแห่งการบ่มเพาะ”

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....

1. สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. วันนี้ นิสิตได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

**แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4
เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน**

คำชี้แจง แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความ
รับผิดชอบในการเรียน มีทั้งหมด 2 ตอน ให้นิสิตตอบคำถามตามความจริง

ตอนที่ 1 ให้นิสิตประเมินความรู้สึกและการรับรู้ของตนเองที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมแนะ
แนวตามหลักอิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

ที่	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	นิสิตเข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรมฯ					
2	นิสิตเข้าใจ และปฏิบัติตามข้อตกลงของการเข้าร่วมกิจกรรมฯ					
3	นิสิตมีความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมฯ					
4	นิสิตมีความพึงพอใจที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมฯแต่ละครั้ง					
5	นิสิตเข้าใจถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวฯ					
6	นิสิตได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ที่ช่วยให้นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียนเพิ่มมากขึ้น					
7	ผู้วิจัยได้เตรียมสื่ออุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการจัดกิจกรรมกลุ่มแต่ละครั้งได้อย่างเหมาะสม					
8	ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นความรู้สึกต่อประเด็นต่างๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมฯ แต่ละครั้งอย่างทั่วถึง					

ที่-	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9	ผู้วิจัยตั้งประเด็นคำถามให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ต่อประเด็นต่างๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมฯ					
10	ผู้วิจัยให้การยอมรับความคิดเห็นของนิสิตอย่างเท่าเทียมกัน					
11	ผู้วิจัยพูดและอธิบายสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจนตรงประเด็น					
12	ผู้วิจัยสามารถเชื่อมโยงสาระสำคัญต่างๆ และสรุปได้อย่างชัดเจน					
13	ผู้วิจัยสามารถจัดกิจกรรมต่างๆ ได้เหมาะสมกับเวลา					
14	นิสิตคิดว่าสามารถนำเนื้อหาที่ผู้วิจัยจัดให้ไปประยุกต์ใช้ได้					
15	ผู้วิจัยสามารถจูงใจ และให้กำลังใจนิสิตในการพูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้เป็นอย่างดี					
16	ผู้วิจัยสามารถสื่อสารกับนิสิตด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง มีความเหมาะสมกับเนื้อหา					
17	ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียน					
18	ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียน					

ตอนที่ 2 ให้นิสิตแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามหลัก
อิทธิบาท 4 เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียน

1. จากการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตมีความคิดเห็นและความรู้สึกอย่างไร

.....

.....

.....

2. สิ่งที่นิสิตได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

3. นิสิตมีความคิดเห็นและความรู้สึกต่อผู้วิจัยอย่างไร (ในด้านทักษะการเป็นผู้นำ การ
ดำเนินกิจกรรม การมีมนุษยสัมพันธ์)

.....

.....

.....

4. นิสิตคิดว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเกิดขึ้นบ้างกับตัวเอง ภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวศิริพร เกตุสรระน้อย
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 22 เมษายน 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

